

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VALENSHEK LEGACY #3

RESTORATION

T A T E J A M E S

USAT AND INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://lansey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

restorasyon

VALENSHEK MİRASI

3. KİTAP

TATE JAMES

Tate James

Restorasyonu: Valenshek Mirası #3

Telif Hakkı © Tate James 2023

Tüm hakları saklıdır

İlk olarak 2023 yılında

yayınlandı James, Tate

Restorasyon: Valenshek Mirası #3

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Tamara

Kokic Fotoğrafçı:

Lanefotograf Modelleri:

David ve Isabelle

Düzenleme: Heather Long (içerik) ve Dolly Jackson (çizgi).

*Heather için. Şimdi mutlu musun? Lütfen hücre kapısını açabilir misiniz,
işemem lazım ve burası soğuk.*

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

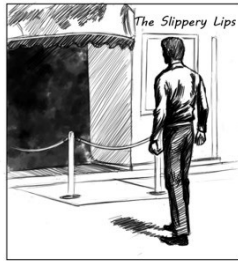
Bölüm 31 Sonsöz

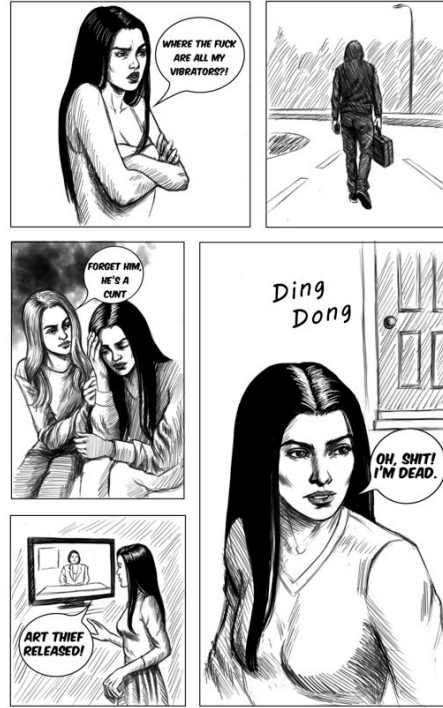
Ayrıca TATE JAMES tarafından

***PREVIOUSLY IN
THE VALENSHEK LEGACY...***

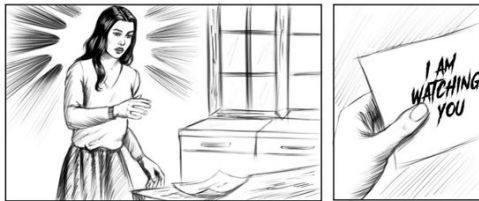
1£tłŠ7RATf0M &Y J0AłWA PdPZłffEVA

bir

JOHN

Harabeye dönmüş evinin zeminine atılmış kanlı bıçağıma doğru atılırken, acı dolu saf nefretten oluşan hayvani bir çılgılık attı. Kalbim onun için, Nelson'ın hayatı sona ererken yaşadığı yoğun acı ve kayıp için parçalandı ama doğru düşünemiyordu. Kim düşünebilirdi ki? Benim düşünmediğim kesin.

Şu anda intikam almak istiyordu.

Yaşadığı acıyı *bana* da yaşatmak istiyordu. Anlamıştım. Anlamıştım. Kahretsin, ben de onun için bu acıyı birilerinin üzerine yağıdırmak istiyordum. Haklı olarak borçlu olduğu et parçasını almak istedim.

Ama bunu ben
yapmadım. Nelson'ı
ben öldürmedim.

"Tris, dur!" diye bağırdım, bıçağa ondan önce ulaşmaya çalıştım ve başaramadım. O uzun, narin parmakları emin bir kavrayışla bıçağın sapını sardı ve bıçağı bana doğru savurdu. Bıçak ön kolumu acıyla kesti ama yüzüm yerine kolumu kesmesini tercih ederdim.

Yine de durmayacaktı. Ona kendi anne babasından daha yakın birini, akıl hocasını ve baba figürünü kaybetmişti. Ben de onun gibi ölene kadar ona ulaşamayacaktı. Kahretsin, keşke bu düşüncelerin görüldüğü kadar tarafsız olsaydım. Anlayış ve değerlendirme içimde parladı. Her şeyin nasıl geliştiğini görebiliyordum.

Yine de denemek zorundaydım. "Tris-Venüs, bunu ben yapmadım!" Homurdandım, vahşi darbelerinden kaçınmak için geriye doğru çabaladım. Hassasiyeti ya da becerisi yoktu ama bunun bir önemi yok gibiydi. Kaybedecek neyi vardı ki? Nelson ölüyordu, hayır, ölmüştü. Tüm bunların ötesinde, onu incitmek istemiyordum, ne artık ne de bir daha. Ona zaten çok şey yapmıştım ve o zaten çok acı çekiyordu. Onu zorla silahsızlandıramazdım, çünkü ya yanlışlıkla bileğini falan kırarsam?

Onun yerine benim kanamam daha iyiydi.

Her şey onun gözlerinde parıldayan cehennem azabından daha iyi olurdu.

Bana doğru koşarken vahşi bir hırıltı havayı kirletti, kanla kaplı bıçağı gövde mi hedef almıştı. Döndüm, sonra Nelson'ın bedenine takıldım ve bıçak kaburgalarımın üzerinden geçerken o ivmeyle tökezledi. Çekincelerimi yuttum ve bileğini kavradım, bana tekrar saldırırken onu sıkıca tuttum. İkimize de kan bulaşmıştı.

"Tristian," diye yalvardım, "beni *dinle*. Bu *ben değildim* ve şu anda Nelson'ın katili kaçarken sen zaman kaybediyorsun." Muhtemelen söylenecek en nazık şey değildi. Ama ona ulaşmam gerekiyordu.

"Siktir git John," diye tükürdü, umutsuzca bileğini elimden kurtarmaya çalışıyordu. "Onu sen öldürdün. Sen öldürdün-" Sözleri bir hıçkırıkla kesildi, yüzü kederle buruştu.

İçimden sempati aktı. Acı Venüs'ümü zincirlerle sardı. Tutuşumu gevşettim ve öfkeli bir çılgınlıkla kendini kurtardı. Bu aptalca bir hareketti ama onu incitmeyi kendime yediremiyordum... uzun vadede acı çekeceğim anlamına gelse bile.

Tris hemen bıçağını tekrar bana sapladı ama keskin ucu etime girmeden hemen önce ipleri kopmuş bir kukla gibi yere yığıldı. Yere yığılan meleğimi zar zor yakalarken yaşadığım şok beni esir aldı.

"Bir şey değil," diye tersledi Tink ve dikkatimi Tris'in bir dakika önce bulunduğu yerin bir adım gerisinde durduğu yere çekti. Elinde az önce Tris'in kafasına vurmuş olması gereken bir kızartma tavası vardı.

"Tanrım, Tink!" Dizlerimin üzerine çöküp Tris'i kucaklayarak havladım. "Bu gerçekten gerekli miydi? Onu öldürebilirdin!"

Suç ortağım sadece gözlerini devirdi. "O bıçakla sana yapacaklarının aksine mi? Burada *neler oldu* John? Nelson mı o?" Dehşete kapılmış bakışları yerdeki cesede, sonra da patlamış sahte duvara kaydı. "Oh lanet olsun. Bu-"

"Kötü," diye kabul ettim. "Buradan çıkmamız gerek."

"Resim mi?" Tink yıkılmış duvara tekrar bakarken sordu. Ötedeki odada, karaborsa değeri *Poppy Flowers*'a benzeyen birçok ünlü sanat eseri tespit etmiştim ama alınan tek tablo buydu. *Lanet* olası bir Oyun parçası olarak listelenmiş olan tek eser.

Dişlerimi sıkarak Tris'in baygın halini kollarımın arasına aldım. "Gitti," diye mırıldandım. "Biz de öyle olmalıyız."

Tink Nelson'ın cesedinin yanına diz çöktü ve bir an için gözlerini kapattı. Dua mı ediyordu? Bana pek inançlı bir tip gibi gelmemişti. "Bu her şeyi değiştirir," dedi usulca, üzüntüyle başını sallayarak. "Sen...?"

"Bu soruyu soruyor olman bile beni ne kadar az tanıdığını gösteriyor Katinka," diye çıkıştım, Tris'i daha kolay tutabilmek için elimi kaydırdım. "Tris'i güvenli eve geri götürelim. Belki uyandığında bana açıklama şansı verir."

Tink başını salladı, kanlı bıçağımı Tris'in düşürdüğü yerden aldı ve beni takip ederek harabeye dönmüş daireden çıktı. Ne dağınıklıktı ama. Tris bu sefer beni asla affetmeyecekti. Nelson'ın ölümüne Oyun sebep olmuşken olmazdı. Bu noktada kendimi bile affedebileceğimden şüpheliydim.

"Neden hâlâ dışarıda?" Tink arabama güvenli bir şekilde binip Tris'in binasından uzaklaştığımızda sordu. "Ona *o kadar* sert vurmadım, değil mi?"

"Umarım vurmamışımdır," diye homurdandım ve dikiz aynasından uyuyan kadına baktım. Gözlerinin altında kirpiklerinin örttüğünden bile daha derin koyu halkalar vardı. Cildi her zamankinden daha solgun görünüyordu ve köprücük kemiği olması gerekenden daha sivri çıkmıştı. "Sanırım... *umarım*... sadece bitkin düşmüştür. Şokta. Birkaç hafta hiç de kolay geçmedi."

Tink şüpheyle burnunu kırıştırdı. "Belki de kızartma tavası kolumun ne kadar güçlü olduğunu yanlış değerlendirdim ve yanlışlıkla kafatasını çatlattım... Şu anda kan kaybediyor olabilir." Tris'in nabzını kontrol etmek için arka koltuğa doğru eğildi ve sonra ellerini kızımın kuzguni siyah saçlarında gezdirdi. "Hayır, iyiyiz. Hepsi sağlam."

Çıkardığı sonucu desteklemek için kansız parmaklarını salladı ve ben de ona ters ters baktım. Lanet olası tansiyonum şu anda onun durumu daha da kötüleştirmesine gerek kalmadan yeterince yüksekti.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım başımı sallayarak.

Tink kıs kıs güldü. "Elbette nefret ediyorsun. Peki... bana orada neler olduğunu anlatacak mısın? Nelson nasıl öldürüldü? Ya tablo? Şimdi kimde? Bunca zamandır Tris'te olduğu için nutkum tutuldu. Gizli galerisinde bir *Degas* mı gördüm?"

Ona yandan bir bakış attım. "Sözde suskun biri için söyleyecek çok şeyin var."

"Bu bir başa çıkma mekanizması, sik kafalı," diye karşılık verdi. "Tris uyandığında ihtiyacın olacak bir şey. Lanet olsun John, bu..." Uzun bir şaşkınlık nefesi üfleyerek konuşmasını sonlandırdı.

Cevap vermedim, çünkü ne diyebilirdim ki? Başım az önce olanlarla ve Oyun'un sonuçlarıyla dönüyordu. Ve bizim için... Tris ve benim için. Beni dinlemesi, açıklamama izin vermesi gerekiyordu. Eğer gerçekten Nelson'ı öldürdüğümü düşünüyorsa, çözüm olamazdı. Zaten Oyun onu öldürtmüştü ve bu yeterince kötüydü.

Kiraladığımız Hestia güvenli evine kadar yolun geri kalanını sessizce gittik, sonra Tink kapıları açıp alarmları ve kameraları devre dışı bırakırken ben Tris'in uyuyan halini içeri taşıdım. İhtiyacımız olan son şey ne kadar dağınık olduğumuzu gösteren bir kayıttı.

"Şimdi ne yapacağız?" Tris'i nazıkçe yatağıma yatırdıktan sonra Tink sordu

Yatak.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim, kan lekeli elimi ovuşturarak. yüzümün üzerinde.

Orada öylece durup Tris'e bakarken bir an sessizlik oldu, sonra Tink tiksinti dolu bir ses çıkardı. Kolumu göstererek, "Damlatıyorsun," dedi. "Bu güvenli evler temizlik faturasında kan lekeleri için bir sürü ücret alır. Ben ilk yardım çantasını getireyim."

Belli belirsiz başımı salladım, hâlâ Tris'e ne yapacağımı düşünüyordum. Sonunda, aynı şiddetli öfkeyle uyanmasının hepimiz için çok tehlikeli olduğuna karar verdim. Bu yüzden bir çift kelepçe almak için yatağın başucundaki çekmeceye uzandım.

"Bunun için üzgünüm Venüs," diye fısıldadım isteksizce, bileklerini yatak başlığına doğru kaldırdım ve kelepçeleri parmaklıklardan geçirdim. Dikkatli olmaya çalıştım. Onu incitmek istemiyordum. Uyandığında *çok öfkeli* olacaktı ama en azından bu şekilde beni duyması için küçük bir şansım vardı. Hiç değilse kimse bıçaklanmayacaktı.

Ona gerçeği söyleme şansına ihtiyacım vardı. Bunu doğru yapmak için. Benden çok daha fazlasını hak ediyordu.

iki

TRIS

Ağrı kafatasımda zonkluyor ve midem bir gemideymişim gibi çalkalanıyordu. Ama değildim... Yatakta mıydım? Tanımadığım bir yatakta, bileklerim yatak başlığına kelepçelenmişti.

"Yardım edin!" Panik içinde ciyakladım, kelepçeleri işe yaramaz bir şekilde çekiştirdim. Neredeydim ben? Ne halt olmuştu? Üzerimde kıyafet var mıydı? Evet vardı. Tamam, hâlâ giyiniktim.

Tamamen giyinik olduğumun doğrulanması korkumu bir nebze olsun hafifletti ama başımdaki donuk ve inatçı ağrı bana zorla götürüldüğümü haykırıyordu. Nereden? Hatırladığım son şey Grimaldi malikânesinden kaçarken Bram'in arabasının bagajında olduğumdu. Yakalanmış mıydık?

Tanrım, Sin miydi? Beni kelepçeleyeceğini düşünmemiştim. Ama beni bir odaya kilitleyeceğini de düşünmemiştim.

"Alo?" Tekrar seslendim, nefesim sığlaşmıştı. "Orada kimse var mı?"

Odanın dışında ağır ayak sesleri duyuldu ve içimi bir korku kapladı. Dex miydi? Sonunda tehditlerini gerçekleştiriyor muydu?

Kapı açıldı ve nefes nefese kaldım. "John? Ne...?" İçimi yoğun bir öfke, nefret ve *keder* dalgası kapladığında inleyerek konuşmamı sonlandırdım. Görüşüm bulanıklaştı. Birdenbire, kayıp vurdu. Tam oradaydı. Bram beni apartmanıma getirdi. Koşarak yukarı çıktım... dairemin kapısını iterek açtım. Korkunç manzara.

Nelson.

Ve John... ölmekte olan arkadaşımın üzerine çömelmiş, elleri kan içindeydi.

"Hayır," diye inledim, umutsuzca Nelson'ın ölümünün anısını zihnimden silmeye çalışıyordum. "Hayır, hayır, hayır, o bir rüyaydı. Böyle bir şey hiç olmadı. O ölmedi... John, lütfen bana tüm bunların bir kâbus olduğunu söyle." Bana duymak istediğim, duymaya *ihtiyacım* olan şeyi söylemesi için ona yalvardım.

Yine de bana söyleyemedi. Kaşları çatıldı ve başını sallayarak yatağın kenarına oturdu. "Tris, çok üzgünüm..."

"Hayır!" İçimi parçalayan acıyla sırtım kamburlaşarak bağırdım. "Hayır, o ölmedi. Ölmüş olamaz! Bu sadece... Bu sadece çok ama çok kötü bir rüya."

"Tris..." John başladı, bakışları *acıma* doluydu.

Tüm o alev alev yanan öfke intikam duygusuyla geri döndü, sanki keder benzinmiş ve ateşmiş gibi sistemime güç verdi. Gözlerim kısıldı.

"Sen," diye tısladım, derim öfkeyle karıncalanıyordu. "Onu sen *öldürdün*. Bunu nasıl yapabildin? Bütün bunlar senin aptal oyununun bir parçası mıydı?"

John'un kaşları çatıldı ve başını salladı. "Ben yapmadım," diye cevap verdi. "Geldiğinde kötü görüldüğünü biliyorum ama sana yemin ederim Tris, Nelson'ı ben öldürmedim."

Nelson'ın adını söylemesi bile boğazımda safra birikmesine neden oldu. Bu adam... ilk günden beri benimle çok sert oynamıştı. Beni kullanmış, bana ihanet etmiş, beni kandırmış ve ben de aşık olan aptalın teki olmuştum. Ama bu? Hayır, bunun geri dönüşü olmayacaktı.

"Yalan söylüyorsun," diye homurdandım, yanaklarım yüzümden akan yaşlarla ıslanmıştı. Gözyaşlarım kulaklarıma düşüyor, söylediği yalanları hatırlatıyordu. Dudaklarımı tuzladı, bana verdiği öpücükler gibi şımarttı. Beni boğdu. Sadece. John gibi. John gibi. "Tek yaptığın *bana yalan söylemek*."

John'un ifadesi üzgündü ama yavaşça başını salladı. "Haklısın. Sana *çok* yalan söyledim ama bu...? Bu konuda yalan söyleyemem Venüs. Yapamadım. Nelson-"

"Sakın bana Nelson'ın kim *olduğunu* söylemeye cüret etme," diye bağırdım, gözyaşlarım sesimi boğuyordu, "Onu tanı mıyordun. Senden yüz kat daha iyi bir adamdı John Smith ve senin o aptal *oyununla hiçbir* ilgisi yoktu."

John elini yüzünde gezdirerek tekrar başını salladı. "Katılıyorum." Durakladı, bakışları yerdeydi. "Şu anda sana söyleyeceğim hiçbir şey acını hafifletmeyecek Tris, ama lütfen, *lütfen* onu benim öldürmediğimi söylediğimde bana inan. Nelson'ın ölümü benim elimden olmadı, nasıl görüldüğü önemli değil."

İfadeleri o kadar dikkatli, o kadar prova edilmişti ki, söylediği tek bir kelimeye bile inanmadım. "Saçmalık," diye tükürdüm. "Kanlı bıçağı gördüm. Kanlı bıçağı gördüm."

-Sesim çatallaştı ve nefesim kesildi. Göğsündeki yaralar. I
her şeyi gördüm."

"Ve kötü görünüyordu, katılıyorum," diye onayladı. "Ama onu ben öldürmedim. Siz geldiğinizde onu *kurtarmaya* çalışıyordum ama çoktan ölmüştü ve sonra-"

"Neden buradayım John?" Yalanlarına daha fazla dayanamayarak homurdandım. "Neden senin yatağına kelepçeliyim?" Orada olduğumuzu varsaymışım. Son ziyaretimde yatak odasına kadar bile gidememiştim. Beni sevdiğini söylediği zaman. Sin ile sahte nişanı bozmaya ve Bay Grimaldi ile yeni bir sözleşme yapmaya karar verdiğimde. O mutlu anılar şimdi ekşimiş ve kararmıştı.

Dudakları sıkılaştı, çenesi gerildi ve kelepçelerime baktı. "Güvenlik için," diye mırıldandı, ama en azından kendi saçmalığı karşısında irkilme nezaketini göstermişti.

Alay ettim. "Kimin? Benim mi, senin mi?" Kolundaki bandaja sert bir bakış attım. "Bunu ben mi yaptım?"

Başını salladı, sonra gömleğini kaldırarak yan tarafındaki başka bir geniş sargıyı gösterdi. "Ve bu. Anlaşılabilir bir şekilde mantıksız davrandın. Tüm hikayeyi öğrenene kadar seni kelepçelemenin daha güvenli olacağını düşündük ve sonra belki-"

"Biz mi?" Şaşkınlığımla kaşlarımı çatarak sözünü kestim. Zonklayan kafatasım ne kadar acıdığını hatırlatmak için bu fırsatı değerlendirdi. "Tink. Beni bayılttı mı?"

İhanetler gelmeye devam ediyordu. Benim dünyamda yalan söylemeyen ve beni kandırmayan biri var mıydı? Muhtemelen sadece Nelson ve Hank, ve şimdi...

"Hank nerede?" Ağlamayı durdurmak için nafile bir çabayla burnumu çekerek sordum. "O biliyor mu? Ne kadar zaman oldu? Neden buradayım John? Olay yerinden kaçtın, anlıyorum ama neden beni de yanında sürükledin?"

John sinirli bir ses çıkararak ayağa kalktı ve birkaç adım uzaklaştı. "Bu iş boka sardı," diye mırıldandı ve kapıya baktı, sanki ciddi ciddi oradan ayrılıp kaçmayı düşünüyormuş gibiydi. Sanki yaptıklarını açıklamaya çalışmak çok zordu.

Doğruyu söylemeyeceğini bildiğim halde neden ona soru sorma zahmetine girmiştim ki? "Bana yalan söyledin, John," diye boğuldum, boğazım ihanetlerle sıkılmıştı. "*Poppy Flowers*'ın oyunun bir parçası olmadığını söyledin. Güvende olduğumu söyledin."

"Sen de bana yalan söyledin!" diye patladı, bana doğru dönerken ellerini havaya kaldırdı. "Başından beri *hala* sende olduğunu söyleyebilirdin! Dairenin içindeki gizli galeriden bahsedebilirdin ve belki Nelson şu anda ölmüş olmazdı."

Sözleri canımı acıtacak kadar sert bir şekilde yüzüme çarptı ve kelepçeli bileklerlemlle olabildiğince geri çekildim.

"Siktir," diye inledi John, elini saçlarının üzerinde gezdirirken. "Öyle demek istemedim Tris, sadece-

"Doğru ama," dedim zar zor tanıdığım küçük bir sesle. Nelson'ı ben mi öldürtmüştüm? Grimaldi'yle kalmış, tablonun gittiğini düşünmesine izin vermiştim. Bunu Nelson'ı korumak için de yapmışım. Nelson'ın bu işe karıştığını kimsenin bilmesini istemiyordum. John haklıydı, bu benim hatamdı. "Eğer tabloyu geri verseydim, Nelson hala hayatta olacaktı. Bu senin olduğu kadar benim de hatam."

John başını salladı. "Hayır, değil. Özür dilerim, bunu söylememeliydim. Kahretsin, bütün bu karmaşa çok..." Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıkararak yatağın yanındaki küçük halı parçasında volta attı. "Açıklamam gerek Tris. Bana inanmasan bile gerçeği duymana ihtiyacım var."

Yutkundum, içimde kırık dökük bir yığından başka bir şey yokken güçlü görünmek için çok uğraşıyordum. "Dürüst olmak gerekirse John, şu anda neye ihtiyacın olduğunu umursamakta gerçekten zorlanıyorum. Kelepçelerimi çöz, bırak gideyim. Seni tekrar bıçaklamaya çalışmayacağım, eğer korktuğun buysa." En azından bugün değil. Bıçağım yoktu.

"O kadar basit değil!" diye bağırđı, bana ters ters bakarak. "Keşke öyle olsaydı Tris, inan bana arkama bakmadan çekip gitmene izin vermeyi her şeyden çok isterdim ama bu *o kadar basit değil*. Şimdi değil."

Hiçbir şey söylemedim. Benden bu *kadar*. Onunla konuşmak anlamsızdı, bu yüzden sadece yana baktım ve gözlerimi duvar kağıdının bir parçasına kilitledim. Er ya da geç, kurgularını taş bir duvara kusmaktan sıkılacak ve gidecekti. O zaman belki nasıl kaçacağımı bulabilirdim.

"Tris. Lütfen beni dinle. Acı çekiyorsun, anlıyorum. İhanete uğramış hissediyorsun ve haklı olarak öyle. Ama mantıklı düşünmüyorsun. *Nelson'ı ben öldürmedim* ve içten içe bana inandığını biliyorum. Onu kurtarmaya çalıştım. Yemin ederim denedim. Aramızdaki bu şey yalanlardan daha güçlü, değil mi? Aldatmacalardan daha derin. Kalbin benimkini biliyor ve seni asla senin incindiğın gibi incitemeyeceğimi biliyor. Tris... Onu ben öldürmedim."

Kalbimin onun sert ses tonundaki içtenlik ve samimiyet karşısında çırpınışına lanet olsun. Neden her şeyi olduğundan çok daha kötü hale getirmek zorundaydı ki? Ruhum paramparça oluyordu, kalbim işe yaramaz bir şekilde dövölüyordu ve o devam ediyordu. Bu kadarı ne zaman yeterli olacaktı?

En iyi kararına rağmen bakışlarım tekrar ona kaydı. Şimdi dizlerinin üzerindeydi, ellerini yatağın kenarına koymuş, sanki beni anlaması için dua ediyordu.

Bunca zamandır kafamda dönüp duran tek soruyu sormalıyım. Ne diyeceğini bilmek zorundaydım.

"Yapmadın mı?" Kısık sesle fısıldadım. Ona inanmam için yalvarırcasına başını salladı. Dudaklarımı yaladım, yalvaran bakışlarını sert bakışlarımla karşıladım. Ona inanmayı çok istiyordum. Hem de çok. Onun yalanlarını istiyordum - bu benim hakkımda ne söylüyordu? "O zaman *kim yaptı*? Çünkü tek gördüğüm *sendin*. Ellerin onun kanıyla kaplıydı, bıçağın yerdeydi, senin-"

"Fark eder mi?" diye sözümü kesti, yüz ifadesi gergin ve acılıydı. *Biliyordun*, bundan hiç şüphem yoktu. "Ben değildim, Tris. Lütfen bana inan, sorumlu kişiyi bulacağım ve ona bunu ödeteceğim."

Ona inanmak istememden nefret ediyordum. "Tabii ki önemli. Senin yapmadığına inanmamı mı istiyorsun? O zaman kimin yaptığını söyle!"

Dudaklarını ıslattı ve cevap verirken yalanın kokusunu alabiliyordum: "Onları görmedim. Her şey çok hızlı oldu ve ben Nelson'a odaklanmışım."

"Yine yalan söylüyorsun," diye inledim, başımı salladım ve kelepçeli bileklerimi şiddetle çektim. Ona vurma isteğim her şeyi tüketiyordu. "Yalan söylüyorsun! Neden bir katili koruyorsun John? Eğer *sen değilsen Nelson'ı kim öldürdü*?"

"Tanrım," diye mırıldandı, başını ellerinin üzerine düşürerek. "*Onu* korumuyorum, Tris. *Seni* korumaya çalışıyorum. Şu anda tek istediğim bu, beni asla affetmesen bile. Sadece *seni korumak* istiyorum. Bunu yapmama izin vermeyecek misin? Venüs, lütfen."

İçimden vahşi bir öfke hırıltısı çıktı. "Senin korumanı istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok John. Hayatıma adım attığından beri lanet bir meteorla çarpışma rotasındayız. Umursamadığın apaçık ortadayken umursuyormuş gibi davranmayı bırak. Hayatında bir kez olsun bana gerçeği söyle, John. Nelson'ı kim öldürdü?"

John derin bir nefes aldı ve başını kaldırıp tekrar gözlerimle buluştu. Gözleri gergin ve çenesi gergin, acı dolu bir ses çıkardı. "Hank. Hank'ti."

Çenem düştü ve kulaklarımı tiz bir çınlama sesi doldurdu. "Vay canına," diye öksürdüm, kendi sesim kafamın içinde yankılanıyordu. "*Vay canına*. Yalana bağlı olduğunu biliyordum ama *Hank'i* Nelson'ı öldürmekle mi suçluyorsun? Hayal mi görüyorsun? Hangi dünyada böyle bir şeyi yutacağımı düşündün?"

Bok mu? Hank Nelson'a *tapıyor*, birbirlerine çok aşıklar. Bırakın örümcek öldürmeyi, örümcek bile öldüremez-"

"Olduğunu gördüm," diye homurdandı John, gözleri tekrar yüzümden uzaklaştı. "Tris, çok üzgünüm. O görüldüğü gibi biri değil."

"Hayır," diye fısıldadım, gözlerimi sıkarak. "Hayır. Hayır, h a y ı r , hayır, dur

Yalan söylüyorsun! Çık dışarı. Siktir git!" "Tris-"

"Defol!" Öyle bir çılgılık attım ki kelimeler boğazımı yaktı. Gözlerimi kapatmıştım, göz kapaklarımın ardında sıcak yaşlar birikiyordu ve kâbusun sona ermesi için dua ediyordum. Sadece uyanmam gerekiyordu ve tüm bunlar bilinçaltımın karanlık derinliklerinde kaybolabilirdi.

Kapı kapanırken gıcırdadı ve beni acımla baş başa bıraktı.

Hıçkırıklar içimi parçaladı ve bileklerim bağlıyken elimden geldiğince yan tarafıma kıvrıldım. Her şey çok fazlaydı. Bunun gerçek olmasına imkân yoktu. Er ya da geç uyanacaktım. Uyanmak zorundaydım.

Lütfen hepsi bir kabus olsun. Lütfen

Nelson iyi olsun.

Lütfen.

üç

JOHN

Tris'i kontrol ettikten sonra oturma odasına dönen Tink, "Uyuyor," diye haber verdi. "Konuştuğunuzda ne olduğunu bana anlatmak ister misin? Kelepçelerini çözmediğini fark ettim, bu yüzden iyi gitmediğini varsaymak zorundayım?"

Tris'in odadan çıkmam için bana bağırmasından birkaç dakika sonra elinde kahvelerle geri dönerek tüm o karmaşa sahnesini kaçırmıştı. Hayatından çıkmam için.

"Beklediğim kadar kötü geçti," diye itiraf ettim ve bir iniltiyle kışımı kanepeye gömdüm. "Muhtemelen başının çok ağrıyor olması da yardımcı olmadı." Ona ters bir bakış attım ve o da savunmaya geçercesine ellerini kaldırdı.

"Suçu benim üzerime atmaya çalışma şampiyon. Onu sadece senin kışını kurtarmak için bayılttım, yani sanırım söylemek istediğin *şey teşekkür ederim Tink, sana borçluyum.*" Mutfığa geçti ve eve yeni getirdiği kocaman kahve fincanını aldı. "O zaman hâlâ cinayete meyilli bir öfke içinde miydi?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım. Kederinin ve öfkesinin derinliği tamamen anlaşılabilirdi ama ben her şeyi *kötü* idare etmiştim. En iyi nasıl empati kurabileceğim *ya da* özür dileyebileceğim konusunda hiçbir deneyimim yoktu. Nihayetinde, kelimeler bir yere kadar gidiyordu. Ve tüm bu karmaşadan ben sorumluydum. En başta onu *Poppy Flowers* için hedef olarak seçmeseydim, belki de şu anda güvende ve mutlu olurdu.

Tink beni hüzünlü düşüncelerimle baş başa bıraktı, bir süre telefonunda gezinirken kahvesini yudumladı, sonra içini çekti ve cihazı yere bıraktı. "Onunla konuşmamı ister misin?"

Burnumu kırıştırdım. "Muhtemelen şu anda iyi bir fikir değil." Tris hâlâ çok kızgınken *ve canı yanarken* olmazdı. Onu bayıltanın Tink olduğu gerçeği iyi bir günde pek de iyi karşılanmayacaktı.

"Ne kadarını açıkladın?" Tink yatak odasının kapısına bakarak sordu. "Nelson'ı senin öldürmediğini bildiğinden emin oldun mu?"

"Denedim," diye homurdandım, gözlerimi ovuşturarak. "Bana inanmaya pek meyilli değildi." Neden inansın ki? Yalan söyledim, yalan söyledim ve yalan söyledim.

Tink alay etti. "Şaşırdın mı? İlişkinizi tam olarak dürüstlük ve güven üzerine inşa etmediniz. Onun yerinde olsam muhtemelen ben de sana inanmazdım."

"Çok yardımcı oldun, Tink. Teşekkür ederim. Kendimi daha da kötü hissetmem için lanet olası bariz olanı göstermene bayılıyorum." Hançer gibi baktım ama irkilmedi bile. Sinir bozucu kadın. Tris'le bu kadar hızlı arkadaş olmalarına şaşmamalı.

"Sadece söylüyorum..." diye mırıldandı, sonra kahvesinden bir yudum daha aldı. "Tamam, sana inansın ya da inanmasın, yine de ona gerçeği söyledin. Değil mi? Ona her şeyi anlattın, böylece her şeyi düşünüp kendi sonuçlarını çıkarması için zaman ayırabilir mi?"

Gözlerimi onun delici bakışlarından kaçırdım ve çaresizlik içinde ellerimi açtım. "Yani... sayılır mı?"

Aramızda gergin bir sessizlik oldu. "John," dedi sonunda acı dolu bir sesle. "Bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum. Bazen tam bir aptal oluyorsun. *Bir çeşit* derken ne demek istiyorsun? Yaptın mı, yapmadın mı?"

"Ben... *denedim*. Ama en ince ayrıntıları duymaya hazır değildi, tamam mı? Ona ben olmadığımı söyledim. Nelson'ı *kurtarmaya* çalıştığımı ve bu yüzden ellerimin kanlı olduğunu söyledim. Ama Hank olduğunu söylediğimde kendini kaybetti." Yalan söylemeyi bırakmam için bana bağırırken sesindeki acıyı hatırlayarak irkildim. "Gerisini ona anlatamadım. Hank'in Nelson'ın kafasına nasıl silah dayadığını ve onu gizli galerisini açmaya zorladığını duymasına gerek yoktu. Nelson'ın bubi tuzağını nasıl kasten tetiklediğini ve duvar patladığında tüm darbeyi nasıl aldığını... ya da Hank'in *Poppy Flowers*'ı duvardan indirmek için kocasının ölmek üzere olan bedeninin üzerine nasıl bastığını bilmesine kesinlikle gerek yoktu."

Soğuk orospu çocuğu.

"Lanet olsun John," diye mırıldandı Tink başını sallayarak. "Sana hiç sosyal becerilerinin berbat olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Bahsedildi. Teşekkürler." Ona ters ters baktım ama o sadece omuz silkti. "Ayrıca, bunu ona ben söylemedim, yani bu bana puan kazandırır mı?"

Tink burnunu kırıştırdı. "Sanırım... ama şimdi muhtemelen senin sadece bir yalancı değil, aynı zamanda cinayet suçunu kelimenin tam anlamıyla kalan tek aile üyesine kaydırmaya çalışan kalpsiz bir piç olduğunu düşünüyor, bu da seni duygusal olarak istismarcı bir kontrol manyağı gibi gösteriyor.

onu her türlü destek ağından izole etmeye çalışıyorum." Kahvesini yudumlarken durakladı. "Muhtemelen *beni* de kendinle birlikte otobüsün altına attığın gerçeği hiçbirine yardımcı olmadı, bu yüzden şimdi sadece ailesini kaybetmekle kalmadı, aynı zamanda bu süreçte tek arkadaşını da kaybetti."

"Bugün pozitiflik ve destek dolusun Tink," dedim ona alaycı bir tavırla. Haksız olduğundan değil. Bunu ben yapmıştım. İnşa etmeye çalıştığım tüm temelleri patlatmıştım.

Telefonlarımızın ikiz bip sesleri iç karartıcı tartışmamızı böldü ve masadan benimkini almak için öne doğru eğildim.

Tink kendi mesajlarını kontrol ederken, "Güzel," diye homurdandı. "Puan cetvelinde yeni liderin kim olduğunu tahmin edene ödül yok. *Faroeice*... Hain Hank'e göre sik kafalı olmalı."

Faroeice. Uydurma bir takma ad gibi görünüyordu ama bu isimde beni rahatsız eden bir şey vardı. Sanki tanıdık geliyordu ama *nedenini* bir türlü bulamıyordum. Belki de önceki oyunlarda bana karşı yarışmıştı?

"En üst sırada mı yer alıyor?" İnanamayarak listeye baktım. "O resim kaç puan ediyordu?"

"Çok fazla," diye homurdandı Tink. "Bir sonraki parçanın ne olacağını merak ediyorum. olabilir."

Başımı salladım, ruh halim bozulmuştu. Bugünün Oyun yazısı. "Her ne ise, umurumda olduğunu sanmıyorum. Şimdi değil." Sanki Tink ne demek istediğimi anlamamış gibi kapalı yatak odamın kapısını işaret ettim.

Kısa sarı saçlarını karıştırarak sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Tris konusunda ne yapacaksın? Onu sonsuza kadar yatağında kelepçeli tutamazsın."

"Biliyorum." Surat astım. Tris'i yatağıma kelepçelemeyi hayal ettiğim onca yol varken, *bu* onlardan biri değildi.

"Ve şu anda nasıl hissediyorsa öyle hissetmeye hakkı var. Bir değil iki ebeveyn figürünü, akıl hocasını ve tek ailesini kaybetti. Hepsi *senin* yüzünden." Tink bana sert bir bakış attı. "Hıyarlık yapmıyorum, sadece gerçekleri söylüyorum. Ve sen kendine daha fazla acımaya başlamadan önce, o zaten Oyun şehre gelmeden çok önce resim yapmaya başlamıştı. Sen olmasaydın başkası olurdu... Ben sadece *onun* şu anda bunu nasıl göreceğini söylüyorum."

Haklıydı ama bunu bilmek darbeyi yumuşatmadı. Telefonumu masaya geri attım ve koltuğuma geri yaslandım. "İyi görünmüyor."

"Peki... belki daha az alaycı olur? Bir düşünelim. Onun güvenini kazanmak için öğretmeni olarak işe girdin, onu kendine aşık ettin, sonra şüphesiz baş şüpheli olacağı iş yerinden paha biçilmez bir tablo çaldın... oh ve patronu kendisinden çalan insanları öldürmesiyle tanınıyor. Ama sonra onun için geri döndün, ama sonuçta evi yıkıldığında ve sevdiklerini kaybettiğinde her şey biraz kendine hizmet ediyor gibi görünüyor ve orada ellerinde kanla her şeyin merkezinde *sen varsın...* ve sonra o bayıldı ve yatağına kelepçelenmiş olarak uyandı." Tink yüzünü buruşturdu. "Evet... Bu işten konuşarak sıyrılabileceğini sanmıyorum."

Ona ölümüne baktım. "Sosyal becerileri boktan olan ben miyim? Bir cenaze levazımatçısından farkın yok."

"Tek söylediğim, o kelepçeli ve kelimenin tam anlamıyla tutsakken herhangi bir ilerleme kaydedeceğinizi sanmıyorum. Başka bir plan yap çünkü bu o plan değil." Yüz ifadesi suçluluk duygusuna dönüştü ve ensesini ovuşturdu. "Ama bu arada, konsey temizlik ekibiyle gelmeden önce Tris'in evine dönsek iyi olur."

Şüpheyle gözlerimi kısıtım. "Neden?" Oyun konseyi temizlik konusunda çok etkiliydi, Whispering Willows'un geri kalanının burunlarının dibinde oynanan kanlı Oyun hakkında hiçbir fikri olmadığından emin oluyorlardı. Her bir *karmaşa* yaratıldıktan sonra yirmi dört saat geçmeden sanki hiç yaşanmamış gibi oluyordu.

Tink boğazını temizledi ve oturduğu yerde kıpırdandı. "Aklıma Tris'in *çalınan* paha biçilmez sanat eserlerini gizli galerisinde sakladığı ve muhtemelen kimsenin onları almasından hoşlanmayacağı geldi."

Çenemi kaşıdım. "Onları kim alabilir ki? *Poppy Flowers* çoktan teslim oldu, konsey dışında kimsenin onun dairesine adım atmak için bir nedeni yok ve onlar da hak iddia etmedikleri sürece hiçbir şeyi almazlar..." Sözlerimi yarıda kestim, yüzündeki suçlu ifade anlam kazandıkça çenem düştü. "Olamaz. Sen yapmadın..."

Tink yüzünü buruşturdu. "Orada o kadar şey olduğunu *bilmiyordum!* Bilseydim, dairesini asla Oyun teminatı olarak listelemezdim ama şimdi-"

"Tanrı aşkına, Tink!" Ayağa kalkarak haykırdım. "Oraya gitmeli ve onları saklamalıyız. Aksi takdirde konsey her bir parçaya *sahip çıkabilir ve çıkacaktır* da."

"Demek istediğim de bu zaten," diye mırıldandı, ayağa kalktı ve ceketini aldı. "Tris konusunda ne yapacağız? Onu burada öylece bırakamayız. Ya yangın çıkarsa?"

Harika, şimdi endişem onuncu seviyedeydi ve Tris'in bir yangında yandığı zihinsel görüntüsünü silemiyordum. "Senden nefret ediyorum," diye tersledim ve arabanın anahtarlarını ona fırlattım. "Git arabayı garajdan çıkar, bir dakikaya geliyorum."

"Doğru olanı yapıyorsun!" Ben yatak odama doğru yürürken Tink arkamdan seslendi.

Elim kapı kolunda tereddüt ettim, hâlâ aklımda bir plan oluşturmaya çalışıyordum. Hiçbir şey güvenli bir seçenek gibi görünmüyordu. Kafamdaki senaryoların hiçbiri doğru şekilde işlemiyordu... ya da en azından benim istediğim şekilde. Mantıksal olarak cevabı biliyordum. Burada birinin kaybetmesi gerekiyordu ve o kişi ben olmalıydım. Ama bu süreçte Tris'in güvenliğini riske atmaya gerçekten istekli miydim?

Farkında olsun ya da olmasın, artık bu işin içindeydi. Bundan kaçış yoktu.

Akıllıca kararlar verebilmesi için daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Sadece... onu dinlemesini sağlamalıydım. Bir şekilde.

Kapıyı sessizce açtım ve Venüs'ümü görünce göğsüm sıkıştı. Beni asla affetmeyecekti ama gitmesine izin vermeye gerçekten hazır mıyım?

Hayatta olmaz. Hazır olabileceğimden bile şüpheliydim. Artık bana *sahipti*.

dört

TRIS

Keder ve öfke beni uyuttu ve tekrar kendime gelmeye başladığımda aynı ekşi duygular beni bekliyordu, soğuk kucaklarına geri davet ediyorlardı. Yine de bunlarla uğraşmak *istemedim*. Anılarımın içine geri dönmek ve orada dünyanın hala bütün olduğu yerde yaşamak istedim. Her şeyin eskiden olduğu gibi olduğu yerde.

Nelson kollarımda ölmeden önce. *John*'dan önce.

Ama kendime karşı dürüst olursam, içten içe her şeyin John Smith'in beni hedef almasından önce başladığını biliyordum. Her şey ben ve Nelson'la başladı... ve paha biçilmez bir Gelincik *Çiçeği* tablosuyla.

SEKİZ AY ÖNCE

"Mükemmel, Ivy," diye övdü Nelson, tamamladığım son resmimi incelerken. "Bu yeteneğinle beni şaşırtmaya devam ediyorsun."

Başımı yana eğdim, gözlerim resmin her santimini tarıyor ve kusur arıyordu. "Rahatlıkla söyleyebilirim ki, pop art kesinlikle benim favori tarzım değil. Warhol'un eserlerindeki çekiciliği göremiyorum ama ben kimim ki yargılayayım?"

Nelson kıkırdadı, Andy Warhol'un *Liz'inin* taklidini şövaleden kaldırdı ve hazırladığımız taşıma çantasına dikkatlice yerleştirdi. "Pekala, sana düşen görev tamamlandı. Ben bu gece değişimi yapacağım, Hank de orijinali yarın Cloudcroft'taki dolabımıza taşıyabilir."

Omuz silktim ve yeni bir projeye hazırlanmak üzere şövalem üzerine koymak için yeni bir tuval aldım. "Dikkatli ol, tamam mı? Bay Grimaldi onu kazıklamaya çalışan birini yakalarsa hiç boş durmaz."

Nelson sırttı ve omzumu sıvazladı. "Önemsemen çok hoş, Ives. Hank ve ben bu işi *uzun* zamandır yapıyoruz, hatırladın mı? Ne yaptığımızı biliyoruz."

Gözlerimi devirdim. Bunu uzun zamandır, benim hayatta olduğumdan çok daha uzun zamandır yapıyorlardı ama bu her zaman *güvende* oldukları anlamına gelmiyordu. "Evet, endişelendiğim için beni suçlama. Sen tam olarak-"

"Sakın o cümleyi bitireyim deme, Tristian Ives," diye homurdanarak başını salladı. "Ben *yaşlı* değilim ve eğer Hank genç olmadığını ima ettiğini duyarsa derini yüzer."

Sırıttım ama ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Pardon, pardon, bu ne cüret? Otuz beş yaşından bir gün bile fazla göstermiyorsun." Sonra nefesimin altında ekledim, "... çarpı iki."

"Bunu duydum," diye uyardı Nelson. "Küstah çocuk. Şimdi seninle başka bir tutku projen hakkında konuşmak istiyorum."

Kaşlarım kalktı ve ona sinsi bir gülümseme verdim. "Aynı koleksiyondan çok fazla almamaya ne oldu?" Kurallarımız vardı. Grimaldi ailesiyle çalışmayı özellikle *Warhol* için kabul etmiştim çünkü zaten bir alıcı ayarlamıştık ama galeriye girdikten sonra Nelson da ben de şekerçi dükkânına girmiş yaramaz çocuklar gibi olmuştuk.

Nelson'ın cevap sırtışı saf yaramazlıktı. "Sadece bir tane daha. Sen Boles'teki akademik yılı bitirirken."

"Daha önce *sadece* bir tane daha dememiş miydin?"

Sırıttı. "Bu sefer ciddiylim." Sonra göz kırptı. Kolay lokma olduğumu biliyordu. "Hangisi?"

"*Poppy Flowers*. Ve yıl sonunda diplomanı istediğin üniversiteye transfer edebilirsin ve biz de yeni bir ev üssü kurabiliriz. Yeni projeler. Yeni müşteriler. Kulağa hoş geliyor mu?" Gözleri muziplikle parıldadı ve gülümsememe engel olamadım.

"Van Gogh'u çok severim..."

"Biliyorum," diye kabul etti, "koleksiyona çok güzel bir katkı olurdu."

İnledim. "Tamam, beni yakaladın. Ama Hank'e ne diyeceğiz? *Liz*'in işinin bittiğini biliyor, peki neden hâlâ Grimaldi için çalıştığımı nasıl açıklayacağız?" Çünkü Hank bizim tutku projelerimizi bilmiyordu. Onlar sadece Nelson ve benim aramdaydı, çünkü onları karaborsada satmak için değil sanat aşkıyla yapıyorduk. Eğer Hank bilseydi, gizli galerimizin duvarında asılı duran kaçırılmış fırsatlar karşısında dehşete düşerdi.

"Hank'i bana bırak, Ivy. Luther için yaptığın işten zevk aldığını ve bunun da bize mükemmel bir istihbarat sağladığını kolayca açıklayabilirim."

yeraltı sanat müzayedeleri. Hiçbir şeyden şüphelenmeyecektir." Bana arsızca göz kırptı. "Her zaman olduğu gibi, bu bizim küçük sırrımız."

"Bizim küçük sırrımız," diye başımı sallayarak onayladım. "Hadi yapalım."

MEVCUT

"Küçük sırrımız," diye mırıldandım, kendi sesim beni bir kez daha uykudan uyandırdı. Gözlerimi birkaç kez kırptım, kafam bulanıktı ve düşüncelerim karmakarışık. Neredeydim ben? Hangi gündü?

Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde doğruldum ve elimi yüzümde gezdirdim. Sonra şaşkınlıkla irkildim çünkü bileklerim artık yatak başlığına kelepçeli değildi. Kahretsin, şimdi her şey aklıma geldi. *John*.

Bileklerimde, kelepçeleri çekiştirdiğim yerde kırmızı bir halka vardı ama şimdi kelepçeler masum bir şekilde komodinin üzerinde, karalanmış bir notun üzerinde duruyordu. John'a ait olduğunu şimdi anladığım o lanet seri katilin el yazısıyla.

Tris, eğer istediğin buysa gitmekte özgürsün. Umarım gitmezsin. Bilmediğin çok şey var ve açıklamam gerek. Lütfen, bana bir şans ver.

Karalanmış bir J harfiyle imzalanmıştı ve parmaklarım içgüdüsel olarak kâğıdın etrafına dolandı, John'a yapmak istediğim gibi onu boğmak istedim.

Bu *ne cüret*? "Sana bir şans vereyim mi?" Yüksek sesle tükürdüm, bacaklarımı yataktan aşağı salladım.

ve kafatasımdaki zonklamadan dolayı irkildim. "Sana bir şans vereceğim... ayağımı kışına o kadar sokacaksın ki ayak parmaklarımı emebileceksin. Piç kurusu."

İyi tarafından bakarsak, en azından Grimaldi malikânesinde giydiğim kıyafetler hâlâ üzerimdeydi. John'un banyosunda işedikten sonra aynada kendimi gördüğümde bu iyi taraf çok hızlı bir şekilde kötü tarafa dönüştü. Gri sweatshirt'ümde koyu lekeler vardı ve ne olduklarını anladığımda boğazımda safra birikti.

Çılgına dönmüş ve dehşete kapılmış bir halde, midemdekiler tuvalete boşalmadan birkaç saniye önce tişörtü başımdan yırttım. Karnım kasıldı, dışarı atacak bir şey kalmadığında bile kabardı ve acınası bir inilti çıkardım.

Ellerimi makyaj masasına dayayarak kendimi sakinleştirici nefesler almaya zorladım ve karnımın gevşemesini diledim. Ancak kuru kusmayı bıraktıktan sonra yüzüme biraz su sıçratmak için musluğu açtım. Ancak hareketin yarısında durakladım ve acı içinde ellerime baktım.

Birisi -muhtemelen John- ellerimdeki kanın en kötüsünü temizlemeye çalışmıştı ama tırnaklarımın etrafında ve parmak eklemelerimin kıvrımlarında koyu lekeler kalmıştı. Kan. Nelson'ın kanı.

Öldüğü anlar aklıma geldi ve dizlerimin bağı çözüldü. Yere yığıldım, kendimi çaresizce kavrarken göğsümden hafif bir inilti çıktı. Keder ve kayıp içimde sarsıntı yarattı, tüm iskeletim olanların katı gerçekliğiyle *ağrıyordu*.

Banyoda yere uzanıp sessizce hıçkırırken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Tüm dünyam başıma yıkılmıştı. Sonunda, sırf ellerimi düzgünce temizleyebilmek için kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Nelson'ın kanının tenime bulaşmasına bir an bile dayanamazdım, bu yüzden ellerimi çılgınca sabunladım ve akan musluğun altında ovaladım. Sonra John'un diş fırçasını alıp tırnaklarımdaki son lekeleri de temizledim.

Bitirdiğimde ellerim zonklıyor ve kıpkırmızı parlıyordu ama temizlerdi. Gerçi *kendilerini* temiz *hissetmiyorlardı* ama bunun yakın zamanda değişeceğinden şüpheliydim. Bazı lekeler sabunla çıkarılamazdı.

"Kahretsin," diye soludum, karışmış saçlarımı yüzümden geriye doğru sürükledim. Kafa derimin arka tarafı ağrıyordu ve ağır bir şeyle vurulduğuma dair çılgınca bir tahminde bulundum. Parmaklarımla temkinli bir araştırma yaptığımda şişmiş bir yumru buldum ama kesik yoktu, umarım kalıcı bir hasar görmemişim.

Gözyaşlarımı içime çekerek, duygularımı kontrol etmek için yüzümü soğuk suyla yıkadım. Sonra bileğimdeki lastiği kullanarak saçlarımı at kuyruğu yaptım ve John'un yatak odasına geri döndüm.

Onun sinir bozucu notunu aldım ve bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken yanımda mutfığa taşındım. John'u çıplak ellerimle boğazlamak istesem de notun gerçekliğini inkâr edemezdim. Bilmediğim *çok şey* vardı ama sorun şu ki bana doğruyu söyleyecek kime güveneceğimi bilmiyordum. Ona değil, bu kesindi.

Tink mi? Onunla birlikte oyunun içindeydi.

Hank... *kahretsin*. John bana Nelson'ı öldürenin Hank olduğunu söylemişti ama bu *mümkün* değildi. Nelson'a tapıyordu, bu dünyadaki hiçbir şey onu soğukkanlılıkla öldürmek bir yana, ruh eşini incitmesine bile neden olamazdı.

Yine de John bu suçlamayı yaparak ne elde etmeyi umuyordu? Kulağa ne kadar çılgınca geleceğini biliyor olmalıydı. Ne kadar inanılmaz değil mi? Öyleyse neden böyle bir hikâyeye uydurmaya çalıştı?

Tabii buna inanmadıysa.

Hank'in gizli bir galeri tuttuğum hakkında hiçbir fikri yoktu, Nelson'la *Poppy Flowers*'ı yeni eklediğimizi de. Bilseydi bile, neden umursasın ki? Elbette onu bu işten uzak tuttuğumuz için kızabilirdi - eğer satmış olsaydık bize kolaylıkla yüz milyon kazandırabilirdi - ama bu kimseyi öldürmeye değmezdi. Kırk küsur yıldır sevdiği adamı öldürmeye değmezdi, orası kesin.

Hank oyunda değildi... değil mi?

Birdenbire bildiğim her şeyi sorgulamaya başladım. *Herkesi*. Hiçbir şey kesin ya da doğru gelmiyordu ve ben de herkesin oyununa gelen aptalın tekiydim.

Cevaplara ihtiyacım vardı ama John'dan değil. Daireme geri dönüp olay yerini kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Nelson'ın cesedi hâlâ orada mıydı? Suç mahalli olacak mıydı? Yoksa Oyun'un iplerini elinde tutan her kimse, yaptıkları pisliğin kanıtlarını silmek için her şeyi çoktan temizlemiş miydi? Nelson'ı ortadan kaldırırlar mıydı?

Bu düşünce beni tekrar derinden sarstı.

Evime geri dönmek berbat bir fikirdi. Boş bir fikir. Orada beni bekleyen sadece acı vardı.

Her neyse. Cevap arayışına buradan başlamam gerekiyordu, bu yüzden mutfak tezgahından bir keçeli kalem aldım ve John'un notuna bir cevap karaladım. Kanepenin arkasına atılmış hafif bir palto buldum ve onu aldım. Sonra daireyi terk ettim, arkamdan hiçbir şeyi kilitleme zahmetine girmedim. Eğer soyulduysa, bu sadece karmanın iş başında olması demekti.

Siktir git, John Smith. Bunu kendim halledeceğim.

Yine de, uzaklaşırken yüzümden akan sıcak gözyaşlarına engel olamadım. Aptal kalbim tam bir haindi.

beş

JOHN

Tris'in apartmanına döndüğümüzde her şey çok *normal* görünüyordu. Sakindi. Fazla sakindi. Asansörle yedinci kata sessizce çıkarken Tink ve ben endişeli bir şekilde kaşlarımızı çattık. Kapılar neşeli bir ding sesiyle açıldı ve ortak koridora çıktık.

"Temizlik ekibinin çoktan burada olması gerekmiyor muydu?" Nelson ve Hank'in kapısının önünden geçerken Tink mırıldandı. "İki saat falan oldu..."

"İyi ki gelmemişler," diye cevap verdim ona kaşlarımı çatarak. "Bu katta başka kimse yaşamadığı için aceleleri yoktur herhalde. Muhtemelen karanlığın çökmesini bekliyorlardır." Güneş ufukta batmaya başladığına göre bu çok yakındı.

Tris'in dairesindeki patlamanın fark edilmemesinin tek nedeni gündüz vakti, etrafta kimse yokken gerçekleşmiş olmasıydı. Bram hemen alt katta oturuyordu ve işteydi. Evde olsalar bile muhtemelen başka kimse bunu umursamazdı.

Tris'in ön kapısı aralık duruyordu ve içeri girmemiz için eldivenli elimle kapıyı biraz daha ittim.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Tink, "bu ne dağınıklık."

Haksız da sayılmazdı. Mobilyalar devrilmiş ve kırılmıştı, enkaz parçaları her yere saçılmıştı ve kan lekeleri çok fazla yüzeyi kaplamıştı. En çok da beyaz koltuktaki ve pencerenin yanındaki duvardaki kanlı el izleri... ve pencerenin üzerindeki lekeler dikkat çekiciydi.

"Onu yaraladım," diye yorum yaptım, bakışlarım Hank'in kaçış yoluna kilitlenmişti. "Kaçmadan önce onu en az iki kez bıçakladım. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?"

Tink homurdandı. "Tris geriye kalan tek sevdiğini ağır yaraladığı için puan veriyorsa, tabii."

İnanılmaz derecede yardımcı olmuyordu. Ona ters ters baktım. "Nelson'ı öldürdü."

Nelson, cansız bedeni hâlâ kan gölüyle çevrili bir şekilde yerde yatıyordu. Suçluluk ve pişmanlık göğsümü doldurdu ve kendimi onun cesedinden başka bir yere bakmaya zorladım. Artık yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O çoktan gitmişti.

Tink omuz silkti. "Bunu biliyorum ama Tris'in bunu o kadar kolay kabul edeceğini sanmıyorum. Bu arada... daha büyük bir sorunumuz var." Yıkılmış sahte duvarı ve ötesindeki gizli odayı işaret etti. *Boş odayı.*

"Kahretsin," diye nefes aldım. "Çok geç kaldık."

Yedinci kata ulaşan asansörün hafif sesi içimde bir aciliyet hissi uyandırdı ve Tink'i kolundan tutarak kapıdan dışarı çıkardım ve koridorun ilerisindeki yangın merdivenlerine doğru sürükledim. Asansör açılır açılmaz içeri girdik ve çarpıp konumumuzu ele vermesini önlemek için kapının kolunu tuttum.

"John, ne-?" Tink fısıldadı ama ben sert bir bakışla onu susturdum.

Kapıyı sadece bir santim açık tutarak dinlemek için başımı eğdim. Ayak sesleri bir kadına aitti ve halının üzerinde hafif bir topuk sürtünmesi vardı.

"...zamanım doldu," dedi tanıdık bir ses ve Tink bir elini ağzına kapatarak nefesini bastırdı. "Kurallar gereği teminat olarak tutulacak tüm sanat eserlerini topladım. Şimdi sonuncusunu alıyorum ama az önce Whispering Willows PD'ye isimsiz bir ihbar geldiğini duydum, bu yüzden temizlik ekibine *dün* burada ihtiyacım var. Anlaşıldı mı?" Durakladı ve telefonda konuştuğunu fark ettim.

Sonraki sözleri daha sessizdi ve ben de dinlemeye devam etmek için koridora geri döndüm. Carol şimdi Tris'in dairesinin içindeydi ama belli ki yalnız olduğundan o kadar emindi ki kapıyı kapatmamıştı. Tink tam kışımdaydı ve ikimiz de kapının yanındaki duvara yapıştık.

"...bunu tahmin edemezdim..." diyordu ve kilitlenen bir sanat eseri taşıma çantasının kendine özgü şıkırtısını fark ettim. Tris'in galerisini temizlemişti ve şimdi hepsini kızım için geri çalmam gerekecekti. "Onlara acele etmelerini söyle. Sona bu kadar yaklaşmışken daha fazla dikkat çekmemize gerek yok."

Carol'ın bizi gizlenirken görmesini istemediğimden, Carol bir kez daha apartmandan çıkmadan önce Tink'i yangın merdivenindeki saklanma yerimize geri ittim. Asansör hâlâ bizim katta duruyordu, bu yüzden Carol'ın gitmesi sadece bir dakika sürdü.

"Kimdi o?" Tink bir kez daha yalnız olmamıza rağmen fısıldadı. "Onu tanıyor muydun?"

İlgiyle kaşlarını kaldırdım. "Tanımıyor muydun? Ne kadar ilginç."

Tink kızgınlıkla gözlerini bana dikti. "Ben senin şöhret seviyene ulaşamadım Hermes. Oyun Konseyi'nden biri miydi?"

"Görünüşe göre," diye kabul ettim ve Tris'in kapısını atlayıp Nelson'inkine yöneldim. Maymuncuklarımı çıkardım ve hızlıca girişimizi yaptım. "Arayan Carol Atwood'du." Bu ismin Tink'e tanıdık gelip gelmediğini görmek için omzumun üzerinden baktım.

"Önemli biri mi?" Küçük suç ortağım masumca göz kırptı. İçimi çektim. "O Lonca'dan. Çember."

Tink'in çenesi düştü. "Bana bakar mısınız? Onlar bir *efsane* değil mi? Koca Ayak ya da Diş Perisi gibi mi?"

Carol'ın bir çift ışıltılı kanatla etrafta çırpındığını hayal ederek kahkaha attım. "Hayır, onlar gerçek."

"Ama hikayeler fazlasıyla abartılı, değil mi? Mesela... hepsinin seri katil olması gerekmiyor mu?"

Ona uzun uzun baktım, sonra da basit bir "Evet" cevabını verdim. Yine de hangi soruyu kastettiğimi belirtmedim. "Hemen etrafa bir göz atalım ve temizlik ekibi gelmeden siktir olup gidelim."

Sessizce çalıştık, aradığımız *özel* bir şey yoktu. *Uzun* zamandır gördüğüm en kusursuz sahteler olan bir taş koleksiyonu ve daha önce gördüğüme yemin edebileceğim bir yüzük buldum. Bir yerlerde. Anlaşılan sahtecilik *sadece* Tris'in hobisi değilmiş.

Polislerin onu bulmasını ve Nelson'ın ölümünden onun ders dışı faaliyetlerini sorumlu tutmasını istemediğim için yüzüğü cebime attım. Oyun ne olursa olsun, Hank'in baş şüpheli olduğundan ve uygun şekilde cezalandırıldığından emin olmak istiyordum, bu yüzden aklımda bu düşünceyle olay yerini kontrol ederek birkaç değerli dakika geçirdim.

"Misafirimiz var," diye seslendi Tink pencereden dışarı bakarak.

"Oyun konseyi mi?" Onun yanına geçip kendimi ararken sordum. "Ah, polisler. Hadi gidelim."

Nelson'ın dairesini yeniden kilitledik - çünkü şüphesiz yerel polis tarafından aranacaktı - ve binadan çıkmak için yangın merdivenlerini kullandık. Polisler sıcak gelmiyordu; sadece bir ekip arabası ve iki üniformalı memur vardı. "İsimsiz ihbara" cevap veriyorlardı ama bir cinayet mahalline girmeyi beklemiyorlardı. Binanın otoriteyle dolması ve kapana kısılmamız uzun sürmeyecekti. Her ne kadar etrafta dolaşıp pusuya yatmak istesem de, isteksizce sokağa çıkmamıza öncülük ettim.

Arabamız yolun karşısına park edilmişti, biz de içeri girip bekledik. İzliyordum.

"İsimsiz ihbarın kimden geldiğini düşünüyorsun?" Tink bir dakikalık sessizlikten sonra sordu.

Carol'ın bundan bahsettiğini duyduğumdan beri ben de aynı şeyi merak ediyordum. "Hiçbir fikrim yok. Belki de diğer Oyun oyuncularından biri biz ayrıldıktan sonra olay yerine geldiyse?"

Tink başını salladı. "Bu bir kural ihlali. Kimse bu kadar büyük bir riske girmez. Binada biri olabilirdi belki?"

"Belki," diye onayladım, gözlerim Tris'in tepemizdeki penceresine kilitlenmişti. "Ya da belki Hank'ti."

"Vicdan azabı mı?" Tink düşündü. "Olabilir. Nelson'a kim olduğu konusunda yalan söyleyerek *uzun* zaman geçirmiş olmalı. Bunun bir bedeli olmalı. Belki de pişmanlık duyuyordur?"

Alay ettim. "Şüpheli. Eminim istediği bir şey vardır... ben araya girdiğimde geride bırakmak zorunda kaldığı bir şey. Eğer polis kanıtları arasına girerse, onu geri alma şansı Game'in olay yerini temizlemesinden çok daha yüksek olur."

Tink iğrenmiş gibi bir ses çıkardı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Onun tepkisine ben de katılıyordum. Hank pisliğin tekiydi ama belli ki hikâyenin tamamını bilmiyordum. En başta nasıl olmuştu da Oyun'a dahil olmuştu? Ve neden bunu kazanmak kırk yıllık ortağından daha önemliydi? Ne tür bir psikopat duygularını bu kadar kolay kapatabilirdi?

Poppy Flowers'in mesaj ipucu ortaya çıktıktan sonra Tris'in dairesine geldiğimde amacım *ipucu* aramaktı. Tablonun hâlâ onun evinde olduğundan milyon yıl geçse de şüphelenmezdim ama Hank bunu çoktan çözmüştü. İçeri girdiğimde Nelson'ın kafasına bir silah dayamıştı ve gözlerinde öyle soğuk bir bakış vardı ki neredeyse onu tanıyamayacaktım.

Nelson'ın bubi tuzağını tetiklemesi kasıtlı bir çaresizlik eylemiydi. Patlama ona isabet ettiğinde, kırık duvarın düzinelerce parçası vücudunu bir av tüfeği püskürmesi gibi delip geçtiğinde, şoktan donup kalmıştım.

"İşte süvariler geliyor," diye yorumladı Tink, akşam kırmızı ve mavi ışıklarla aydınlanırken ve hava sirenlerin acil sesiyle dolarken. İlk polisler, Tris'in kapısının ardına kadar açık olması ve Nelson'ın cesedinin hâlâ sergileniyor olması sayesinde hemen destek çağırmışlardı.

Hank'in gizli odadan tabloyu almak için kocasının can çekişen bedeninin üzerine basışını hâlâ aklımdan çıkaramıyordum. Ya da Hank'in Nelson'a veda sözlerini söylerken yüzündeki alaycı ifadeyi.

"*Bencil pislik, umarım ölmen uzun sürer de acı çekersin. Bana ihanet ettiğin için bunu hak ediyorsun.*"

Lanetli tabloyu kurtarmak yerine Nelson'ın cinayetinin *intikamını* almak için çaresizce ona saldırmama neden olan şey bu yorumdu. O Oyun parçasını kimin kazandığı umurumda bile değildi; sadece yaptıklarının bedelini ödemesini istiyordum. Tris'i böylesine kandırdığı ve Nelson'ın hayatına son vermeden önce onun kalbini kırdığı için.

Nihayetinde Nelson adımı söylediğinde kaçmasına izin vermiştim.

"Bana onu güvende tutmamı söyledi," diye mırıldandım, odaklanmamış gözlerle arabalarından dökülen polisler bakarak. "Nelson... Tris gelmeden önce. Bana seslendi, sonra ona göz kulak olmamı, onu güvende tutmamı istedi. Kasabadan ayrıl, hayatlarımızdan ayrıl, Oyun'dan ayrıl... Onu suç dünyasına sürüklediği için üzgün olduğunu bilmesini istedi."

Tink uzun, gergin bir an boyunca bana baktı, bakışları yüzümün yan tarafını delip geçti. "Bu çok yoğun."

Derin bir nefes aldım ve iç çekerek nefesimi bıraktım. "Evet."

"Ama... belli ki senin onu ne kadar çok sevdiğini bildiği için sana sordu. O."

Bu gözlem beni duraksattı. Sebep bu muydu? Yoksa sadece Ben *oradaydım* diye mi? Başka bir durum olsaydı Nelson'ın Tris'e beni bırakıp kaçmasını söyleyeceğini düşünmeden edemiyordum. Onun için kötü olduğumu o da en az benim kadar biliyordu.

"Vay canına," diye kıkırdadı Tink, park ettiğimiz yerden yavaşça geçen bir minibüse başıyla işaret ederek. "Temizlik ekibinin gelmesi için biraz geç oldu."

İşaretsiz minibüsün Game temizlik ekibi olduğunu nereden bildiğini sormadım ama minibüs geçip gitmeye devam etti, sonra hızlanıp köşeyi dönünce tekrar yola koyuldu. Tekrar iç çektim, olan biten her şeyin *ağırlığını* hissediyordum.

"En azından Nelson'ın cesedi bulundu," diye mırıldandım. "En azından iz bırakmadan ortadan kaybolması yerine cinayetiyle ilgili bir soruşturma yapılacak. Bu da bir şeydir."

"Evet," diye kabul etti Tink hüzünlü bir gülümsemeyle. "*Fazla* bir şey değil ama yine de bir şeyler var. Bilirsiniz, her zaman ilk **b a k t ı k l a r ı** kişi eşidir. İşte bu

Bir Şey de mi? Değil mi?"

"Evet," dedim. Belki ben de hayatın bize sunduğu kırıntılara tutunmak için onun kadar çaresizdim.

Başka ne yapabiliirdik ki? Arabanın kontağını açtım ve vitesi boőa aldım. Tris uyanmadan önce eve gitmemiz gerekiyordu. Umarım beni dinler. Umarım açıklayabilir ve hiç değilse güvende kalması için onu uyarabiliirdik.

Midemi saran korku bana aptal olduğumu söylüyordu ama umut etmek zorundaydım.

altı

TRIS

Sokağa adımımı attığım anda, planımı enine boyuna düşünmediğimi kendime itiraf etmek zorunda kaldım. Telefonum yoktu, param yoktu, arabam yoktu... en azından kıyafetlerim vardı - benimkilerin yerine John'un gömleklerinden birini çaldıktan sonra - ve ayakkabılarım, ve çıkarken Tink'in paltolarından birini almıştım, böylece yeterince ısınmıştım. Keşke yeterince iyi düşünebilseydim de taksi tutacak *parayı* da yanıma alsaydım.

Hal böyleyken, ne zaman bir araba geçse gerginlik ve korkudan omuzlarım diken diken oluyordu. Paranoyamın otostop yapmama izin vermesine imkan yoktu, bu yüzden kendimi binama geri dönmek için üç mil yürümeye bıraktım.

Yol boyunca John'un ne kadar aşağılık bir herif olduğunu ve ona sonsuza dek güvenerek ne kadar aptallık ettiğimi düşünerek kendime eşlik ettim. İki kez. Onun yalanlarına *iki kez* kanmış olmam her şeyi çok daha kötü hale getiriyordu.

"Aptal," diye mırıldandım kendi kendime yüzüncü kez. "Seni aptal, saf, tünel görüşlü salak. Sen daha iyi bilirsin, Tris. Hiçbir erkek bu kadar yalanı görmezden gelmeye değmez. *Hiçbir erkek*. Sanki işlerini tek başına halledecek kadar oyuncağın yokmuş gibi."

John'un benden kaç tane vibratör çaldığını hatırlayınca bu düşünce beni on kat daha fazla kızdırdı. Ya da yatak odamda gizemli bir şekilde kaybolan tüm oyuncakların başına gelen şeyin bu olduğundan şüpheleniyordum.

Whispering Willows sokaklarında tepinirken öfke beni körükledi ama bir saat sonra mahalleme girdiğimde hissettiğim tek şey boşluktu. Kalbim kırık ve boştu, omuzlarımda milyonlarca kötü kararın ağırlığı vardı.

Sokağımın köşesini dönerken ayakkabılarım kaldırıma sürtündü, sonra önümdeki manzarayı görünce tökezledim. Muhtemelen bir düzine polis arabası binamın etrafını sarmış, ışıkları tüm pencerelere yansıyor ve

sokağı kırmızı ve maviyle dolduruyordu. Başka ne *bekleyebilirdim* ki? Burası bir suç mahalliydi; tabii ki polis soruşturma yapıyordu.

Daha yavaş bir tempoyla yaklaştım, gözlerim yukarıdaki kendi pencereye kilitlenmişti. Bir parçam, bu aptal hırsızlık oyununu her kim yönetiyorsa, her şeyi ortadan kaldıracağını düşünmüştü. Tıpkı kısa bir süre önce Boles'teki patlamada yaptıkları gibi. Yirmi dört saat içinde gaz sızıntısı olduğu söylenmiş ve ölümden hiç söz edilmemişti.

Yine de bu daha iyiydi. Bu *rahatlatıcıydı*, değil mi? Whispering Willows polisinin hepsi yozlaşmış ve John ve Tink'in Oyunu'nu yöneten milyarder psikopatı koruyor olamazdı... Olayı düzgün bir şekilde soruşturacaklar ve umarım Nelson'ın katilini bulacaklardı.

Öyle değil mi?

Adaleti sağlayacaklardı.

Polis şeridinin arkasında toplanmış, *daha fazlasını öğrenmek için yanıp* tutuşan küçük seyirci ve gazeteci kalabalığına yaklaştım. John'un kanlı bıçağını bulmuşlar mıydı? Nelson'ın katili olarak onu aramaya başlamışlar mıydı? Belki onlara yardım edebilir ve John'un nerede kaldığını söyleyebilirdim?

Hay sikeyim. Bunu gerçekten yapar mıydım? Polisleri ona doğru yönlendirir miydim?

Evet demek kolaydı, eğer gerçekten arkadaşımı öldürdüyse. Nelson'ı düzinelerce kez bıçakladıktan sonra ölmek üzere olan bedeninin başında diz çöküp son nefesini vermesini bekleyenin o olduğuna gerçekten inansaydım.

Ama inanmadım. Beni esir tuttuğu sırada sarf ettiğimiz o birkaç kelimeyle bile derimin altına girmiş ve *şüphe* yaratmıştı. Lanet olsun, ne karmaşa ama.

Açıkçası Nelson'ı *Hank*'in öldürdüğüne inanmıyordum, bunun gerçek olmasına imkân yoktu. Ama belki de gerçek katil bir bakışta Hank'e benziyorsa, John yanılmış olabilirdi?

"Hey, orada neler olduğunu biliyor musun?" diye sordu yanımdaki bir kadın, bana doğru bakarak. "Hırsızlık falan mı oldu?"

Diğer tarafımdaki bir adam homurdandı. "Bu kadar polis varken mi? İmkânı yok. Ben paramı cinayete yatırıyorum. Belki bir seri katil bile olabilir."

Kadın nefesini tuttu, elini ağzına bastırdı. "Whispering Willows'da mı? İmkânı yok, burada böyle şeyler olmaz. Burası iyi bir mahalle." Elini boğazına götürdü ve kafamın içindeki küçük bir ses kazağının altından birkaç inci çıkarmaya çalışıp çalışmadığını merak etti.

Adam bir ses çıkardı ve yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek için ona doğru baktım. "Hanımefendi, hangi Fısıldayan Söğütler'de yaşadığınızı bilmiyorum ama bu tür şeyler buralarda pek görülmez. Benim tahminim? Bu bir Grimaldi suikastıydı. Koruma ödemeyen birine bir mesaj gönderiyor."

Sertçe yutkundum. Timsahlarla dolu sulara nasıl bu kadar körü körüne dalmıştım? Ve şimdi o kadar derindeydim ki kıyı şeridini göremiyordum.

Kadın cevap veriyordu ama ben dinlemeyi bırakmıştım. Tek duyabildiğim kalp atışlarımın çılgınca gümbürtüsü ve zihinsel bir çöküşe yaklaşırken kafamı dolduran beyaz gürültü parazitiydi. Bu iki meraklı yabancının da haklı olduğunu kabul etmek beni dehşete düşürmüştü. Bu bir hırsızlık ve cinayetti.

Ben izlerken, birkaç üniformalı polis memuru binamın ön kapısından çıktı ve hemen ardından bir sedyeyi yönlendiren bir sağlık görevlisi geldi. Sedyede siyah bir ceset torbası taşınıyordu.

Nelson.

"Gördün mü?" diye bağırdı adam. "Biliyordum."

İleriye doğru bir adım attığımda başım döndü, ancak polis bandı bariyeri tarafından engellendim. Hayal kırıklığına uğramış ve kederli bir şekilde, plastik bant şeridinin beni durdurmasına izin vermeyerek altına eğildim...

Neyden? Ben ne halt ediyordum ki?

Biri beni yakaladı, güçlü bir el kolumu kavradı ve beni sürüklerken tökezlememe neden oldu.

"Ne-?" İtiraz etmeye başladım ama adam tıslayarak *susmamı* söyledi ve beni *ters* yöne, adli tabibin Nelson'ın cesedini kamyonetine yüklediği yere doğru çekmeye devam etti. Onunla gitmem gerekiyordu, değil mi? Onlara kim olduğunu, nasıl öldüğünü ve suçlunun kim olduğunu söylemem gerekiyordu.

Çılgına dönmüş bir halde kolumu kurtarmaya çalıştım ama bu en iyi ihtimalle nafile bir çabaydı. "Tris, kes ş u n u ," dedi beni olay yerinden uzaklaştıran adam.

tersledi. "Seni kurtarmaya çalışıyorum."

"Bram?" Kafam karışık bir halde sordum. "Ne yapıyorsun burada? İhtiyacım var-"

"Aptalca bir şey yapmanı engellemek için buradayım, belli ki," diye cevap verdi, bana sert bir bakış attı ve şaşkınlığımı kullanarak beni sokakta daha da aşağı çekti.

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Hayır, anlamıyorsunuz. Bu *Nelson in the-*"

"Biliyorum," diye tersledi, bir an bile duraksamadan.

"Bram!" Topuklarımı kaldırıma vurarak bağırdım. "Nelson'ın Öldü!"

"Biliyorum," diye bana karşılık verdi ve sanki bunun aklımı başıma getireceğini umuyormuş gibi kolumu hafifçe salladı. "Onu *senin* öldürdüğünü düşünüyorlar."

Bu beni durdurdu. Çenem düştü. "Ne?"

"Komşun, dairen, olay yerinin her yerinde parmak izlerin var, baş şüphelinin sen olman hiç de şaşırtıcı değil Tris. O yüzden aptallık edip gidip kendini o beceriksiz aptallara teslim etme. Arabaya bin." Arabasının yolcu kapısını açmak için kolumu bıraktı.

Beni sürüklediği yerin orası olduğunu fark etmemiştim bile. Ne zamandır burada beni izliyordu?

Dudaklarımı ıslatarak olay yerine doğru baktım. Bulunduğumuz yerden pek bir şey göremiyordum, sadece ışıklar ve meraklı komşuların sırtları görünüyordu. Omurgamdan aşağı buz gibi bir korku damlası aktı ve ürperdim.

"Bana komplo mu kuruldu?" Sesim tamamen acınası geliyordu.

Bram başını salladı. "Yanlış yer, yanlış zaman. Lütfen seni güvenli bir yere götürmeme izin ver. İlk şüphelilerini yakalarlarsa, daha fazla aramayı bırakırlar. İstedığın bu mu? Sen yapmadığın bir şeyin cezasını çekerken gerçek katilin serbest kalmasını mı?"

Bu ifade tam olarak doğru gelmedi ve donup kaldım. Nelson'ın ölümünün cezasını ben çekmeliydim. Hepsi benim hatamdı, değil mi? Eğer *Poppy Flowers*'ı en başta Bay Grimaldi'ye geri vermiş olsaydım, o zaman kimse evime zorla girmeyecekti. Yaşlı adamın John'un oynadığı bu delice oyunun ortasında kalması için hiçbir neden yoktu.

"Tris," diye sordu Bram. "İşlem yaptığını ve şokta olduğunu görebiliyorum. Ama lütfen arabanın içinde işlem yapabilir misin? Teşekkür ederim." Beni pek de nazik olmayan bir şekilde itti ve ben de otomatik olarak yolcu koltuğuna tırmandım.

Ayaklarımı içeri çekerken kısa bir rahatlama hissi verdi, sonra sürücü koltuğuna dönmeden önce kapıyı sıkıca kapattı.

"Nelson'ı öldürdüğümü mü düşünüyorlar?" Tekrar sordum, Tink'in paltosunun altında bile kollarımın derisi tüylerim diken diken olmuştu. Titremeye başlamıştım ve mantiken bunun şok olduğunu biliyordum. Yine de mantık beni daha az üşütmüyordu.

Bram bana sempatik bir bakış atarak kontağı çevirdi ve arabasını park yerinden çıkardı. "Kusura bakma. Yine de kötü görünüyor."

Boğazımda bir yumru oluştu ve gözlerim yaşlarla doldu. "Onu ailem gibi severdim, asla..."

"Biliyorum," diye cevap verdi usulca. "Ama bilmiyorlar ve herkes hakkında en kötüsünü düşünmek onların işi gibi bir şey."

Söyleyecek söz bulamayınca başımı salladım ve pencereden dışarı bakmak için yüzümü çevirdim. Belki nefesimi tutarsam Bram ağladığımı fark etmezdi.

Çok iyi bildiğim bir yoldan dönene kadar yanımdan geçen tanıdık manzaraya baktım, neredeyse hiç dikkat etmedim ve kaskatı kesildim. "Beni nereye götürüyorsun?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak bana baktı. Sonra neden hareket halindeki aracından atlamaya hazırlandığımı anlamış olmalıydı. "Ohhhhhh, hayır. Merak etme, seni Grimaldi'nin evine geri götürmeyeceğim. Sakin ol Tris, sana bunu yapmam."

Kaşlarımı çattım, hâlâ doğruyu söyleyip söylemediğinden tam olarak emin değildim. "Neden yapmayasın? Beni gerçekten tanıımıyorsun, neden beni oraya götürmeyesin *ki*? Özellikle de Bay Grimaldi bir tür ödül teklif ediyor ya da sevdiğin birini tehdit ediyorsa."

Güldü, bu garip bir tepki gibi görünüyordu. "Tamam, sanırım sen de beni o kadar iyi tanıımıyorsun, bu yüzden *bana güvenmeni* söylemek pek bir şey ifade etmiyor. Peki, şuna ne dersin? Ben zaten zenginim, korkmuş, savunmasız bir kadını acımasız ve şiddet dolu patlamalarıyla tanınan bir adama teslim etmemi gerektirecek hiçbir parasal değer yok. Peki ya sevdiğim insanları tehdit etmeye gelince?" Bram yine güldü, bu sefer daha da eğlenerek.

"Bu... sana komik mi geliyor?" Espriyi anlayamıyordum.

Kıkırdamalar arasında başını salladı. "Evet, öyle. Sanırım sadece ailemi tanıyorsan komik ama evet, bu benim için bir endişe kaynağı değil. Ne kadar zor ve aptalca görünse de, lütfen bana güvenir misin Tris? Senin güvenliğim benim bir numaralı önceliğim ve seni Grimaldi'ye geri götürmek bunu doğrudan ihlal eder."

Aklıma hiçbir yanıt gelmeyince çenemi kapalı tuttum ve başımı salladım. Başka ne seçeneğim vardı ki? Boktan seçenekler, gerçekten. Şu anda Bram'e güvenmek en az boktan seçenektir.

"Ayrıca," diye ekledi bir dakikalık sessizlikten sonra. "Seni Grimaldi'nin evinden gizlice *çıkarmak* için onca çaba harcadım ve muhtemelen bu süreçte işimi kaybettim. Birkaç saat sonra senden vazgeçecek olsaydım bunu neden yapayım ki?"

Saatler mi? Bram'in beni evime bırakmasından bu yana geçen süre bu kadar mıydı? Sadece saatler. Günler gibi geldi.

Suçluluk, keder ve endişeden hasta olmuş bir halde tekrar başımı salladım ve koltuğuma geri yaslandım. Bram beni nereye götürüyorsa, kesinlikle timsahların istila ettiği suların daha da derinlerine götürmüyordu. Kesinlikle.

yedi

JOHN

Parmaklarım not kâğıdını sıkıca kavrayıp buruşturarak bir top haline getirdi ve dişlerim çenemi acıtacak kadar sıkıldı. Elbette kelepçeleri açıp Tink ve ben olay yerine dönerken Tris'i korumasız bıraktığımda bunun bir olasılık olduğunu biliyordum ama...

"Kahretsin, Tink!" "Bunun olacağını biliyordum!" diye kükredim.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Beni suçlama John.

Bu senin pisliğin."

Suçu tekrar tekrar benim üzerime atmasını seviyordum. Sanki bilmiyordum. "Bana onu serbest bırakmamı söyledin ve şimdi dışarıda korumasız, bilgisiz ve muhtemelen-"

"Ah, beni affet *Hermes*, sana burada kimse yokken onu yatağa kelepçeli bırakmanın güvenli olmadığını söylemiştim. Benimle gelmek zorunda değildin, kalabilirdin. Ön kapıyı kilitleyebilir ya da biz yokken birinden ona göz kulak olmasını isteyebilirdiniz. Sadece bir not yazmaktan *başka* seçeneklerin de vardı." Az önce odanın öbür ucuna fırlattığım kâğıt topunu yerden aldı ve okumak için düzeltti. "Pekâlâ, işte ilk hatan. Bu *gerçekten* senin el yazın mı? Slasher filmlerinden fırlamış gibi görünüyor."

Hayal kırıklığı ve suçluluk duygusu beni neredeyse boğuyordu ve ellerimi havaya kaldırdım. "Bunun konuyla ilgisi yok, Tink!"

Sadece gözlerini devirdi ve Tris'in cevabını okumak için notu ters çevirdi. "*Git kendini becer, göt herif*. Ah evet, bu muhtemelen pizza yemek için dışarı çıktığı anlamına gelmiyor."

"Tink!" Ona yalvardım. "Onu aramaya nereden başlayacağız? Yaralanmış olabilir ya da-"

"Sakin ol John, duygusallaşıyorsun ve bunun duruma pek bir faydası yok." Tink notu bir kenara bıraktı ve ortak alanımıza baktı.

oturma odası. "Paltomu aldı, bu da bir şeydir. En azından ısınır. Paran, kredi kartın ya da herhangi bir şeyin kayıp mı?"

Gözlerimi kırıştırdım, bir an için şaşkına dönmüştüm. Bana sanki Viktorya döneminden kalma, bayılmanın eşiğindeki bir kadınmışım gibi *duygusal* mı demişti? Bu hakaret enerjimi yeniden yönlendirmeye yetti ve komodininde sakladığım kilitli kutumu kontrol etmeye gittim.

"Hayır, kayıp bir şey yok. Açtığını bile sanmıyorum." Ama lanet olsun, ben ne bilirdim ki? Tristian Ives pek çok sırrı olan bir kadındı, belki de iz bırakmadan bir kilidi açabilirdi.

Tink, "Tamam, o zaman muhtemelen yaya," diye bitirdi sözlerini. "Otostop çekecek tipte bir kız değil, bu yüzden yürüdüğünü tahmin ediyorum. Yaklaşık iki saattir yokuz... ne kadar süre önce ayrıldığına bağlı olarak... hmm..."

"Temel olarak on mil yarıçapındaki her yerde. Çok yardımcı oluyorlar." Ona doğru alaycı bir bakış fırlattım ve o da bana orta parmağını uzatarak karşılık verdi.

"Eğer bana tavır yapacaksan, seni paranoyak varsayımlara dalman için yalnız bırakacağım," diye beni bilgilendirdi ve oturma odasına geri döndü. "Ama Tris'e hak verelim John. O lanet bir aptal değil. Ölüm arzusu da yok. Hâlâ Grimaldi'lerle yaşadığı karmaşayla uğraştığını unutma. Şu anda gereksiz riskler alacağını pek sanmıyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve umutsuzca Tink'in söylediği gibi sarmal olma dürtümü dizginlemeye çalıştım. "O zaman ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Uyumayı." Cevabını yatak odasının kapısını çarparak noktaladı ve ardından gelen sessizlik neredeyse beni ağırlığı altında ezecekti.

Şaka yaptığını düşünerek bekledim ama beş dakika kadar sonra ciddi olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Tink uyuyordu ve ben... ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tris dışarıda tek başınaydı ve memleketinin ne kadar hain bir yer haline geldiğini bilmiyordu ve bu *tamamen* benim hatamdı. Ama ona kalma ya da gitme seçeneği sunmuştum ve o da gitmeyi seçmişti. Midemin bulandığını hissederek buruşuk notu tekrar elime aldım ve verdiği cevaba baktım. Kalem darbeleri sert ve öfkeliydi, neredeyse yazarken güzel yüzündeki öfkeli ifadeyi hayal edebiliyordum.

Git kendini becer, pislik.

Dudaklarıma küçük bir gülümseme dokundu, öfkesinde bile virgül kullanmış olmasını takdir ettim. Sonra derin bir suçluluk ve utanç dalgası

onun eğitimini ne kadar derinden etkilediğimi hatırladım. *Oyunumun* onun hayatında ne kadar yıkıcı olduğunu hiç düşünmemiş ya da umursamamıştım ve şimdi bunun farkına varmak beni neredeyse hasta ediyordu.

Bir iniltiyle kanepeye çöktüm ve gözlerimi tavana diktim. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, Tink söylediği her şeyde haklıydı. Ve dikkatle söylemediği her şeyde de. Tris güvenli evimizden kendini tehlikeye atmak istediği için ayrılmamıştı... *benden* uzaklaşmak için ayrılmıştı.

Hâlâ Nelson'ı öldürdüğümü mü düşünüyordu? Eminim bunu düşünseydi, bunun mantıklı olmadığını fark ederdi. Değil mi?

Ayrıca, Hank'i silahı tutarken kendi gözlerimle görmeseydim, ben de inanmazdım. Beni kandırmıştı, bu yüzden Tris için yutmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum.

Nelson'ın tepkisinden bahsetmiyorum bile. Lanet olsun, Hank silahını Nelson'ın kafasına dayadığında yaşlı adamın yüzünde beliren o yıkılmışlık ve ihanet ifadesini asla unutamayacaktım. Biriyle bu kadar uzun süre birlikte olmak, onu *bu* kadar derinden sevmek, ama sonra her şeyin sahte olduğunu öğrenmek? Aklım almıyordu.

Yine de Tris'le ilişkiye başlama şeklimdeki benzerlik... beni rahatsız etti. Gerçekten Hank'ten çok daha iyi miydim?

Eğer iş Tris'e ya da büyükbabamın mirasına kalırsa... *gerçekten* onu seçeceğimi söyleyebilir miydim?

Aklımı kurcalayan sorular nabzımın hızlanmasına ve avuçlarımın terlemesine neden oluyordu. Bunun getirdiği ifşaatlardan hoşlanmıyordum. Kafamın içindeki küçük sesin, onun peşinden hiç gitmezsem ne kadar iyi durumda olacağını söylemesinden hoşlanmıyordum.

Yerimde duramayarak kalktım ve telefonumu bıraktığım yeri buldum. Belki onu bulma umuduyla Whispering Willows sokaklarında dolaşamazdım ama başka biri nereye gittiğini biliyor olabilirdi. Grimaldi'nin evine dönmüş olabilir miydi?

Bram'ı aradım ama telefon doğrudan telesekretere düştü.

"Tabii ki telefonuna cevap vermiyorsun, seni işe yaramaz pislik," diye mırıldandım yüksek sesle. "Tanrı sana para ödediğim işi yapmanı yasaklıyor."

Dudaklarımı ıslattım, başparmağım telefonumun üzerinde gezinirken bir sonraki fikrimin artılarını ve eksilerini tartmaya çalıştım. Sonra kısa bir iç geçirdim ve Sin Grimaldi'yi aradım.

"Ne zaman arayacağını merak ediyordum," dedi cevap verirken, *merhaba* deme zahmetine bile girmeden.

Bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünerek durakladım. Sonra tedbiri elden bıraktım. "Tris ile konuşabilir miyim?"

Sin dişlerini gıcırdatıyormuş gibi sinirli bir ses çıkardı. "Hayır, konuşamazsın."

"Lanet olsun Grimaldi, bırak da onunla konuşayım." Parmaklarım telefonumu öyle bir sıktı ki, acaba kırılır mı diye düşündüm.

Bir küfür tısladı. "*Yapamam*, seni çekilmez pislik. Nerede olduğunu bilmiyorum."

Ona geri dönmemiş miydi? Bunun bir rahatlama mı yoksa endişe mi olduğundan emin değildim. Tris'le olan arkadaşlığından ne kadar nefret etsem de, ona zarar vermek istediğini hiç sanmıyordum. Bu yüzden onunla birlikte olsaydı kendimi daha iyi hissederdim. "İstemiyor musun?"

"Öyle olsaydı telefonuna cevap verir miydin sanıyorsun? Apartmanı şu anda polis kaynıyor. Ve artık seninle birlikte olmadığını biliyorum, bu yüzden *ne olduğunu* merak ediyorum, John?" Sin'in sözleri kısaydı, kırılmıştı ve suçluluk duygusuyla lekelenmişti. Bugün onunla Tris arasında ne olmuştu? Dairesine vardığında neden yalnızdı?

"Onu bulursan beni ara," diye emrettim, sorusunu duymazdan gelerek. "Bu çok önemli."

"Bekle, ne?" diye karşılık verdi. "John, sana hiçbir şey borçlu değilim, eğer onu bulursam

."

"Beni arayacaksın," diye tekrarladım. "Ya da o güzel sarışın gezegeni ararken sonsuza dek yok olacak." O cevap vermeden aramayı sonlandırdım ve başımı ellerimin arasına aldım.

Sin Grimaldi'yi tehdit etmek muhtemelen kötü bir fikirdi ve masum bir kadına zarar verebileceğimi ima ettiğim için kendimi pislik gibi hissediyordum. Yapmazdım, sadece onu aradığını söyler ve taşınmasına yardım ederdim ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Tüm hatalarımın ağırlığı beni ezdi ve gözlerimi kapatarak kanepeye daha da yığıldım. Tink'in söylediği ve benim de tutduğum tek şey Tris'in *zeki* olduğuydu. Belki de sadece kafasını boşaltmaya ihtiyacı vardı. Belki de geri dönecekti.

Telefonlarıma cevap vermesi için Bram'e ihtiyacım vardı. Onu bulabilecek biri varsa, o da oydu... şimdiye kadar karşılaştığım en kötü Lonca paralı askeri olsa bile.

Ne yazık ki olumlu düşünmenin gücü bana istediğim bilgiyi getirmedi. Tris'in küstah kışını ön kapıdan içeri sokmasını da sağlamadı ve bir aşamada oturduğum yerde uyuyakalmış olmalıyım

Çünkü bir sonraki hatırladığım şey, Tink'in beni neşeli bir *günaydınla* uyandırdığı oldu *John*.

Kafam karışık ve sisli bir halde gözlerimi ovuşturdum ve kanepede dik durmaya çalışırken boynumdaki bükülmeyi gerdim.

"Saat kaç?" Telefonumu ararken mırıldandım. Kanepenin kenarında, uykumda düşürmüş olabileceğim bir yerde buldum.

"Yedi," diye cevap verdi, ağzı meyveli kekle doluydu. Bize kahve ve kahvaltı getirmek için çoktan çıkmış mıydı? Neden beni uyandırmamıştı? "Al, kendine kafein al. Oyun Konseyi'nde neler olup bittiğini ve Nelson'ın ölümünü polislerin soruşturmasının Tris için ne anlama geldiğini tartışmalıyız. Sonra da-"

Telefonlarımızın hep bir ağızdan ötmesi onun söylediklerini kesti ve gözlerimiz kilitlendi. Henüz başka bir Oyun aşamasının yayınlanma zamanı gelmemişti; hepsi sekizde bitmişti. Ve liderlik tablosunu çoktan güncellemişlerdi... Biri kural ihlali nedeniyle diskalifiye mi ediliyordu?

Hank olması için sessizce dua ederek parmaklarımı çaprazladım. Yaptıklarından sonra kazanmayı hak etmiyordu ve ona zarar verme fikri midemi bulandırıyor. Bunu yapacaktım, Tris için... ve Nelson için... ama kolay olmayacaktı.

"Okuyacak mısın?" Tink sordu, kahvesini yudumlayıp tezgâha yaslanırken telefonumu kontrol etmemi bekliyordu.

İçimi çektim ve arka cebimden telefonumu çıkardım. Elbette Oyun Konseyi'nden bir güncelleme vardı ama ne yazık ki Hank'in diskalifiye edildiğini duyurmuyordu.

"Kuralları değiştiriyorlar," dedim yüksek sesle. "Yine."

Tink'in kaşları havaya kalktı ve bilgiyi okumak için telefonunu eline aldı. "Oh, bu ilginç. Daha zor oyun parçaları, bu yüzden bize her biri için daha fazla zaman veriyorlar." Gözlerini devirdi ve telefonunu tekrar yere bıraktı.

"Bana mı öyle geliyor yoksa konsey bu saçmalığı kafasından mı uyduruyor?"

Durduramadan içimden kahkahalar fişkırdı. "Ciddi misin?" Bana kaşlarını çatınca kıkırdadım. "Tink, onların yaptığı da tam olarak bu. Ben bir duş alacağım ve sonra..." *Grimaldi'nin evinde Tris'i ararken* "...biraz hava alacağım."

Tink bana şüpheli bir bakış attı. "Bugünün Oyun parçasını öğrenene kadar beklemeyecek misiniz? Strateji geliştirmeliyiz ve-"

"Hayır," diye kestim sözünü. "Umurumda bile değil. Şu anda istediğim tek şey Tris'i bulup özür dilemek. Hepsi bu. Başka bir şey değil. Tris'in

Oyun benim için öldü."

Tink'in yanıtı beni olduğum yerde durdurmadan önce banyoya giden yolu yarılarmıştım. "Seni affetmesini mi istiyorsun? Aynen öyle. Bunu yapmanın en iyi yolu o iki yüzlü orospu çocuğu *Hank*'i bulmak ve yaptıklarından sorumlu tutmak. Peki şimdi onu bulmanın en iyi yolu ne? Lanet oyunu oynamak, John. Bugünün Oyun parçası her neyse? İşte orada olacak."

Kahretsin. Her zamanki gibi haklıydı. Belki benim Oyun'la işim bitmişti ama Oyun'un benimle işi bitmemiştı.

sekiz

TRIS

Bram, Grimaldi Malikânesi'ne giden sapağı atlayıp kasabanın dışına doğru bir süre devam ettiğimizde samimiyetini kanıtlamıştı. Daha sonra toprak bir yola saptı ve sonraki otuz dakikayı ormanın derinliklerine doğru işaretlenmemiş patikalarda kıvrıla kıvrıla ilerleyerek geçirdi.

Sonunda -tam da beni öldürüp cesedimi atıp atmayacağını sorgulamaya başladığım sırada- neşeli bir *Home Sweet Home* paspası ve her yerde ördek figürleri olan bir kulübeye vardık.

Sohbet edemeyecek kadar uyuşmuş ve şoka girmiştım, bu yüzden Bram bana yatak odasını gösterdi ve uyumam için dolaptan bir çift erkek eşofmanı ve bir tişört verdi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, rüyalarım Nelson'la ilgili anılarla doluydu ve ertesi sabah uyandığımda kendimi boşlukta ve acı içinde hissediyordum.

Uykumda gözyaşlarım yastığımı ıslatmıştı ve tüm yüzüm ağrıyordu. Uzun bir süre topak topak yatağımda uzanıp tavana baktım. Pencerenin dışında kuşlar cıvıldaııp ötüyordu ve ben de onları dinleyerek dikkatimi gerçeklikten uzaklaştırmaya çalışıyordum. Doğayla temasa geçmek falan. Ama dışarıda bir yerde Bram'ın sesi merakımı cezbettti.

Daha spesifik olarak, Bram'in bir kadınla konuşma sesi. Dışarıda yanında kim vardı? Belki bir kız arkadaşı? Bu kulübe kesinlikle birine aitti. Yine de çiçekli yatak örtüsü ve her yerdeki ördekler genç bir kadın çığlığı atmıyordu. Tabii Bram yaşlı kadınlardan hoşlanmıyorsa?

Merakla ve biraz da endişeyle yataktan kalktım ve kendimi oturma odasına attım. Etrafa hızlıca bir göz attığımda kulübenin dışında olması gerektiğini anladım ve kiminle konuştuğuna bakmak için parmak uçlarımla ön kapıya doğru ilerledim. Konuşanın bir kadın olması, Bay Grimaldi'nin ev halkından biri olamayacağı konusunda beni rahatlattı... tabii Naomi değilse. Kahretsin, şimdi hiç de güvende hissetmiyordum. Fidyeye pazarlığı mı yapıyordu?

Garaj yolunda Bram'in Ford'unun arkasında şık, gümüş rengi bir Maserati duruyordu, bu da bu kadının kulübenin sahibi olmadığına dair ilk ipucumdu. Tabii lüks aracında ördek desenli koltuk kılıfları yoksa?

"...soru sormayı bırakmalısın, Bram," diyordu kadın. "Oyun senin hayatta olduğundan daha uzun süredir devam ediyor ve bu senin yetki seviyenin çok üstünde. Sadece... sana verilen işi yap."

"Ben de bunu yapıyorum," diye karşılık verdi, sesindeki hayal kırıklığı açıktı. "Tristian Ives'ı *hayatta* tutmakla görevlendirildim ve bu da onun bir şekilde Oyuna karıştığını ve dairesinde insanların öldürüldüğünü gördüğümde giderek zorlaşıyor. Bu yüzden, sanırım-"

Şok ve tiksinti içinde kulübeden dışarı fırladığımda söylediği başka her şey kayboldu.

"Tris," diye bağırdı Bram, beni gördüğünde her türlü suçluluk duygusuyla bakıyordu. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Bana yalan söylemediğini sanıyordum," diye karşılık verdim, ellerimi kalçalarımın koyarak. "Sanırım bugün hepimiz hedefi ıskalıyoruz."

Konuşmakta olduğu sarışın kadın bana döndü ve Bram'in annesi olacak yaşta olmasına rağmen ne kadar güzel olduğunu sessizce fark ettim. "Tristian, özür dilerim. *Yalnız olmadığımızı* fark etmemiştim." Bram'e sert bir bakış fırlattı, Bram gerçekten de utanmış görünüyordu.

"Ne bekliyordun ki?" diye mırıldandı. "Bir cinayetin baş şüphelisi ve aptalca teslim olmak üzereydi. Onu *bir yere* götürmek zorundaydım."

"Yani onu buraya mı getirdiniz?" Kadın bıkkın bir şekilde iç geçirdi ve başını salladı. "Tamam, olan oldu. Tristian, canım, henüz resmi olarak tanışmadık. Ben Carol." Yüksek topuklu ayakkabılarını çakılların üzerinde çtırdatarak yaklaştı ve veranda merdivenlerinin dibine ulaştığında bana elini uzattı.

Eline şüpheli bir bakış attım ama sıkmadım. Bunun yerine Bram'e kaşlarımı çatarak baktım ve kadına sırtımı döndüm. Carol.

"Bram, beni neyin içine sürükledin?" Carol'ı kabaca görmezden gelerek sordum.

"Zaten boğazına kadar batmadığın bir şeye," diye cevap verdi, yanımdan geçmek için merdivenleri çıkarken bana şüpheli bir bakış fırlattı. "Ben kahve yapacağım."

Carol bana gülümseyerek, "Ona aldırma," dedi. "Sabahları huysuz olur. İçeri girsek ve ben de birkaç şeyi açıklasam nasıl olur? Söz veriyorum seni incitmek için burada değilim."

Temkinli bir şekilde başımı salladım, ama yaklaştıkça iyi giyimli ceketinin altında kılıfında bir silah olduğunu fark ettim. Böyle bir kadın ormanda ne diye silaha ihtiyaç duyardı ki? Yine de bana cevaplar sunuyordu ve bu uzun zamandır aldığım en iyi teklifti, bu yüzden onu kulübeye kadar takip etmeden önce sadece bir an tereddüt ettim.

Carol bana oturmamı işaret etti, çirkin bir koltuğun kenarına sanki kendi tahtıymış gibi zarifçe tünedi.

"Kahveni nasıl alırsın, Tris?" Ben kendimi koltuğa bırakırken Bram küçük mutfaktan seslendi.

"Umrumda değil," diye cevap verdim, espresso makinesinden ya da taze süttten bile umudum yoktu. Bu yüzden bana ne verirse onunla yetinecek ve kafeinsiz olmadığı sürece çenemi kapatacaktım. "Carol'dı, değil mi? Kaba olmak istemem ama sen de kimsin ve neden buradasın? Aslında *ben* neden buradayım?"

Kadın bana bir kez daha nazikçe gülümsedi. "Sanırım buradasınız çünkü Bram kendi evinizdeki mevcut durum göz önüne alındığında buranın en güvenli yer olduğunu düşündü. Bu konuda da yanılmadı. Anladığım kadarıyla Grimaldi'lerin evinde işler misafirperverlikten uzaklaşmış."

Kaşlarımı çattım. "Eğer bir adamı öldürmeye zorlanıp sonra da şantajla nişanlanmaya *misafirperverlikten* uzak diyorsanız, elbette." Ne dediğimi tam olarak düşünmeden ağızımdan kaçırdım ve anında bir elimi ağızıma kapattım, panik tenimi karıncalandırdı. "Yani, mecazi anlamda. Gerçek anlamda değil. Ben bir katil değilim." *O tek sefer hariç.*

"Tabii ki," diye onayladı Carol. "Senin bir katil olduğunu düşünmüyorum Tristian, merak etme. Ama Luther'le olan ilişkini gayet iyi idare ettiğini sanıyordum. Son zamanlarda bir şey mi değişti?"

Kaşlarım çatıldı. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Bu benim işim," diye gizemli bir şekilde cevap verdi. "Bir şey mi değişti?"

Tereddütlü bir şekilde başımı salladım. "Evet. Ben, şey, bazı şeyleri yeniden görüşmek istedim ve bu pek iyi karşılanmadı. Bram gizlice kaçmama yardım etti ve beni evime bıraktı ve sonra..." Sustum, yüzümü buruşturdum. Sonra başımı salladım. "Bunu sana neden anlatıyorum? Sen *kimsin* ki?"

"Carol, canım, bunu zaten söyledim. Lütfen devam et. Şimdi, büyük bir şok yaşadınız, bu yüzden önemli noktalara değinmeye çalışacağım ve gereksiz ayrıntıları başka bir güne bırakacağım." Bram ona bir fincan kahve uzattığında durakladı ve sonra bana da bir tane uzatmasını bekledi. Beklediğim gibi

hazır kahve, acı ve zayıf, ama bana *yapacak* bir şey verdi. Aklımı başımda tutmama yardımcı olacak bir şey.

Bram başka bir çiçekli koltuğa otururken dudağımı ısırđım. "Dışarıda beni hayatta tutmak için tutulduğuna dair bir şeyler söylemiştin. Seni kim tuttu?"

Elbette kim olduğu konusunda bana yalan söylüyordu ama şu anda hayatımın normali bu gibi görünüyordu. En azından Bram beni *korumak* için yalan söylüyordu. Bu da Bay Grimaldi'nin evindeki konumunu *çok daha mantıklı* hale getiriyordu.

"Gizli bilgi," diye mırıldandı, bilgi konusunda pek de açık sözlü görünmüyordu, ben de dikkatimi Carol'a yönelttim.

Acı kahvesinden bir yudum aldı ve yutarken irkilmedi bile. "Oyunla başlayalım, olur mu? Tüm bunlar hakkında ne biliyorsun, Tristian?"

Anlayışım içime işledi ve küçük bir inilti çıkardım. "Sen de mi *bu işin içindesin*? Sanırım bu mantıklı çünkü şu anda hayatımdaki her kötü şey bir şekilde bu lanet *Oyun*'la bağlantılı."

"Soruya cevap ver, Tristian," diye emretti Carol, gözlerimi kırpıştırarak. Sesini yükseltmemişti, yüz ifadesi de sakın ama biraz soğuk bir ilgi ifadesinden uzaklaşmamıştı. Yine de bir şekilde bu sözlerin alt tonu bana itaatsizlik edecek bir alan bırakmamıştı.

"Pek bir şey bilmiyorum," diye itiraf ettim, sesim omurgamdan aşağı inen korkunun ürpertisiyle çatlıyordu. "Sadece bir şeyler çalmakla ilgili olduğunu ve Grimaldi galerisine girebilmek için benim kullanıldığımı biliyorum."

Carol başını hafifçe eğdi. "*Poppy Flowers*'ı çalmak için, evet. Ama Oyunda hiçbir çıkarı olmayan biri tarafından çoktan çalınmış olduğunu görünce herkesin şaşkınlığını hayal edin." Kıkırdadı ve bu durumdan gerçek bir eğlence duyduğumu hissettim. Benim hatam bir şekilde eğlenceli miydi? Ben daha sormadan konuşmaya devam etti. "Anladığım kadarıyla Oyun'dan birkaç gün önce arkadaşın Katinka aracılığıyla haberdar olmuşsun. Sana fazla bilgi vermediğini tahmin ediyorum, yoksa bu durumda olmazdık. En azından teminatı açıkladı mı?"

Kendimi *aptal* gibi hissederek burnumun kenarını ovuşturdum. "O benim arkadaşım değil." Artık değil. "Ve anlamıyorum. Ne teminatı? Bazı kurallar ya da... bir şey yüzünden benim tahmin etmediğim hiçbir şeyi bana söylemedi mi?"

Carol, Bram'e bir bakış attı ve o da omuz silkerek karşılık verdi. Sanki tüm bu olanlardan en az benim kadar haberi olmadığını söylüyordu, ama yine de bir şekilde ben

bunun doğru olduğundan şüpheliydi.

"Oyun'a dahil olan herkes teminat vermek zorundadır. Bu, Oyunun gizliliğini koruyan ve kurallara uyulmasını sağlayan şeydir. Katılımcıların doğası gereği, gereken teminat neredeyse her zaman değerli bir eşya ya da yeri doldurulamaz bir eşyadır." Carol elindeki fincanı yere bıraktı ve bacak bacak üstüne atarak ellerini dizlerinde kavuşturdu. "Bu... çoğunlukla... oyuncuları kontrol altında tutuyor."

Anladığımı başımla onayladım. "Tamam... peki bunun konuyla ne ilgisi var? Ben bu işe dahil değilim."

Carol'ın gülümsemesi acıma doluydu. "Evet canım, öylesin. Yasal boşlukları kullanarak seni bilgilendirmeye çalıştıktan sonra, Katinka kendi teminatını kaybetmek -ve senin susturulduğunu görmek- ya da seni bir işbirlikçi olarak listelemek arasında seçim yapmak zorunda kaldı. O da ikincisini seçti."

Hazmetmesi gereken çok şey vardı ve kafam bu bilgilerle allak bullak oldu. Sonra göğsümde taze bir güvensizlikle Bram'a baktım. "Sen de mi Oyundasın?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, değilim."

Carol ona kızgın bir bakış fırlattı. "O da değil. Ama bu *hiçbir şey* bilmediği anlamına gelmez. Ne yazık ki pozisyonumun tehlikeleri; çocuklarımin hepsi kendi iyilikleri için fazla meraklıdır."

Bunun kafamda oturması bir an aldı, sonra ikisinin arasına tekrar baktım, bu sefer daha anlayışlı bir şekilde. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama demek ki birbirlerini tanıyorlardı. "O senin annen mi?" Soruyu Bram'a yönelttim, o da başıyla onayladı. "Tamam, bu... konuyla alakasız sanırım." Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Dikkatimi tekrar Carol'a yönelttim. "Tink ve teminatı hakkında ne diyordun?"

Carol dudaklarını büzdü, sonra küçük bir iç çekti. "Onun değil, senin. Ne yazık ki bunu sana danışmadan yaptığına inanıyorum. Ne de olsa, seçme şansın olsa Oyun için evini riske atacağını hiç sanmıyorum."

Gözlerimi kıptım. "Pardon?"

"Evin, içindeki her şeyle birlikte senin teminatın olarak listelendi, Tristian. Dün olanlar ve ardından gelen polis müdahalesi ışığında, Oyun Konseyi daha değerli eşyalarınızdan bazılarını saklamak üzere kaldırdı." Carol haberi sanki bu işlerle her zaman uğraşıyormuş gibi gerçekçi bir şekilde verdi. Belki de öyleydi? Biliyorsam ne olayım.

"Saklamak mı?" Tekrarladım, dilim şoktan ağırlaşmıştı.

Carol başını eğdi. "Evet. Oyun bitene kadar. Eğer kuralları çiğnemezsen, hepsini geri alacaksın."

İçimdeki tüm hava boşaldı ve başım döndü. Mücevherlerimden ya da yatak odamdaki Tiffany lambadan bahsetmiyordu. Galerimden bahsediyordu. Şimdiye kadar o kısmı aklımdan çıkarmış, paha biçilmez çalıntı sanat eserlerimi ortaya çıkaran yıkılmış sahte duvarı bir şekilde unutmuştum.

Ve şimdi gitmişlerdi. Hepsi gitmişti. Hırsızlar komitesine benzeyen bir şey tarafından alınmışlardı.

"Katil olmadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?" Bayılmamak için yere bakarak mırıldandım. "Fikrimi değiştirdim."

Onu elime geçirdiğimde Tink *ölmüştü*. John da öyle. Öldü.

dokuz

JOHN

Tris'i nerede arayacağıma dair ilk fikrim Boles Üniversitesi oldu, çünkü ben gelmeden önce orada çok zaman geçirmişti. Belki orayı güvenli bir yer olarak düşünebilirdi. Tabii ki, sanat binasının kömürleşmiş kalıntılarını gördüğümde ve Tris'e farklı bir sarsıntı veren bomba patlamasını hatırladığımda bu fikri çabucak reddettim.

Bir sonraki düşüncem Grimaldi'nin evini kontrol etmek oldu. Sin dün gece konuştuğumuzda onun nerede olduğunu bilmiyor olabilirdi ama bu o zamandan beri onu bulmadığı ve beni aramamaya karar vermediği anlamına gelmiyordu. Bu yüzden tam gizlilik moduna geçtim ve onu aramak için malikaneye girdim.

Sinir bozucu bir şekilde, orada değildi. Tink'in bana bahsettiği resim stüdyosunu bile kontrol ettim ve boştu. Yine de Grimaldi'nin üzerinde çalıştığı tabloyu görünce şaşırdım... Picasso'dan *Le pigeon aux petits pois*. Gerçekten de orijinalini inceleme fırsatı olmadan sahtesini yapmasını mı bekliyordu? Tris kadar yetenekli bir sanatçı için bile bu zor bir görevdi.

Gündüz vakti olduğu ve ev boş olmaktan çok uzak olduğu için fark edilmeden tekrar dışarı çıkmam biraz zaman aldı ama sonunda arabama geri döndüm ve eldivenlerimi çıkardım. Bu bana göre değildi. *Her şeyi* bulabildiğim için kendimle gurur duyardım. Belki de benim sorunum buydu? Tris bulunacak bir şey değildi; o doğanın bir gücüydü.

"Kahretsin," diye nefes aldım ve elimin topuğunu direksiyona vurdum. Şimdi ne yapmalıydım?

Her ne kadar şu anda beni kızdırıyor olsa da, Tink'in muhtemelen parlak fikirleri vardı, bu yüzden telefonumu ceketimin iç fermuarına sakladığım yerden aldım. Şaşırtıcı bir şekilde yarım düzine cevapsız arama vardı.

"Sonunda," diye mırıldandım, hepsinin kimden geldiğini görünce. Grimaldi'nin evinde gizlice dolaşırken telefonum sessizdeydi -çünkü aptal değildim- ama şimdi pişman olmuştum. Tekrar aramaya bastım ve endişeyle

bağlanmak için aradım. Sonunda telefonu açtığında "Bram," diye bağırdım. "Nerede o?"

"Sana bazı GPS koordinatları gönderiyorum," diye cevap verdi, "çünkü hâlâ sözleşmem var. Ama sana biraz zaman vermeni *tavsiye* ederim. Şimdilik burada güvende ama uyarımı dikkate almazsan senin için aynı şeyi garanti edemem."

Sırıttım. "Not edildi." Aramayı sonlandırdım ve mesajlarımı kontrol ettim. Bram az önce bir dizi koordinat içeren bir mesaj göndermişti. Tink'i hızlıca arayıp beş dakika içinde hazır olmasını söyledim ve konumu arabamın navigasyonuna girdim.

Grimaldi'nin evinden Tink'i almak için on beş dakikalık yol sadece yedi dakika sürdü ve araba daha tam olarak durmadan yolcu kapısını açmak için uzandım.

"Atla!" diye bağırdım.

Kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve yerine oturmak için kışını yırttı, ben de gaza bastım ve kapıya tutunurken inlemesine neden oldum.

"Sik kafalı," diye hırladı. "Acelen ne?"

"Bram Tris'i buldu," diye cevap verdim ve hızla sokaktan çıktım.

Emniyet kemerini dikkatle taktı ve kapının kolunu kavradı. "Tamam, tekrar ediyorum, acelen ne?"

Cevabım, o anki hızım göz önüne alındığında gerçekten güvenli olandan daha uzun süre inanmaz bir bakış oldu. "Sadece beni kızdırmaya çalıştığını varsayıyorum, Tink."

Kısa bir iç geçirdi. "Bu her zaman ek bir bonus, elbette. Ama ben ciddiym, neden bu kadar acelemiz var? Bram onun yaralandığını ya da tehlikede olduğunu falan mı söyledi? Yoksa hiçbir plan *yapmadan* ve Tris'in gitmekle *kendi seçimini yaptığı* gerçeğine hiç saygı duymadan oraya öylece dalıyor muyuz?"

Haklı olduğu noktalar olmasından nefret ederdim. Ama yine de, Tris'in fikrini değiştirip bana dönmesi için öylece oturup parmaklarımı çaprazlamayacaktım, değil mi? Bram ve Tink'in bunun bir seçenek olduğunu düşünmeleri bile delilikti.

"Söylemedi," diye mırıldandım, ona *haklı* olduğu tatminini yaşatmak istemiyordum ama aynı zamanda *haklı* olduğunu da sessizce kabul ediyordum. Aslında Bram özellikle oraya aceleyle gitmememi söylemişti ve ben tam tersini yapıyordum. Yine de Tris'in öfkesiyle başa çıkabilirdim.

Tink alaycı bir kahkaha atarak başını salladı. "Akıllı bir adam için oldukça aptalsın. Bunu biliyor muydun?"

Kaşlarımı çattım. "Farkındayım."

Ama kendimi savunmam gerekirse, bu benim için bilinmeyen bir bölgeydi. *İlişkilerim yoktu*; yararlı ittifaklarım ya da işaretlerim vardı. Duygular, beni aptallaştırma yeteneğine sahip gerçek duygular, asla bir faktör değildi. Şimdiye kadar. Ona kadar. Tristian Ives, benim kriptonitim.

"En yeni Oyun aşaması hakkında konuşalım mı?" Tink konuyu değiştirmeyi teklif etti. "*Zorluk derecesi arttığı* için bu sefer iki günümüz var."

Derin bir nefes aldım, midem çalkalanıyordu. "Umurumda değil."

"Evet, öyle," diye karşı çıktı Tink. "Çünkü her şeyine bahse girerim ki *Faroeice* denen sık kafalı bu iş için ortaya çıkacak ve eğer Tris'le aranı düzeltmek istiyorsan..."

Nedense bu kadar basit olacağını düşünmemiştim. Hank kim bilir ne kadar zamandır uzun vadeli bir oyun oynuyordu. Onu alt etmenin kolay olması mümkün değildi. Hele de gizli kimliği ortaya çıktıktan sonra.

Bu gerçeğin yanı sıra, Hank'i yakalamanın ya da öldürmenin Nelson'ın ölümünü telafi edeceğini pek sanmıyordum. Oyun olmasaydı bunların hiçbiri olmazdı. O dış macununu tüpe geri koymanın bir yolu yoktu.

Cevap vermediğimde Tink nefesinin altından benim dik kafalılığım ile ilgili bir şeyler mırıldandı ve dikkatini pencereden dışarı çevirdi. Sessizlik içinde navigasyonu takip ettim, Whispering Willows'un dışındaki ormana giden sonsuz toprak yollardan geçerken ayağım gazda ağır ağır ilerliyordu. Güvenli evlere göre burası oldukça güvenliydi.

Sonunda GPS hedefine ulaştığımızda küçük kulübenin önünde park etmiş siyah bir Ford vardı. Yavaşlayarak durdum, sonra bir an kararsızlık içinde tereddüt ettim. Bram'in uyarısını dikkate almayarak büyük bir hata mı yapmışım? Eğer beni görmek isteseydi, gitmezdi.

"Bunca yolu geldik," diye homurdandı Tink, kapısını açarken, "şimdi mızımızlanma. Senin burada olduğunu zaten biliyor."

Ona ters ters baktım ama o çoktan arabadan çıkmıştı. İçimi çektim ve onu takip ettim, çakılların üzerinden kulübeye doğru biraz daha yavaş yürüyordum.

Bram verandaya çıktı ve başını salladı. "Sana gelmemeni söylemişim," diye tersledi, yorgun ve sinirli görünüyordu. "Seni görmek istemiyor."

Tink sırtarak bana kendini beğenmiş bir bakış fırlattı. "Sana söylemiştim. Belki burada beklersin, Kazanova."

Bram onu "Yerinde olsam yapmazdım," diye uyardı ama Tink onu umursamadan yanından geçip kulübeye girdi. Bir an sonra içeriden vahşi bir çığlık geldi ve bir şey kırılarak Bram'in irkilmesine neden oldu. "Onu uyarmaya çalıştım."

Panik içinde ön basamakları hızla çıkıp Bram'in bir adım gerisinden kulübeye girdim ve tam zamanında Tris'in Tink'in kafasına bir tabak daha fırlattığına tanık oldum.

"Ne oluyor *lan*, Tris?" Tink çığlık attı, tabağın yüzüne çarpmasını önlemek için tam zamanında eğildi.

"Seni *kaltak!*" Tris çığlık atarak az önce yıkadığı yığından başka bir tabak kaptı. Tereddüt etmeden fırlattı ve bu kez Tink'in yanındaki duvarda parçalandığında, seramik şarapnelin bir kısmı geri sekerek küçük sarışın suç ortağıma çarptı.

Tink elini tabak parçasının onu kestiği boynuna dokundurdu, sonra kanı görünce öfkeyle hırladı.

"Tamam, bu kadar yeter," diye araya giren Bram, Tink'i belinden kavradı ve tükürük ateşi kendini Tris'e doğru fırlattı. "Biraz hava alalım, olur mu?" Homurdanarak Tink'i omzuna attı ve bana uyarıcı bir bakış atarak dışarı çıktı.

Mesaj alındı, pislik. Valkyrie'yi etkisiz hale getir.

"*Sen*," diye tükürdü Tris, Tink ve Bram gittiğine göre öfkesini bana yöneltmişti. "Yaptığın onca şeyden sonra buraya gelmeye nasıl *cüret* edersin? Notum yeterince açık değil miydi?"

"Oh, oldukça açıktı," diye cevap verdim, küçük oturma odasını geçip onun mutfakta durduğu yere giderken ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Ama iyi olduğundan emin olmam gerektiğini biliyordun, değil mi? Tek başına güvende olduğuna güvenemezdim... özellikle de artık Grimaldi ile birlikte olmadığını biliyorken."

Yüzü öfkeyle buruştu ve kalan tabakları uzaklaştırmak için uzandım. "Sanki oraya geri dönecekmişim gibi," diye hırladı. "O yaşlı piçin artık üzerimde hiçbir etkisi yok. Ne yapacak, sevdiğim insanlara zarar mı verecek? Dur bir dakika. Bunu zaten yaptın."

Tezgâhın etrafında dönüp ona yaklaşırken çenem gerildi. "Tris... böyle olmadığını biliyorsun." Ya da gerçekten bilmesini umuyordum. Öyle olmalıydı, yoksa dün gece çıkar çıkmaz evime polisleri gönderirdi.

"Biliyor muyum?" diye sordu içimi burkan kırık bir sesle. "Çünkü son baktığımda tüm bunların sebebi sendin."

Nefes alıp verdim, başımı sallayarak bir adım daha yaklaştım. "Haklısın. Bu olayda benim de çok suçum var ve inanın bana olanların çoğundan pişmanım. Ama Nelson'a *asla* zarar vermezdim. Bunu yaparak kazanacağım hiçbir şey yoktu ve olsaydı bile... buna değmezdi. Gözlerine böyle bir acı yerleştirme fikri ölmek istememe neden oluyor."

Kızgın ifadesinde bir belirsizlik titreşimi belirdi ve yanağına hafifçe dokunarak risk aldım. Sertleşerek geri çekildi ve ben de hayal kırıklığı bastırdım.

"*Bildiğim* tek şey, kasabaya geldiğin andan beri her şeyin boka sardığı. Bu lanet olası *Oyun'un* çok büyük bir ödülü olmalı çünkü senin kazanmanı sağlamak için her şey ve herkes harcanabilir. Bu doğru, değil mi? Sahteciliğimi öğrendikten sonra *kendini kötü hissettiğin* için geri dönmedin. Geri döndün çünkü Oyun bitmemişti ve şimdi *tüm hayatımı* mahvetmek sadece ikincil hasar gibi görünüyor. Sen başıma *gelen en kötü* şeysin, John Smith. Senden kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla nefret ediyorum."

Bu keskin ifadeleri bağırarak söylememişti ama arkalarındaki sessiz sakinlik yüzünden çok daha fazla acı veriyorlardı. Gerçeğin altını çizen soğuk teslimiyet göğsümün sıkışmasına ve nabzımın endişeyle atmasına neden oldu.

Kaybetme riskiyle karşı karşıya değildim... Onu zaten kaybetmiştim.

Ben yavaşça içime çekip dilimi ısırırken o bakarak bekledi. Şu anda benim çabuk öfkelenen tepkilerime ihtiyacı yoktu, bu yüzden tartışma dürtüsüne direndim. "Belki de öyle," dedim usulca, "ve böyle hissetmeye hakkın var. Bunu hak ediyorum. Ama ne yazık ki bana mahkûmsun Venüs."

Gözleri şüpheyile kısıldı. "Neden?"

"Çünkü seni güvende tutmak için Nelson'a bir söz verdim. Hoşuna gitse de gitmese de bunu yerine getirmeye niyetliyim."

Şok, keskin bir nefes almasına neden oldu, sonra gözleri bankın üzerinde ulaşamayacağı bir yerde duran bıçaklardan birine kayd. Beni tekrar bıçaklamaya mı çalışacaktı? Yaparsa beni şaşırtmazdı. Ama sonra bakışları yere düştü ve omuzları titredi. Ağlıyor muydu?

"Tris-"

"Hayır!" diye bağırdı, kederle dolup taşan gözlerle bana bakarak. "Bu kartı kullanamazsın, John. Onun ölümünün sebebi sen olduğun halde beni *suçlamak* için Nelson'ı kullanmaya nasıl cüret edersin? O *öldü*. Artık onu görmek için burada değil."

Bu sözü bozarsan, *beni rahat bırak!*" Sesi kesildi ve bir hıçkırık göğsüne çarptı, gözyaşları acı ve kaybın ikiz akıntıları halinde yanaklarından aşağı döküldü. "Git, John. Git oyununu oyna ve tanıştığımızı unut."

Kendime engel olamayarak başımı salladım. Yüzünü avucumun içine aldım, başparmağım yanağındaki gözyaşlarının arasından geçti. "Tris... benden nefret edebilirsin, canımı yakabilirsin, hepsini hak ediyorum. Ama asla gitmeyeceğim ve istesem de seni unutamam."

Tutunmaya çalıştığı o küçük kontrol de kırıldı ve paramparça oldu. Kollarımı onun küçük bedenine doladım, ruhunu parçalayan bir acıyla hıçkırırken onu yakınımda tuttum. Dizleri büküldüğünde, onu kucağıma çekerek yavaşça onunla birlikte mutfak zeminine çöktüm.

Tekrar tekrar özürlerimi fısıldayarak saçlarını okşadım ve ona sıkıca sarıldım. Onu kollarımda güvende tuttum. Benden istediği kadar nefret etsin, onu asla bırakmam.

on

TRIS

Bir kez daha, oraya nasıl geldiğimi hatırlamadan yabancı bir yatakta uyandım. Bir kez daha tamamen giyiniktim, sersemlemiştim ve başım ağrıyordu. Bu sefer küçük bir merhamet, hiçbir şeye kelepçelenmemiş olmamdı ve kafam biraz daha netleştğinde nerede olduğumu fark ettim. Bram'in ormandaki kulübesi.

"Lanet olsun," diye fısıldadım, bulanıklığı gidermek için ellerimi yüzümde gezdirdim. Sinüslerim ağrıyordu ve gözlerim John'un kollarındaki çöküşümün sonucu olarak sıcak ve pütürlüydü.

Bir süre öylece uzanıp tavana baktım, umutsuzca kırılan parçalarımı bir araya getirmeye çalıştım. Her şey hala acıyordu, yaralarım çok çığ ve tazeydi ama tüm bunların altında kalbim biraz daha hafiflemişti. Sanki sadece ağlayarak bir şekilde iyileşmeye başlamıştım.

Oturma odasındaki seslerin sessiz uğultusu kulaklarıma ulaştı ve göğsümde bir öfke kıvılcımı yeniden alevlendi. Tink dışarıdaydı, John ve Bram'la konuşuyordu. O tabaklarla olan boktan amacım, boğuk sesleri dinleyerek uzanırken beni her türlü sinirlendirdi. Bram'in söylediği bir şeye gülmesini dinliyordum.

Keşke o tabaklardan biriyle suratının ortasına vurabilseydim.

Halledilmesi gereken bir sürü çözülmemiş sorunumuz vardı ama kendimi ne kadar ikna etmeye çalışsam da kıpırdıyamıyordum. Tüm vücudum yorgunluktan ağrıyordu ve elimi kaldırmak bile kurşun bir ağırlığa karşı savaşıyormuşum gibi hissettiriyordu. Belki gözlerimi biraz daha kapatırsam...

"...hâlâ uyuyor," diye fısıldadı biri yatak odasının kapısı kapanmadan ve ayak sesleri kaybolmadan bir an önce. John muydu o? Daha önce buraya gelmemişti; Tink ve Bram ile dışarı çıkmıştı.

Kafam karışmış bir halde gözlerimi kırıştırarak açtığımda odanın sıcak kırmızı-turuncu bir gün batımıyla yıkandığını gördüm. Ne oluyor lan? Ne kadar zamandır uyuyordum?

Yanağımın altındaki yastık nemliydi ve ağzımı silerken yüzümü buruşturdum. Salya akıyor. Çok seksi.

Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde, tekrar uykuya dalmamak için kendimi oturmaya zorladım. Bulanıklık bana çok uzun süredir uyuduğumu ve umutsuzca bir duşa ihtiyacım olduğunu söylüyordu. Ve işemeye. Çişim gelmişti. İnleyerek battaniyeyi omuzlarıma sardım ve kapıya doğru yürüdüm.

John'un sesi yakınlarda bir yerde mırıldanıyordu, ama mutfakta olabilirlermiş gibi geliyordu, bu yüzden muhtemelen görünmeden banyoya girebilirdim. Küçük merhametlere şükürler olsun, çünkü işemem gerektiğinde öfkem her zamankinden daha da kısa oluyordu.

Kendimi banyoya kapatırken kapı arkamdan gereğinden biraz daha sert çarptı ve istenmeyen ziyaretçileri önlemek için kilidi çevirdim. Mutfaktaki konuşma durakladı ama ben işimi hallederken John'u aklımdan çıkardım.

Bir süre sonra kapıdan "Tris?" diye seslendi. "İyi misin?"

"İyi olduğumu tanımla," diye mırıldandım, işimi bitirip sifonu çektim. Beni duymamış olacaktı ki içimi çektim ve sesimi yükselttim. "İyiyim."

Cevap vermeden önce hafif bir duraklama oldu ve hayal kırıklığına uğramış kaşlarını çatışını gün gibi net görebiliyordum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Bir zaman makinesi harika olurdu," diye karşılık verdim, filtrelerim resmen çalışmıyordu. Bu sefer beni duymuş olmalıydı çünkü alçak, seksi kahkahası kapıdan içeri süzüldü.

"İnternette bir tane aramaya başlayacağım. Bu arada, temiz kıyafetler yardımcı olabilir mi?" Sorusunda öyle güçlü bir umut tadı vardı ki boğazım düğümlendi. Temiz *kıyafetlerden* daha fazlasını teklif ediyordu.

Ellerimi leğenin kenarına dayadım ve dağınık yansıma baktım. "Elbette." Sonra kendi şirret ses tonumdan irkildim. "Teşekkürler, bu iyi olur."

John bir süre cevap vermedi ve ben de dinlemek için başımı eğdim. "Onları burada bırakacağım," dedi sonunda. "Acele etme. Bram şu anda yemek pişiriyor ama en az yarım saat süreceğini söyledi."

Cevap vermedim, çünkü tartışmamızın tüm duyguları bir kez daha içimde kabarıyordu ve onu uzak tutmak için yapabildiğim tek şey nefesimi tutmaktı. Bir süre sonra ayak sesleri banyo kapısından uzaklaştı,

ve hala nefesimi tutmaya devam ettim, aynada acı çeken, paniklemiş gözlerime bakıyordum. Berbat görünüyordum.

Ciğerlerim yandı, parmaklarım karıncalandı ve nefesimi bir hışımla bıraktım. Yine de gözyaşları artık tehdit edici değildi ve daha sakinim.

Duş. Duşa ihtiyacım vardı.

Suyu açtım ve sıcak suyun devreye girmesini beklerken ödünç aldığım kıyafetlerimi çıkardım. John akşam yemeğinden bahsettiğinden beri midem gurulduyor ve dönüyordu, bu yüzden yorgun vücudumu limon otlu sabun ve sert bir lifle ovarken kendimi acele ederken buldum.

Ameliyatla temizlendiğimde dışarı çıktım ve kendimi yaşlı kadın pembe havlularından birine sardım. Saçımı yıkamıştım, bu yüzden söz verdiğim kıyafetleri bulmak için kapıyı açmadan önce onu da pembe havlulardan birine sardım.

Kapının hemen dışında küçük bir yığın vardı ve onları hızla topladım, buharı içeride tutmak için kapıyı bir kez daha kapattım. Şaşırtıcı bir şekilde, bu başka bir erkek eşofman altı ve tişört değildi. Bunlar kendi bedenimde yepyeni kadın kıyafetleriydi. John ben uyurken şehre mi gitmişti?

Ne kadar kızgın olsam da, bunun düşünceli bir jest olduğunu kabul etmek zorundaydım. Yeni, tam oturan iç çamaşırı ve sütyenle anında kendimi daha insan gibi hissettim. Daha az kırılmış. Giydiğim her kıyafetle duvarlarımı yeniden inşa ettim ve zihnimi güçlendirdim. Tereyağlı yumuşak taytlar bacaklarımı bir güvenlik battaniyesi gibi sarıyor, kraliyet mavisi ince atlet gözlerimin her zamankinden daha parlak görünmesini sağlıyordu. Kömür grisi rahat bir örgü hırka ve bir çift sıcak çorap da eklemişti, onları da giydim.

Uzun saçlarımı havluyla kurutmak için elimden geleni yaptım, sonra iç çekerek omzuma attım. Düğümler için yapabileceğim pek bir şey yoktu ama en azından temizdi. Temiz saçın insanın ruh sağlığına bu kadar iyi gelmesi inanılmazdı.

Yapacak bir şey kalmadığı için cesaretle nefesimi içime çektim ve banyodan çıktım. Yarım düzine temkinli adım beni oturma odasına taşıdı ve John gözlerimle buluştuğunda kollarımı koruyucu bir şekilde kendime doladım.

Kalbimi çarptırdığı için ona lanet olsun. Aramızdaki şey *Öldü*. Bunu kendisi de görmüştü. Ölmüş ve çürümüş. Ya da öyle olmalıydı.

"Tris, iyi zamanlama," diye seslendi Bram mutfaktan, yüzünde bir gülümsemeyle. "Ben de tam seni yemeğe çağırmak üzereydim." Sanki yemek pişirdiğinin kanıtıymış gibi fırınlanmış ellerini havaya kaldırdı.

Bram'e küçük bir gülümseme gönderdim ve sıcak, çoraplı ayaklarımı John'un yemek masasını hazırladığı yere doğru sürdüm. "Çok güzel kokuyor. Bu kadar uzun süre uyuduğuma inanamıyorum."

Tink dramatik bir şekilde boğazını temizledi ve mutfaktan bana ters ters baktı. Bram'e yemekte yardım ediyordu ama şimdi bana saldırmayı düşünüyor gibi görünüyordu. İkiyüzlü.

"Tris, umarım uykundan sonra kendini daha iyi hissediyorsundur," dedi ağır bir alaycılıkla. "Bana söyleyecek bir şeyin var mı?"

Onun cüretkârlığı karşısında neredeyse boğuluyordum. "Gerçekten yok. Senin var mı?" Başımı yana eğdim, gözlerimi kısarak ona baktım. "İtiraf etmen gereken bir şey var mı?"

Tink'in gözleri büyüdü ve kaşları hafifçe çatıldı. "Hayır mı?" Şaşkınlıkla Bram'e baktı ve Bram parmesanlı kızarmış tavuk göğsü tabağını yemek masasına taşıırken akıllıca göz temasından kaçındı. "Bu kızartma tavaşı meselesiyle mi ilgili?"

"Ne tavaşı olayı?" John'dan bir açıklama bekleyerek sordum. Neden onun bana Tink'ten daha dürüst davranacağını düşünmüştüm, açıklayamadım. Bugünlerde kimse bana gerçeği söylemiyordu.

Sadece başını hafifçe salladı. "Fark etmez. Sorun bu değil, Tink."

"Şarap isteyen var mı?" Bram buzdolabından bir şişe çıkararak teklif etti. "Kanada *Gewürztraminer*'i, tavukla iyi gider. Tris?" Sağlıklı büyüklükte bir bardak doldurdu ve bana uzattı, ben de hevesle kabul ettim. Neyse ki Bram şarap alıyordu. En azından küçük bir vızıltı içine düştüğüm garip durumun pürüzlerini giderebilirdi.

Önce şarabın tadına bakmak için küçük bir yudum aldım ve hoş bir şekilde çiçeklerle ve liçi alt tonlarıyla karşılaştım. "Nefis," diye yorumladım, daha büyük bir yudum alarak.

Bram gülümsedi. "Teşekkürler, Okanagan Vadisi'ndeki favorilerimden biridir."

"Alo? Odaklanabilir miyiz? Tris dün beni çanak çömlekle öldürmeye çalıştı ve sanırım bir açıklamayı hak ediyorum," diye tersledi Tink, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kaşlarını çatarak.

"Hayır, kırık bir tabağın çizdiğinden daha fazlasını *hak ettin*, seni kalles sürük," diye karşılık verdim, dudaklarımı yalayarak. Sadece iki yudum

beni çoktan sakinleştirmişti. "Bana evimi ve içindekileri bu aptal oyununuzu yöneten kişiye nasıl devrettiğinizi anlatmayı planlıyor muydunuz? Yoksa bir avuç *gerçek hırsıza*, *sana* ait olmadığı halde dünyanın en değerli tablolarından bazılarını teslim ettiğin tamamen aklından mı çıktı?"

Tamam, *biraz* daha sakindim ama yine de sadece şaraptı. Lanet olası bir sihir değildi.

Tink'in ağzı açık kaldı ve yanakları pembe pembe kızardı. Sonra kaşlarını çattı. "Açıkçası o lanet olası dairenin içinde ne sakladığın hakkında hiçbir fikrim yoktu Tris, yoksa başka bir şey düşünürdüm! Ama zaten beni zor durumda bırakmışlardı ve onlara *bir şey* vermem gerekiyordu."

"Yani onlara evimi mi verdin? Ne oluyor Katinka? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum!"

Yüz ifadesi acılıydı. "Öyleyiz. Tris... Özür dilerim. *Hiçbir* fikrim yoktu... Sadece güzel bir daire olduğunu düşünmüştüm ve senin de araban yoktu, bu yüzden Konsey'in başka neyi makul bir teminat olarak kabul edeceğini düşünemedim. Ya bunu yapacaktın ya da oyunun geri kalanında seni susturma riskini alacaktın."

Bu Carol'ın bahsettiği bir şeydi ama o zaman daha derinlemesine araştırmamıştım. Tedirginlik karnımı sıktı. "Bunu tam olarak nasıl yapıyorlar?"

Tink çaresizce omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok! Ama hepimiz söylentiler duyduk ve ben de riske girmek istemedim. Tris, *çok üzgünüm*. Eğer bilseydim..."

"Polis gelmeden önce sanat eserini kurtarmak için geri döndük," dedi John yumuşak bir sesle ve masaya oturmamı işaret etti. Bir an tereddüt ettim ama midemdeki hırıltı beni öne itti. "Ne yazık ki, Oyun Konseyi bizden önce davrandı."

Bu benim için tamamen yeni bir bilgi değildi, çünkü Carol zaten *mal varlığımı* güvende tuttuğuna dair bana güvence vermişti. Elimini ıslak ve karışık saçlarımda gezdirerek derin bir iç çektim. Tink dairemin sahte duvarının arkasında neyin gizlendiğini bilmiyordu. İş ne kadar berbat ettiğini bilmiyordu. Ama artık olan olmuştu.

"Eğer Oyun Konseyiniz daireme hiç girmemiş olsaydı, *Poppy Flowers'*i asla bulamazlardı. Tuzaklarını asla kuramazlardı. Nelson ölmeyecekti. Bütün bu olaylar zincirinin sorumlusu sensin, Tink." Suçlamamı yaparken gözlerimi masadan ayırmadım, içimi kemiren boş bir his vardı. Her şeyin onun suçu olmasını istiyordum ama aslında benim suçumdu. O lanet tabloyu haftalar önce geri vermeliydim.

Tink karşımdaki masaya oturdu ve başını salladı. "Biliyorum. Özür dilerim Tris. Her şeyi berbat ettim. Ama Oyun bittiğinde her bir tablonun iade edilmesini sağlayacağız, onları çalmak zorunda kalsak bile. Değil mi John?"

Kabul ettiğini mırıldandı ve ben de esnedim. Bütün gün uyuduktan sonra nasıl hâlâ yorgun olabiliyordum? Belki biraz daha şarap iyi gelirdi. Mantık zayıftı ama yeterince iyiydi, bu yüzden uzun bir yudum daha aldım.

"O zaman Oyunu nasıl bitireceğiz? Hayatımı nasıl eski haline getirebilirim?" Bu artık ne kadar mümkünse. Nelson olmadan... ve Hank olmadan... Hank'in hayatı benimkinden bile daha fazla mahvolmuştu. Beni suçlayacaktı. Bu benim hatamdı. *Şu anda nerede olabilir ki?* Onu sorguluyorlar mıydı? Tek başına yas mı tutuyordu? Bunu düşünemezdim. Onu düşünemedim. Hiçbirini düşünemiyordum.

Öyle sessiz bir duraklama oldu ki, sapını parmaklarımın arasında yuvarladığım şarabın kadehimde döndüğünü duyabildim, sonra John şaşkın bir mırıldanma çıkardı. "Biz mi?" diye tekrarladı. "Oyun mu oynamak istiyorsun?"

Omuz silktim. "İstemek mi? Hayır. Ama zaten oynuyorum, değil mi? Teminatım alındı ve ben her şeyi biliyorum... Bu boku bitirmek ve yoluma devam etmek için ne yapabilirsem yapacağım. Ayrıca Nelson'ı *gerçekten* kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum çünkü Hank olduğuna inanmıyorum. Bu yüzden fazla seçeneğim yok gibi görünüyor."

John'un endişeli bakışlarını kendi sakın ve kararlı gözlerimle karşıladım. Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışır gibi uzun bir süre bana baktı, ama ben hiçbir karşılık vermeyince göz temasını keserek elini yüzüne götürdü. "Bram, bence şaraptan daha sert bir şeye ihtiyacımız var."

Şu anda onun -ya da Tink'in- söylediği herhangi bir şeye katılmaktan ne kadar nefret etsem de, *buna* katılıyordum.

Birlikte çalışmak için çok fazla alkol gerekecekti.

on bir

JOHN

Tris içtikçe aramızdaki buzlar daha da eridi. Bunu gördüm ve görünüşe göre Tink de gördü, çünkü ben *nazikçe* yeterince içtiğini söylemeye çalıştıktan sonra bile Tris'in bardağını doldurmaya devam etti. Yeterince sık ya da yeterince cesur değildim.

-Ama bunu Tris'in kendisine söylemek istemediğim için dilimi ısırarak ve olayı akışına bırakmak zorunda kaldım.

Gece yarısına doğru Tink ve Tris eşit derecede sarhoş olmuşlardı ve görünüşe göre geçmişi geçmişte bırakmışlardı. Çayımı yudumlarırken onları izledim, Tris Tink'e saçlarını okşarken ne kadar güzel olduğunu söylerken gülümsememeye çalıştım.

"Bana yardım eder misin?" Bram kanepenin minderlerini kaldırarak altındaki katlanmış yatağı gösterdi.

Başımı sallayarak çay fincanımı masanın üzerine bıraktım ve ağır çerçevenin diğer tarafını tutmak için hareket ettim. Sert menteşeleri olan eski bir karyolaydı ama mırıldandığımız birkaç küfürden sonra kurmayı başardık ve Bram bana çarşafı almam için çamaşır dolabını işaret etti.

Çekyatı tamamen kurduğumuzda Tink çiçekli koltukta kıvrılmış bir şekilde yüksek sesle horluyordu. Tris ortalıkta görünmüyordu ama bir an sonra banyodan gelen patlayıcı kustumuk sesiyle irkildim.

Bram başını sallayarak, "Eyvah," diye yorum yaptı. "Dışarıda olmak içeride olmaktan iyidir, diye düşünürüm hep." Tink'i sandalyesinden kaldırdı ve çekyatın üzerine yatırdı. Çok nazik bir şekilde kapüşonunun fermuarını açtı ve battaniyeyi çenesine kadar çekmeden önce üzerinden çıkardı.

"Hiç aspirinin var mı?" İki büyük bardak su doldururken sordum. Bram bana sağlık setini işaret etti ve ben de Tink'in horlayan bedeninin yanına bir çift aspirin ve bir su koydum. Sonra aynısını banyoya taşıdım ve Tris'i tuvaletin yanındaki fayans zeminde kıvrılmış halde buldum.

Gülümsemekten kendimi alamadım ve tam o anda beni yakalayarak bir göz kırptı.

"Hiç komik değil," diye mırıldandı, karnını tutarken gözlerini tekrar kapattı. "Neden sarhoş değilsin?"

Çömelerek saçlarını yüzünden çektim. "Çünkü yaklaşık iki saat önce Tink tekila shot'ları doldurmaya başladığında çaya geçtim."

Tris inledi, yüzü grileşmişti. "O kelimeyi söyleme."

Kıkırdadım. "Burada işin bitti mi?"

Yine gözlerini kırptırdı, muhtemelen midesinin yeterince boş olup olmadığını düşünüyordu. Sonra başını salladı. "Sanırım öyle. Şimdiden biraz daha iyi hissediyorum."

"Hadi, seni yatağa götürelim de uyu." Onu nazikçe, yavaşça ayağa kaldırdım, sonra elimle kışını kavrayarak kollarıma aldım. Bacakları etrafıma dolandı ve başı boynuma yaslanırken bir inilti çıkardı. Koşulların farklı olmasını diledim ama şikâyet etmiyordum.

Omzunu öpme isteğine karşı dişlerimi sıkarak onu yatak odasına taşıdım ve ayağımla battaniyeleri çekerek yatırdım. Başını yastıklara yasladı ve bana ters ters baktı.

"Su var," dedim komodini işaret ederek. "Ve aspirin." "Yani?" En ufak bir kavgacılık belirtisi bile

Hece.

"Sabaha ihtiyacın olabilir. Şimdi alırsan yardımcı olabilir." "Hayır."

Sonra yuvarlandı ve bana sırtını verdi.

Bu hece daha az kavgacı ve çok daha somurtkandı. Banyodaki ışığı kapatmak için koridorda ilerlerken gülümsememi bastırmak zorunda kaldım.

"John..."

Işığı kapattım. Komodinin üzerinde hâlâ küçük bir ışık vardı ama loştu. Karanlığı tercih etsem de, banyoya geri dönmesi gerekirse bir şeye çarpmasını istemiyordum. "Hâlâ buradayım."

"Neden?"

Sorabileceği pek çok konu aklımdan geçiyordu ama aptalı oynayacak değildim. "Çünkü olmak istediğim yer burası." Yatak odasının kapısını kapattım ve Tink'in horultularını bastırdım.

"Hayır," diye itiraz etti ve ben yatağın etrafında dönerken sırt üstü uzanmaya çalıştı. "Neden ben? Neden ben olmak zorundaydım? Neden sen yapamadın?"

Naomi'yi mi becerdin? Ya da belki Helen? Ya da her kimse? *Poppy Flowers'a* ulaşmak için neden ben olmak zorundaydım?"

"Çünkü sen güzelsin, inatçısın, inatçısın ve kesinlikle büyüleyicisin." Yatakta yan dönerek ona baktım ve bana kaşlarını çattı. Burnunun kırışması ve alnındaki gergin çizgiler çok sevimliydi. "Çünkü beni peşinden koşturdun Venüs."

"Saçmalık," diye mırıldandı. "Sen sadece biraz kış ve biraz sanat istedin, ben de senin saçmalıklarını satın alan saf bir kaltağım. Sonra da tüm titreşimlerimi çalmaya devam ettin. Berbatsın."

"Evet." Bunu kabul edebilirdim. "Onları çaldım. Ama seninle seks yapmak planın bir parçası değildi Venüs. Bu sadece bir bağımlılıktı. Beni başkasına değişmezsin." Belki de bunu itiraf etmemeliydim. "Ve ne kadar süreceği umurumda değil ama seni geri kazanacağım."

"Ben bir ödül değilim. Lanet bir oyun değilim." Sonra bir elini savurdu ve koluma vurdu. Darbenin herhangi bir gücü yoktu. "Her şeyi aldın..."

Elini tutarak avucuna bir öpücük kondurdum ve bana yine kaşlarını çattı, ifadesi kaş çatmakla somurtmak arasında bir yerde sıkışıp kalmıştı.

"O benim elim."

"Biliyorum. Sen bana fırlattın, ben de saklıyorum." Yüz ifadesindeki duraksama ve göz kırpması beni kahkahalarım boğdu. Bu onun kafasını karıştırmıştı ve ben de onun kafasını karıştırmak istemiyordum. Ayrıca onun sarhoş halinden faydalanmayı da reddediyordum.

"Onu geri istiyorum."

"Sabah geri alabilirsin, söz veriyorum."

"Bana ne sözü veriyorsun?" Bu soru biraz kanımı dondurdu. Ruhumda yaralar açtı çünkü bu onun için ne anlama geliyordu?

"Sana söz veriyorum," dedim parmak uçlarına doğru, konuşurken her birine bir öpücük kondurarak, "sabah elini geri vereceğim. Burada olacağıma. Oyun hakkında seni haberdar edeceğim. Yolun her adımında yanında olacağıma. Nelson için adaleti sağlayacağıma ve sanatını geri getireceğime söz veriyorum."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Sana neden inanayım ki?"

"Şu anda inanmak zorunda değilsin." Bunu itiraf etmek beni ne kadar öldürse de. "Zorunda değilsin. Verdiğim sözleri tutarak bunu sana kanıtlayacağım."

Gözlerinde şüphe belirdi. "Sana güvenmiyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey," diye kabul ettim, başparmağımla tırnağının dış hatlarını çizdim. "Ama bu sadece güvenini tekrar kazanmak için daha çok çabalamam gerektiği anlamına geliyor."

Homurdandı, gözleri kapanıyordu. "Geri mi? Sende hiç olmadı ki. Sana hiç güvenmedim. Sende her zaman sinsi bir şeyler vardı ve şimdi bunu anlıyorum."

Öfkesinde ve kızgınlığında ne kadar haklı olsa da, *sinsilikle* suçlanması biraz canımı yaktı. "Bu adil, sanırım," diye itiraf ettim zedelenmiş egoma rağmen. "Daha önce sana tüm gerçeği söylemiyordum. Şimdi söylüyorum."

O kadar uzun süre cevap vermedi ki uyuyakaldığını düşündüm. Ama sonra koyu renk kirpikleri bir kez daha aralandı ve soluk mavi bakışları gözlerimin içine işledi. "Senden hoşlanmıyorum."

Ahh. Onunla tartışmaktan kaçınmak için dudaklarımı yaladım. Şimdi sırası değildi. "İstemiyor musun?" Onun yerine ben sordum. Başını salladı. "Benim neyimi beğenmiyorsun Venüs?"

Sarhoş bir şekilde sorumu düşünürken alt dudağını dişlerinin arasında gezdirdi ve ben umutsuzca ağzına bakmamaya çalıştım. Tris tanıdığım kadınlar arasında en mükemmel dudaklara sahipti. Mükemmel bir sanatçının ilham perisiydi, bu yüzden ödüllü eserinde kendini resmetmiş olması şaşırtıcı değildi.

Bir süre sonra, "İyi hislerimi çalıp durmandan hoşlanmıyorum," dedi. Sonra gür dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve kıkırdadı. "*Hem* gerçek anlamda hem de mecazi anlamda. Whispering Willows gibi bir kasabada her iki günde bir yeni bir vibratör almanın ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun? Bir tane oyuncak dükkânı var John. Bir tane."

Buna sırtıtmak zorunda kaldım. Onun oyuncaklarını çalmak gerçekten de favori eğlencem haline gelmişti, özellikle de onları değiştirmeye ne kadar kararlı olduğunu bildiğim için. Bu da onları *çok* kullandığı anlamına geliyordu. Kahretsin, şimdi bunu hayal ediyor ve sertleşiyordum.

"Benden hoşlanmamanın tek nedeni bu mu?" Özür dilemek yerine sordum. Çünkü ona bir daha yalan söylemeyeceğime söz vermişim ve üzgün *değildim*.

Tris uykulu bir *hayır* mırıldandı ve gözlerini bir kez daha kapattı. "Boktan bir sanat zevkin var," diye esneyerek beni bilgilendirdi.

Bu cümle kafamı sadece bir an karıştırdı, sonra ilk karşılaşmamızı hatırladım, onun *Edebi Kadın* tablosunu o kadar cesurca aşağılamıştım ki. "Ah, Tris aşkım, ikimiz de o zaman söylediklerimde ciddi olmadığımızı biliyoruz. Çalışmaların nefes kesici, hatta dekana attığın ince orta parmak için daha da nefes kesici."

Öfkelendi, kaşları çatıldı. "Sende sevmediğim daha çok şey var. En az on tane. Sadece şu anda hepsini hatırlayamıyorum."

"En *az* on tane mi?" Yüzünü inceleyerek düşündüm. Burnu hâlâ buruşuk olsa da kaşları gevşemişti. Muhtemelen uyumasına izin vermeliydim ama benimle *konusuyordu*. "Şey, titreşimler bir olabilir," diye önerdim. "Resim iki..."

"Beni gazladın," diye mırıldandı, gözleri açılmıştı ve bu o kadar da komik değildi. Gözlerindeki hüznün saf bir sitemdi. "Evime girip duruyordun ve kapıyı kilitlememişim gibi davranıyordun."

"Evet," dedim usulca. "Bunu yaptım." İçini çekti.

"Bu seni kötü hissettirdiyse özür dilerim." Bunun için beni uyarmasına gerek yoktu. "Yaptığım çok boktan bir şeydi ve olduğum kişi değilmişim gibi davranıyordum ama bazen sadece seni görmek istediğim geceler oluyordu."

Bu bana düşünceli bir bakış kazandırdı. "El yazın berbat."

Güldüm. Elimde değildi. "Seri katil karalaması, sen öyle diyordun."

"Evet," diye onayladı ve dudaklarının kenarları seğirdi. "Komik değil."

"Biraz komik."

"En azından benimle *aynı fikirde* olabilirdin," diye azarladı ve sesi o kadar içten skandala uğramış ve sinirlenmiş geliyordu ki bir kahkahayı daha ısırmak zorunda kaldım.

"Üzgünüm Venüs, sana daha fazla yalan söylemeyeceğime söz verdim. Komik olmadığı konusunda hemfikir olsaydım, bu bir yalan olurdu."

"Pffft," diyerek mantığımı reddetti ama o gülümseme iması geri gelmişti. "Yani bu dört. Beş nedir?"

Bir esneme çenesini çatlattı ve ben onları nazıkçe okşamaya devam ederken parmaklarını benimkilere doladı. İlk kez bana vurmayı içermeyen bir temas kurmaya çalışıyordu.

"Öğretmenim olduğunuzu sanıyordum."

"Ben senin öğretmenindim," dedim.

"Ama kimliğin hakkında yalan söyledin."

"Aslında," diye düzeltiltim. "Yalan söylemedim."

Öğretmenlik yapıyorum."

Şaşkınlık gözlerinin içinde dans ediyordu. "Ama ben senin bir hırsız olduğunu sanıyordum."

"İkisi birden olamaz mıyım?" Meydan okudum. "Sen inanılmaz bir öğrencisin, asistan ve usta kalpazan. Üçünüz de nasılsınız?"

Ağız açıldı ve bir an sonra tekrar kapandı. Parmaklarına bir öpücük kondurdum ve iç çekti.

"Peki altı nedir?" Eğer hepsini çıkarmam gerekseydi, çıkarırdım. Bilmediğim bir şeyle savaşılamazdım ve bilmeye ihtiyacım vardı.

"Hatırlamıyorum," diye mırıldandı ve sonra boşta ki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Yorgunum."

"O zaman uyumana izin vereceğim

Venüs." "Gitmelisin," dedi bana.

"Yapamam." Bu onun gözlerini daha da büyüttü ve tekrar bana baktı.

"Neden? Bu benim yatağım, yani benim yatağım değil ama kullandığım yatak.

Yerde uyuyabilirsin."

Elini nazıkçe sıktım. "Elin bende. Eğer ben yerde yatacaksam, sen de yatacaksın. Yerde uyumanı istemiyorum." Bu mantık ayık, öfkeli bir Tris'te işe yaramazdı, ama şarap sarhoşu, yumuşak Tris'te?

"Ah," dedi iç çekerek. "Peki. Orada uyuyabilirsin. Ama komik şeyler yok."

"Peki efendim." Ama söz vermiyordum. Benden yalancı çıkmaz. "Ve senden nefret ediyorum." Bu ifade o kadar da sıcak ya da acı değildi.

Olsa olsa sonradan mırıldandı ve yumuşak bir horultu kaçtı.

"Biliyorum," diye fısıldadım, yastığa kıvrılırken bir elimle saçlarını okşadım. "Biliyorum."

on iki

TRIS

Ağzımın içinde bir şey ölmüştü. Dilimin çürüme tadı almasının ve nefesimin on altı palyaçoğu öldürebilmesinin tek mantıklı açıklaması buydu. Palyaçolar - sanırım- başka türlü yok edilemezdi. Yataktan kalkıp koridora ve banyoya doğru tökezleyerek yürürken dirseğimi kapının pervazına çarpınca gözlerimi zar zor açtım.

"Ah," diye inledim, ağırlığımı bir elimle makyaj masasının kenarından destekleyerek. Ağzımdaki suç mahalline su iyi gelirdi elbette. Sonra diş macunu ve- "*Siktir*." Bu lanetli kulübede lanet olası bir diş fırçam bile yoktu, değil mi?

Ağır bir şekilde dizlerimin üzerine çökerek, yedek bir tane aramak için dolabı açtım.

"Sen iyi misin?" John başımı çarpacak kadar sert bir şekilde irkilmeme neden olarak sordu.

"İyiyim," diye homurdandım, ruh halim nefesim kadar kötüydü.

Düşünceli bir sesle mırıldandı ve çekmecelerden birini çekiştirerek açtı. "Bunlardan birini mi arıyorsun?" Bana yepyeni bir diş fırçası ve diş macunu tüpü uzattı. "Dün kıyafetlerle birlikte bunları da senin için aldım."

Onları kaptım ve ağrıyan bedenimi tekrar ayağa kaldırdım. "Teşekkürler," diye homurdandım, paketi yırtıp açarken göz temasından kaçındım. Üstü çıplaktı, üzerinde sadece kot pantolonu vardı ve onu bile giymemişti. Bu nasıl adil bir davranıştı? Sırf azgın olduğum için kendimi ona atmaktan bir beyin osuruğu uzaktaydım. Çünkü azmıştım. Gerçekten çok azmıştım. Bu kadar çok içmeden önce bunu iyice düşünmeliydim çünkü en son orgazm olalı çok uzun zaman olmuştu.

Orgazm -kendi kendine ya da yardımla- akşamdan kalmalık için harikalar yaratırdı.

"Uyandığında neden palyaço öldürmekle ilgili mırıldanıyordun?" diye sordu, o ağaç gövdesi kalınlığındaki pazularından birini kapının çerçevesine yaslayarak

dişlerimi fırçalarken.

Fırçalamıyordum bile, ovalıyordum. Dilime yapışmış şeytani pislği kovmaya çalışıyordum. Dün gece kusmuş muydum? Evet, kesinlikle. Evet, kesinlikle kusmuştum. Hatıra midemi kasıp kavuracak kadar sert bir şekilde su yüzüne çıktı.

"Çünkü," diye mırıldandım sonunda, bir ağız dolusu diş macunu köpüğünü tükürüp ağzımı suyla çalkaladım. "Onlar sert orospu çocukları. Bunu herkes bilir."

John'un kaşları çatıldı ve aynada bakışlarımla buluştuğunda kalbim hızla çarptı. Bu kadar yakışıklı olduğu için onu sikeyim. Kaşlarımı çatarak ona baktım ve beni yatağa yatırdıktan sonra ne konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım. Konuştuğumuzu biliyordum ve kendimi *sıcak* hissettiğimi hatırlıyordum. Sakin ve memnun. John'la tekrar yaşayacağımı hiç ummadığım bir duyguydu.

"Diğer dördünü düşündün mü?" diye sordu, yansımasına çok uzun süre baktığımda. Gözlerimi kırıştırdım, kafam karışmıştı ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Benden hoşlanmamanın sebepleri," diye hatırlattı ve konuşmamızın puslu bir anısını gün yüzüne çıkardı. Ondan hoşlanmama nedenlerimi nasıl sıralamıştım. Oh, ne güzel. En azından sarhoşken bayılmıyor ve alet için yalvarmıyordum.

Bakışlarımı ondan kaçırıp fırçamı durulamaya ve yüzümü temizlemek için bir bezi ıslatmaya odaklandım. "Belki," diye mırıldandım cevap vermek yerine, bir gece önce sıraladıklarımın belirsiz anılarını gözden geçirirken. Kahretsin, başım ağrıyordu. Bezi indirdiğimde onu hâlâ orada, dışarıda takılırken buldum. "Bir şey mi bekliyorsun?"

"Hmm-hmm," dedi.

Kaşlarımı kaldırınca tuvalete doğru başını salladı ve sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Ama bekleyebilirim Venüs. Orada olmaktan memnunum."

İyi idi. Hem de çok iyi idi. Ayrıca güzel kokuyordu. Nasıl oluyor da güzel *kokmayı* başarabiliyordu? Erkeksi. Sıcak. Sıcaklık.

Doğru, ondan nefret etmemin sebepleri. "Hislerimi çaldın, göt herif."

"Bunu hallettik. En üstte yazıyordu." İtirafındaki rahatlık ve yüzündeki sırıtış beni çileden çıkarmalıydı. Öyle de oldu, değil mi? Tepkimi düşündüm. Bunu inkâr etmiyordu ama aynı zamanda halinden memnun görünüyordu.

Bakışlarımı ondan çektim, çünkü belli ki ona bakmak düşünmeme yardımcı olurken, kendi yansımana baktım. Biraz dikkatle, kendi yansımanı

Saçlarımın kuş yuvasına dönmüş halini parmaklarımla taradım. Karmakarışık saçlarımın üzerinde karmakarışık saçlar vardı. Kahretsin, duş almıştım, saçımı yıkamıştım ve sonra hiçbir şey olmamıştı. Fırçalamadım ve sonra da üzerinde uyudum.

Aferin Tris, diye kendime iltifat ettim. Şimdi muhtemelen testereyle kesmem gerekecekti. Çekmeceleri kontrol ettim ama sadece bir tarak vardı. Evet, bu işe yaramaz. Bir paket toka vardı, ben de saçımı geriye doğru çekip bağladım. Hâlâ çalılık gibi görünecekti ama umarım daha az korkunç olurdu.

"Eğleniyorsun," dedim John'a bir bakış fırlatmadan önce, kaşlarını çatı. "Oynadığın bu oyun. Beni kovalıyorsun. Hatta şu anda banyoda bile, bundan zevk alıyorsun." Sesime biraz kızgınlık karıştı. Bakışları benimkilere kaydı ve ben başka bir yere bakmaya çalışmadım. "Dün gece daireme gizlice girdin - tabloyu çaldıktan sonra, ne için? Yol için son bir vurgun yapmak için mi?"

Eski defterleri mi açtım? Evet. Umurumda mıydı? Hayır.

"Her şeyi kendinle ilgili hale getirdin. Ama *sen* beni incittin. Belki tabloyu ben aldım. Belki de ben yaptım. Belki de Nelson ve ben sakladığımız için benim çatı katımdaydı." Nelson o lanet tabloyu çok severdi. Onu hiç görmemiş olmayı dilemeye başlamıştım. "Ama beni incittin John. Tüm bunlar... ve lanet olası şey, sana güvenmek istiyorum, sana inanmak istiyorum. Yapmamalıyım ve deliriyorum çünkü sakin harika ama sık her şeyi düzeltmiyor."

Artık yüzünde gülümseme yoktu ama bir nebze de olsa Gözlerinde devam etmemi söyleyen *bir şey* hareket ediyordu.

"Yani, evet, senden nefret ediyorum. Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Seni hâlâ istiyor olmaktan nefret ediyorum. En çok da bunu nasıl durduracağımı bilmediğim için nefret ediyorum."

Bakışlarımı tuttu ama tek bir kelime bile etmedi. Kendini savunacak, tüm bu karmaşada benim payıma düşen suçu işaret edecek -ki bu küçük bir pay değildi, kendime sessizce itiraf edebilirdim- ya da daha fazla özür dileyecek tek bir kelime bile etmedi. Sadece söylediklerimi dinledi ve içine attı.

Bir yanımla onu dışlamayı kolaylaştırmak için bir pislik gibi tepki vermesini istiyordu. Her kırmızı bayraklı eski erkek arkadaşın yapacağı gibi davranmasını istedim, böylece onu kesebilir ve kendime doğru seçimi yaptığımı söyleyebilirdim.

Ama yapmadı. Aşık bir adam gibi tepki verdi. Ne kadar uzun sürerse sürsün *beklemeye* istekli ve affedilmeyi hak etmek için çaba göstermeye hazır bir adam. Bu farkındalık içimi parçalıyordu, çünkü bugüne kadarki sözlerinin samimiyetsizliğine rağmen *duygularının* samimiyetini kabul etmeye zorluyordu beni.

Sertçe yutkunarak aynadan uzaklaştım ve onunla yüzleştım. "Banyo senindir," dedim usulca, bir barış teklifi gibi. "Akşamdan kalmalığım için biraz aspirin bulmaya gidiyorum."

Yavaşça başını salladı ve geçmeme izin vermek için kapı çerçevesinden dışarı çıktı. "Komodin," dedi ben koridora geçerken, sonra da banyo kapısını aramızda kapattı.

Bir an orada durdum, kapının soyulan boyasına baktım çünkü aramızdaki manyetik çekim, fiziksel bir bariyer varken her zamankinden daha güçlü hissettiriyordu. Sanki beni tekrar içeri sürüklemesini ve lavabonun üzerinde domaltmasını, o mükemmel kalınlıktaki sikinin her darbesinde onu affetmem için beni ikna etmesini istiyordum.

Ama bu aptalcaydı. Sorunlarımız seksle çözülemezdi, ne kadar ateşli olursa olsun. Bu, bir ampütasyonun üzerine bir yara bandı yapıştırmak ve buna iyi demek gibiydi.

Yine de ateşli amcığma bunu söylemeyi dene. Hain.

Hayal kırıklığıyla inleyerek aspirini aramaya koyuldum. Söylediği yerdeydi, bir bardak suyla birlikte komodinın üzerinde duruyordu, bu yüzden hapları yuttum ve ardından kahve ve kahvaltı aramaya başladım.

Mutfağa doğru ilerlerken, kanepeden gelen yüksek sesli bir horlama beni tereddüte düşürdü. Sonra Bram köşeden göründü ve sırttı. "Sessiz olmana gerek yok," dedi ben parmak uçlarımda yürümeye başlarken. "Öndeki arabaların üzerine bir meteor bile atsan yerinden kıpırdamaz. Cidden, hiç bu kadar uyuyan bir kadın görmemiştım... uh..."

"Derinden mi?" Kendi sırtışıma karşı koyarak teklif ettim. Tink'le dalga geçmemeliydim ama lanet olsun, işi kolaylaştırıyordu.

"Evet. Derinden. Ben de öyle diyecektim." Bram kaşlarını kaldırdı ve ben de karşılık olarak kıkırdadım. "Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun, Tris? Sana kahve yapayım mı?"

Heyecanla başımı sallayarak onu mutfağa kadar takip ettim. "Evet, lütfen. Bu sabah dürüst olmak gerekirse kendimi *harika* hissetmiyorum. Muhtemelen dün gece tekila shot'lara ihtiyacımız yoktu, değil mi?"

Bana bir fincan taze demlenmiş kahve doldurup uzatırken güldü. Sade ve acıydı ama yargılayacak durumda değildim. Aslında, az önce tükürük bezlerimin çıldırmasına neden olan hayali tekila tadını kovmak için mükemmeldi.

Tink'in horlama sesi beni neredeyse güldürüyordu. Sesi yaşlı bir adam gibi geliyordu. John yatak odasından çıktı, şükürler olsun bir gömlek giymişti,

Çünkü hain bedenim o manzaranın tadını fazlasıyla çıkarıyordu ve doğruca kahveye yöneldi. Bram buzdolabını açmıştı.

"Aç mısın?"

"Yiyebilirim," dedi John, sonra bana baktı.

"Yağlı olan ne varsa." Çünkü kulağa hoş geliyordu ve kahve ile yağlı yemek hayalleri arasında midem hastalıktan kasılmak yerine açlıktan gurulduyordu.

"Pastırmalı börek yapabilirim," dedi John. Sessizmiş gibi bile davranmadı. "Eğer hiç pastırman varsa."

"Pastırmam ve ekmeğim var," dedi Bram ve ikisi de ne yaptıklarını biliyormuş gibi mutfakta koşuşturmaya başladılar. John tavaların altını yakmadan önce kahvesinden bir yudum aldı.

Çok geçmeden cızırdayan domuz pastırması kokusu havaya yayıldı ve ben mutlu bir iç geçirdim. Tamam, belki mutlu değildim ama ağzımın suyu akıyordu.

"Bu kadar küçük bir beden nasıl bu kadar ses çıkarıyor anlamıyorum," dedi Bram, yanımda durup kendi kahvesini içmek için hareket ederek.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etsem de John güldü.

"Duvarları titretebilir ve hiçbir şey onu uyandırmaz." Sanki bir şey anlatmak istermiş gibi bir tavayı lavaboya düşürdü ve çıkan çınlama sesiyle irkildim ve başım ağrıdı. Gerçi Tink kıpırdamadı bile. John bana özür dileyen bir bakış attı ve ben de gülümsemeyi başardım.

Çok geçmeden önüme tereyağlı kızarmış ekmek ve ekmeklerin arasına dizilmiş pastırma dolu bir tabak koydu. Koku muhteşemdi. Bunu düşünmekle zaman kaybetmedim, hemen ısırdım ve ağzımda mini-foodgasm'ın patlamasına izin verdim. Bu gerçekten çok iyiydi.

Bir ısırık daha alırken bakışlarımı John'a yöneltmek gibi bir hata yaptım ve onun bakışlarındaki yoğunluk beni ateşe vermekle tehdit etti. Dudağımdaki pastırma yağının bir kısmını emdim, sonra ağzıma daha fazla yemek tıktırdım. Doğru, eğer ağzım doluysa, akşamdan kalmalığımı ya da beni rahatsız eden başka bir şeyi iyileştirmek için sabah seksi önermeyecektim.

"Fena değil," dedi Bram kendi ısırığını alırken. Hâlâ daha pastırma vardı, muhtemelen Tink için ya da belki ikinciler için. Çok yakından bakmadım. John kahvemi yeniden doldurdu ve üçümüz küçük mutfığın etrafında durduk, yemek yiyor, kahve içiyor ve sessizlikte neredeyse arkadaşça davranıyorduk.

Yumuşak bir vınlama sesi. Sadece hafif, boğuk bir çarpma sesi duyuldu ve Tink doğruldu ve telefonunu yorganın altından çıkardı.

"Bu onu uyandırdı mı?" Bram şok içinde ona bakarak, "Bu mu uyandırdı?" dedi. İtiraf etmeliyim ki ben de biraz şaşırmıştım. Çünkü başka hiçbir şey uyandırmamıştı.

John cebinden kendi telefonunu çıkardı ve homurdandı. "Saat sekizde."

"Saat sekizde ne olur?" John'dan Tink'e bakarak sordum, Tink şu anda oturduğu yerden kalkmış, kaşlarını çatarak telefonuna bakıyordu. Saçları benimkinden bile kötü görünüyordu ve yüzünün yan tarafındaki kırışıklıklar bütün gece aynı pozisyonda uyuduğunu gösteriyordu.

"Oyunun yeni parçası ortaya çıkıyor," diye duyurdu, inlemeden ayağa kalkarak. Kaltak. Bahse girerim akşamdan kalma bile değildi. "Ya da öyle sayılır. Bize ipuçları ve bir zaman sınırı veriyorlar ve..." elini salladı, telefonunu masaya fırlattı ve boş sandalyelerden birine kaydı. "Oooh pastırmalı sandviçler. Nefis. Bram, bebeğim, bana kahve getir."

Merakım alevlendi ve ikisini yeni bir ışık altında inceledim. Sevişiyorlar mıydı? Bram'in yanaklarındaki pembe renk evet olduğunu gösteriyordu. Ya da henüz değilse bile yakında.

"Peki, yeni parça ne?" Konuşmayı tekrar rayına oturtmak için sordum.

John başını eğdi, bakışları yoğunlaşmıştı. "İstedigine emin misin?"

"Eminim. Ne çalmamız gerekiyor?" Önce biraz daha pastırma aldım.

Tink hepsini içine çekebiliyor ve bir Rembrandt ya da Warhol çalmamız gerektiğini duymayı bekliyordu.

Tink boğazını temizledi ve tekrar telefonuna baktı. "Yoruma açık ama en iyi tahminim, Whispering Willows'ta var olduğunu bildiklerimize dayanarak, o lanet Nazi herifin kayıp kılıcı olabilir. Adının ne olduğunu hatırlamıyorum, Alman malı gibi bir şey ama silah ticareti piyasasında çok para eder. John, sen bu konuda benden daha çok şey bilirsin."

"SS-Ehrendegen," dedi. "Evet, benim tahminim de bu."

Şok, küçük bir parça pastırmayı içime çekmeme neden oldu, sonra da neredeyse boğuluyordum. Pastırmayla boğulmak için ne güzel bir yol.

John sırtımı sertçe sıvazladı, bu da solunum yollarımın açılmasına biraz yardımcı oldu ve kahvemden bir yudum aldım. "SS-Ehrendegen, ha? Bu... farklı."

Tink omuz silkti, lokmasını çiğnerken benim tepkimi fark etmemişti. "Pek sayılmaz. Oyun'da her türlü şey var. Tablolar, mücevherler, arabalar... hatta bazen insanlar. Silahlar sıra dışı olmaktan çok uzak. Sadece nerede olduğunu, nasıl bubi tuzağı olduğunu falan filan çözmemiz gerekiyor..." diye devam etti.

Açıklamak istemediğı izlenimini edinmiştim, sadece zahmet edemiyordu. Adil.

Koltuğuma geri yerleştim, Tink ve Bram'in kılıcın yeri hakkındaki spekülasyonlarını dinlerken kahvemi dudaklarıma götürdüm, bir yandan da söylediğimden çok daha fazlasını biliyordum. Bana deli diyebilirsiniz ama o kadar güvenimi kazanmamışlardı. En azından henüz değıl.

on üç

JOHN

Tris bir şeyler saklıyordu, bundan neredeyse emindim. Sabahtan beri sessizdi ve ilk başta bunu akşamdan kalma olduğu için omuz silkmiş olsam da, bu durum devam ettikçe ve soygun planıyla daha az ilgileniyor gibi göründükçe şüphelerim daha da arttı.

Yine de Oyun mesajı geldiğinde, Tink'le plan yapmaya atlamakta tereddüt ettim. Oyun, Tris'in başına gelen tüm kötü şeylerin kaynağıydı, Nelson'a olanlardan hemen sonra oynamaya devam etmek? İçim rahat etmedi. Ama Tris, Oyun'u oynamanın bunu sona erdirmenin ve Nelson'ın katilini bulmanın en iyi yolu olduğu konusunda ısrar etti. Ve haklıydı da.

Bram sabah boyunca kahve, çay ve atıştırmalıklar hazırlayarak işe yaradı, ardından öğlen saatlerinde herkes için öğle yemeği pişirdi. Hepimiz oturup onun hazırladığı tavuklu pesto paninileri yiyene kadar Tink onun varlığının neden tuhaf hissettirdiğine dair noktaları birleştirmemişti.

"Bram..." Tink söyledi. "Neden hâlâ buradasın?"

Genç adam durakladı, yemeğinin yarısını ağzına götürmüştü. "Olmamalı mıyım? Burası benim kulübem."

Tink gözlerini kıstı. "Öyle mi?"

Bram içini çekti ve bana bir bakış atmadan önce yemeğini bıraktı. "Alaka açısından önemli olduğu kadarıyla, evet. Son baktığımda John, ben işimi yapıyordum." Kaşları sivri bir ifadeyle kalktı. "Beni Tris'i hayatta tutmam için tutun."

Tris su bardağını düşürdüğünde odada bir çarpma sesi yankılandı ama neyse ki bardak kırılmadı. Yine de içim burkuldu çünkü o gerçek bombasının fitilini ben ateşlemiştim. Yine de ona daha fazla sır vermeyeceğime söz vermiştim.

"Bram'ı *sen mi* tuttun?" diye ciyakladı kaşlarını çatarak.

Tink'in sırtışı daha oluşmadan yok oldu. Küçük pislik bunun ortaya çıkmasını istedi. İyi o zaman. Dışarıda olması içeride olmasından iyidir. Sorumluluğu kabul ederek başımı salladım. "Kabul ettim. Grimaldi'nin *Poppy Flowers*'tan seni sorumlu tutacağından endişelendim, bu yüzden birinin sana göz kulak olduğundan emin olmak istedim."

"Bram bir paralı asker, bebeğim," diye bilgilendirdi Tink kızımı. "Kiralık kas gücü gibi bir şey. Değil mi, seksi şey?" Bram'in pazularını sıktı ve Bram ona sitemkâr bir bakış fırlattı. Evet, o da benim gibi kızın pek de ince olmayan gezintisini yakalamıştı. Kesinlikle sevişiyorlardı.

Tris dudaklarını yaladı, sonra başını iki yana salladı. "Tamam. Teşekkürler, sanırım." Yüz ifadesi yumuşayan Bram'e küçük bir gülümseme gönderdi ve o da başıyla onu onayladı. *Bu* da neydi şimdi? Onu korumaya sandığımdan daha fazla mı ihtiyacı vardı? Kaynayan bir öfke taşmakla tehdit ediyordu. Ona kim zarar vermişti?

-Yoksa ona zarar vermeye mi *çalıştı*?

Tink çatalını düşünceli bir şekilde sallayarak, "Yine de asıl konuya dönelim," diye devam etti. "Oyun oynamıyorsun. Oynuyor musun?"

Bram başını sallayarak onun sorusunu yanıtladı. "Hayır, oynamıyorum. Dürüst olmak gerekirse hiç ilgim de yok. Sizin işiniz için yeterince gizli değilim."

"Bir paralı asker için ters etki yaratacak gibi görünüyor," diye mırıldandı Tris, gözleri dökülen bardağındaki suyu silmeye çalışıyordu. Şaka mı yapıyordu yoksa ciddi miydi anlamak zordu ama yine de gözlemine katılıyordum. Yine de, Bram'in Lonca'nın sunabileceği *en iyi* kişi olmadığını hep biliyordum, sadece kısa sürede müsait olan tek kişiydi.

"Tamam..." Tink devam etti, gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Ama o zaman senin önünde oyunla ilgili hiçbir şey konuşmamamız gerekmez mi? Burada kuralları tamamen mi çiğnedik yoksa?"

Tris omuz silkerek, "Bram'in annesi sizin Oyun Konseyi'nde," dedi, "yani eminim adam kayırmadan falan muafıdır. Değil mi?"

Lanet olsun. *Ben* biliyordum ama *o* nasıl öğrendi? Gerçi şimdi Tink'in dairesini teminat olarak gösterdiğini nasıl öğrendiği anlaşılıyor. Bram ona söylememişti, Carol söylemişti. Kuralları kendi kafasına göre koyan biri varsa o da Carol Atwood'du.

Tink dramatik bir şekilde nefesini tuttu, Tris'ten Bram'e, sonra bana ve tekrar Bram'e baktı. Sonra kaşlarını çatı. "Ciddi misin? Tek bilmeyen ben miydim? Berbatsınız."

Neredeyse sırtıcaaktım. Bana arpması gerekse bile, beni otobüsün çarpması için oraya atmak istemesi onun işine yaramıştı.

"Sanırım burada konuyu saptırıyoruz," dedi Bram, işleri yoluna koymaya çalışarak. "Siz ikiniz Grimaldi'nin mülküne tekrar nasıl gireceğinizi tartışıyordunuz ve ben de akşam yemeği malzemeleri almak için markete gitmek üzereydim."

Tris masadan kalkarak, "Ben de seninle geleyim," diye teklif etti.

Ona sert bir bakış attım ve bütün gün ne kadar garip bir şekilde sessiz olduğunu bir kez daha hatırladım. "Hayır, bu iyi bir fikir değil. Şu anda sorgulanmak üzere aranıyorsun, Grimaldi'lerin senin aniden ortadan kaybolmandan memnun olmadıklarından bahsetmiyorum bile."

Tris yüzünü buruşturdu, tabağını ve bardağını mutfağa taşıırken hasta görünüyordu. "İyi bir noktaya değindin. Bu durumda, gidip biraz uzanabilirim. Hâlâ bir parti otobüsü tarafından ezilmiş ve sonra da çamaşır makinesine atılmış gibi hissediyorum."

Tartışmadan ortadan kayboldu ve ben de şaşkınlıkla arkasından bakakaldım. Belki de sadece akşamdan kalmaydı? Ya da belki de bu sabahki konuşmamızdan sonra dengesini kaybetmiş hissediyordu? Banyoda bana arzuyla baktığında gözümünden kaçmamıştı ama hâlâ ihanet ve güvensizlik duyguları üzerinde çalıştığını anlayabiliyordum.

"Ben Bram'le gideceğim," dedi Tink, yarısı yenmiş öğle yemeğini kaptığı gibi yanına aldı ve ayaklarını botlarının içine soktu. "Makyaj seksi ile iyi eğlenceler koca adam. Ya da seksten nefret et. Her neyse işte."

Sanki koordine etmişler gibi Bram'le birlikte kapıdan çıkarken yorum yapmadım. Belki de öyleydiler. Her neyse. Eğer sevişiyorlarsa, belki bu bana Tris'le biraz zaman kazandırırđı. Kapalı yatak odasının kapısına baktım.

Gitmesine izin mi verseydim yoksa peşinden mi gitseydim?

Kapıların kilitli ve sistemin devrede olduğunu kontrol ettikten sonra pencereleri iki kez kontrol ettim. Bram panjurları açık bırakmıştı. Onları kapattım. Konum uzaktı. Yine de, herhangi bir maruz kalmayı en aza indirmek istedim.

Yatak odasının kapısını bir kez çaldım ve sonra elimi kapı koluna koydum.

"İçeri gel," diye seslendi. Bu karşılamayla içime bir rahatlama yayıldı. Yorganın üzerine uzanmış, ellerini karnına koymuş, gözleri yarı kapalı ama uyuyacakmış gibi görünmüyordu. "Beni takip edip etmeyeceğini merak ediyordum."

Kaşlarımı kaldırarak kapıyı kapattım ve yatağa doğru yürüdüm. Akşamdan kalma olsun ya da olmasın, hâlâ kesinlikle büyüleyiciydi ve onun rahat duruşunu içime çektim. "Ne düşündüğünü bana anlatmak ister misin?"

Her ne kadar talep etmek istesem de yapamadım. Ses tonumu kendim için olduğu kadar onun için de eşit tutmam gerekiyordu. "Bram ve Tink nerede?"

Adil bir soru.

"Gittiler. İkmal kaçağı." Muhtemelen sevişmek için de. "Gerçi şu anda onları pek umursamıyorum."

"Hayır mı?" Meydan okuma tam buradaydı. Evet, bana henüz güvenmiyordu. Ama beni dışarı atmıyordu. Bebek adımları.

"Hayır." Başımınla yatağı işaret ettim ve o da ellerini örtüye dayayıp kendini oturur pozisyona getirdi, ardından benim de ona katılmamı işaret etti. "Konuş benimle Venüs," dedim, otururken bunu bir rica olarak tuttum. Kadere meydan okuyarak bir elimi bileğine doladım.

"SS-Ehrendegen," dedi, dudaklarının eğimi neredeyse hüzünlü bir gülümseme oluştuyordu.

Oyun parçası. "Nazi kılıcı." Kaynağı bir zamanlar Himmler'e ait olduğunu gösteriyordu, gerçi onun kılıcını Heydrich'inkiyle takas ettiğine dair söylentiler vardı ve bu, o piçler hakkında bilmek istediğimden çok daha fazlasıydı. Büyükbabam her zaman 2. Dünya Savaşı döneminden kalma kayıp kalıntılara özel bir ilgi duymuştu, bu yüzden bana hepsini inceletti. Yine de Grimaldi koleksiyonunda bir yerde olduğu gerçeği başımı tiksintiyle sallamama yetti. "Ne olmuş ona?"

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. Tüm dikkatimi ağzının gürlüğüne çekti ama bakışlarımı yukarı çekip onunkilere sabitledim. İhtiyacı olan son şey onu çırılçıplak soymam ve ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin bu ihtiyacın bir kısmını yakmaya çalışmamdı.

"Yalnız olduğumuza emin misin?" Bakışlarını kapıya doğru çevirdi. O da benim düşündüğümü mü düşünüyordu? Hayır. *Siktir*. Odaklan, sık kafalı. Sadece *konuşmak* için mahremiyet istiyor.

"Evet, ama kontrol etmek istersen bekleyebilirim." Güven kazanılmalıydı. Köprüler için iki tarafın da çalışması gerekiyordu ve benim de onun inancını geri kazanmam gerekiyordu. Kaynaklarımız Grimaldi'nin kılıcı aile mahzeninde sakladığını gösteriyordu ki bu mahzene girmek sanat galerisine girmekten bile daha zordu. Belki de endişelendiği şey buydu? "Grimaldi'nin mezarına nasıl gireceğimizi hâlâ tam olarak çözemedik-"

"Mezara girmene gerek yok." Dizlerini göğsüne doğru çekti ve kollarını dizlerine doladı. Bu hareket bileğini tuttuğum yerden çekti. "Gerçek olan Bay Grimaldi'nin mezarında değil."

Gerçek olan. Gözlerimi kırptım.

Ağzının bir köşesi biraz daha yukarı kalktı ama gülümsemesi daha da yumuşamış gibiydi. "Hank Nazi dönemi kayıp hazinelerine bayılır. Bu onun tutkusuydu." İç çekti. "Nelson ve ben de aylar önce değiştirdik."

Aylar.

"Mezardaki sahte." Elimi yüzümde gezdirdim ve o da yavaşça başını salladı.

"Bunu gerçekten istiyordu," diye itiraf etti ve sesindeki ve gözlerindeki keder unsurları bende yankılandı. "Nelson onun için her şeyi yapardı, bu yüzden... ben RBD'deki yerimi kazanırken-" Elleri *"tabii ki yaptık"* der gibi kaldırdı ve ben de bir nefes verdim.

Mantıklı gelmişti. Nelson ve Hank'in evine yemeğe davet edildiğimde, pastayı kesmek için bir Sutton Hoo replikası kullanmışlardı. İçlerinden biri - muhtemelen Nelson- yetenekli bir kılıç ustasıydı. "Tris, tüm bunlar sürekli başına geldiği için çok üzgünüm-"

Burnunu çekti ve hissetmediği belli olan bir omuz silkme hareketi yaptı. Akşamdan kalma olmasının bir kısmını gizliyordu ama bu çok derinlere inen bir kalp ağrısıydı.

"Keşke geriye dönebilsem ve tüm bunları nasıl yaptığımı değiştirebilsem. Oyunu kazanmak daha önce hiç bu kadar önemli ve bu kadar önemsiz görünmemişti." Nefesimi üfleyerek, ona elimi uzatabilmek için yatağın üzerinde kaydım ve o da uzun bir süre elime baktı.

Şüphe ve kuşku hak edilmişti. Bugünkü Oyun parçası, iyileşmek şöyle dursun, tedavi etmeye bile vakit bulamadığı bir yarayı tam anlamıyla değiştiriyordu. "Sana biraz sarılmak istiyorum," dedim ona, elimden geldiğince önden teklif ederek. "Size tüm bunların neden önemli olduğunu söylemem gerekiyor. Neden yaptım

Bu. Bana inanmayı ya da inanmamayı seçebilirsiniz. Ama sana söylemek istiyorum."

Bunu bilmeyi hak ediyordu. "Bana kılıcın nerede olduğunu sormayacaksın. nedir?"

"Söyle ya da söyleme, bu senin seçimin Venüs." Elimi tuttum onun için orada. "Senden bunu talep etmeyeceğim. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Şaşkınlığı kısa sürdü ve sonra avuçları benimkilerin üzerinde kaymaya başladı. Ayağa kalktım, onu kendime çektim ve sonra onu kollarıma aldım.

Yataktaki yerini alıp onu kucağıma oturtmadan önce.

Dudaklarımı güzel başının tepesine bastırarak derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapattım ve birkaç saniye boyunca onun yakınlığını içime çektim. Sonra dedim ki, "Büyükbabamın adı Christophe Valenshek'ti. Tanıdığım en iyi adamdı. Herkesten daha zekiydi, hem de çok zeki. Bulmaca ve av için yaşırdı. Benim için yaşadı, ailesi için. Beni yanına aldı, eğitti-" Tüm bunları anlatmaya başlayamazdım bile. "Onunla tanışmadan önce ne kadar yalnız olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni babam olan o pislikten alıp eğitimimi üstlenmeden önce. Şu an olduğum her şey onun sayesinde."

Tris hiçbir şey söylemedi ama kolları bana daha sıkı sarıldı. Ona daha önce ailemden biraz bahsetmişim ama hangi kısımların doğru olduğunu tekrarlamam gerekiyordu.

"Bu oyun sadece kazanmakla ilgili değil. Beni yanlış anlamayın, daha önce de Oyun'u kazandım ve kazanmayı çok sevdim. Ama bu, o öldüğünden beri ilk kez oluyor ve kazananlar onun mirasına sahip oluyor. Oyunu oynayan diğer herkes için, Tink için bile, bu sadece hazineyle ilgili. Büyükbabam zamanında çok sayıda paha biçilmez eşya buldu ve çaldı ve diğer herkesin kazanmayı umduğu şey de bu."

Tris kollarımın arasında kıpırdandı ve başını eğerek bana baktı. "Sen değilsin ama?"

Hüzünlü bir gülümseme verdim. "Sayılır. Hayır, pek sayılmaz. Bana altı ay önce sorsaydın, sadece hazine için bu işin içinde olduğumu söylerdim ama *kendime* karşı dürüst olursam hayır." Nefes almak için durakladım, hâlâ kafamdaki değişimi değerlendiriyordum. "Büyükbabam bana her zaman bir adamın hazinesinin paradan daha fazlası olduğunu söylerdi. Bazen bir insanın en kutsal saydığı şey bir başkası için değersizden de az olabilir. Bunun hakkında düşündükçe, sadece zenginlik için oynamadığımıza daha çok ikna oluyorum. Bu onun gerçek mirası, günlükleri, notları ve tek gerçek aşkına yazdığı mektuplarla ilgili. Mektuplarını Nadia'ya hiç postalamamış olsa da, bir gün kendi anılarını yayınlayabileceği fikrini hep hayal etmişti. Bu oyunu kazanmam gerekiyordu..."

Ani bir yumrudan sonra kelimeleri tam olarak çıkaramadım. Tris benden uzaklaştı ve her ne kadar ona tutunmak istesem de kendimi tutuşumu gevşetmeye zorladım. Ama o uzaklaşmadı. Bunun yerine o narin ellerini yüzümü okşamak için kaldırdı ve ağladığı gerçeği yüzüme çarptı.

O ağlıyordu ve ben de ağlıyordum. Kahretsin.

"O mektupları almam lazım. Ondan kalan parçaları." Lanet olsun, yaşlı adamı özlemişim. "Christophe'la en sıcak anlarım bana Nadia'yla ilgili hikâyeler anlattığı zamanlardı. Onları belki ona vermek ve asla unutmadığını bilmesini sağlamak isterim. Ama Igor onları alırsa..."

"Baban mı?" Tris usulca sordu. "O ne yapardı?"

Acı bir kahkaha attım. "Onları yakardı." Bundan hiç şüphem yoktu.

on dört

TRIS

Kaşlarımı çatarak bir kez daha yerimi değiştirdim, bu sefer yüzümü tamamen ona dönebilmek için kucağına oturdum. Yanaklarını ıslaklık kaplamış, koyu renk kirpikleri öbek öbek birbirine yapışmıştı ama onun dışında duygularına dair hiçbir iz yoktu. Ne sümüklü bir burun ne de şiş gözler. Bu tamamen haksızlıktı ama bu başka bir zaman düşünülecek bir konuydu.

"Bunu neden yapsın ki?" Bunun yerine benimle paylaştığı hikâyeye odaklanarak sordum. Şimdi, her zamankinden daha fazla, bana karşı gerçek olduğunu hissediyordum. Dün gece ben sarhoşken ve yarı uykuluyken söylediklerinde ciddiydi. Artık yalan yok, sır yok. "Eminim bunun seni inciteceğini biliyordur?"

John derin bir nefes aldı, gözleri üzgün bir şekilde benimkilere dikilmişti. Elleri belimi gevşekçe kavradı ve bana bir kez daha sıkıca sarıldığını hissetmek için can attım. "Yapardı. Eminim Igor'la anlaşılmadığımız gerçeğini çoktan anlamışsındır... Bu büyük ölçüde büyükbabamdan kaynaklanıyor. Dürüst olmak gerekirse çok üzücü bir durum. Uzun lafın kısıası, Igor o mektupları sevinçle yakar ve büyükbabama dair her türlü izi varoluştan silerdi."

Dudağımın kenarını çiğneyerek düşündüm. Igor ne kadar kindar bir insan olmalıydı ki, sırf babasının anısını kirletmek için oğluna kasten zarar veriyordu. "O zaman Miras'a asla el sürmemesini sağlamalıyız, değil mi?"

John'un dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sanırım öyle. Bir süre için onu Oyun için gerçek bir tehdit olarak görmedim. Her şeyden çok can sıkıcı bir durumdu. Ama şimdi... İçimde kötü bir his var ve acaba..." Yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

Başımı salladım. "Bu Hank değil. Ne gördüğünü *sandığını* biliyorum ama o değil. Yanılıyorsun."

John tartışmaya çalışmadı ama yüzü her şeyi anlatıyordu. İnkâr ettiğimi düşünüyordu ama Hank'i benim kadar tanı mıyordu. Hank'e asla zarar vermeyeceği gibi

Nelson, *bana* bu şekilde ihanet etmezdi.

"Onun masum olduğuna inanarak saflık ettiğimi düşünüyorsun," dedim John'un yanıt vermemesi üzerine. "Bana tam olarak ne olduğunu anlatacak mısın? Neden Hank olduğundan bu kadar eminsin, sadece ona benzeyen biri olmadığından değil?" Bilmek istiyordum, çünkü ayrıntıları bilirim John'a neden yanıldığını gösterebilirdim. Ama aynı zamanda gerçekten bilmek de istemiyordum.

Ya yanılmıyorsa?

"Tris..." John iç çekerek fısıldadı, bir elini yüzümdeki saçları okşamak için kaldırdı. "Venüs, aşkım... Sana yalan söylemeyeceğime söz verdim ve bunda ciddiymim. Ama şu anda tüm detayları bilmek isteyeceğini sanmıyorum. Her şey hâlâ çok taze ve sen yas tutuyorsun... lütfen benden seni olduğundan daha fazla incitmemi isteme."

Hay sikeyim. Reddetmesi bile tek başına içimi parçaladı, yani muhtemelen haklıydı. Çok erkendi.

Duygularımı bastırarak başımı salladım ve bakışlarımı indirdim. Birden kendimi çok açıkta hissettim. Çok savunmasız ve açık. Duvarlarımı geri çekmeye ve aramıza biraz mesafe koymaya ihtiyacım vardı.

"Haklısın," demeyi başardım, her ne kadar söylemek istediğimden biraz daha gırtlaktan çıkmış olsa da. Kahretsin, tekrar ağlamaya başlamak istemiyordum. O kocaman ellerinden birini yanağımı avuçlamak için kaldırdığında, temasa doğru eğilmemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Başparmağıyla gözyaşlarımı sildi, sadece hafif bir dokunuşla bakışlarımı bir kez daha kaldırmamı sağladı. Gülümsemelerin en zayıfını takınmıştı, açık bir eğlence ve az miktarda şefkatle dolu bir gülümseme.

Bana o şekilde bakması içimi çok fazla titretti. Kukuma yaptığı şey düpedüz utanç vericiydi.

Boğazımı temizleyerek normale döndüm. Ya da en azından her şeyi göz önüne alırsak olabildiğince normal. "Ne?"

İstediğimden biraz daha sert ve belki de biraz daha çiğ çıktı. Ama çenemi kaldırdım. Belki huysuzdum ama lanet olsun, kalbim acıyordu ve gözyaşı döken tek kişi olmadığımı düşünürsek, bunu anladığı açıktı.

"Haklı olduğumu söylemiştin," diye mırıldandı, sanki bu kelimeleri evirip çevirip tadını çıkarıyormuş gibi. Bu gerçekten de bende küçük bir kahrkaha uyandırdı ve gülümsemesi büyüdü. "Bugünü yazmam lazım... Tris haklı olduğumu söyledi."

Homurdandım. "Tek bir konuda haklı olduğumu söyledim."

"Sadece bir konuda haklı olmam gerekiyor." Tavrındaki sıcaklık, elini yanağımdan enseme doğru kaydırdığı kadar kolay bir şekilde etrafımı sardı. Parmakları gergin kaslarıma saplandı ve özellikle inatçı bir düğüm bulduğunda gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Siktir..." İnilti ağzından kaçtı ama John sadece kıkırdadı. "Cezbedici."

Cevap verme, dedim kendime. *Sadece verme*. "Baştan çıkarıcı" kelimesini söylerken tüm vücudumun kasılıp kalması önemli değildi.

"Aksanını sevdiğimi daha önce söylemiş miydim?" Her şey bir yana, bu söyleyebileceğim en kötü şey değildi.

"Bir iltifat," dedi John. "Ben haklıyım ve sen bana iltifat ettin..."

"Onu geri alacağım."

"Hayır, Venüs," diye fısıldadı, dudakları aniden kulağıma değdi ve üzerimde bir ürperti dalgalandı. Saç diplerimden göğüs uçlarıma, oradan da kalçalarıma kadar bir ürperti yayıldı. Kucağında nasıl oturduğumun farkındalığı neredeyse içgüdüsel hale geldi. "Geri almak yok. Sadece yeniden yap."

Hiç komik
değildi. Komik
değildi.

Yine de güldüm. "Telafi mi? Ne tür bir tekrar? Birbirimize birkaç kez kazık attığımıza eminim."

"Hmm..." Sadece o tek hece ve sonra kulak mememi ısırıldı. Bir dokunuş, bir ısırık ve bir çekiştirmeydi. Bu çok fazlaydı ve yeterli değildi.

"Lanet olsun, John..." Gömleğini yumrukladım. Geri çekildi ve gözlerimi açtığımda yüzü tam karşımdaydı. Bakışlarının derin, koyu kahverengisi beni boğmakla tehdit ediyordu ve ben hemen içine dalmaya hazırdım.

Dudaklarıma değen nefesinin fısıltısı tam karşımdaydı. İlerlemeye başladım ve sonra durdum. Onun sıcaklığı ellerimi yaktı ve parmaklarını kalçama ve enseme doğru esnetti.

"Bir şeyi bilmem gerekiyor..." Bundan çok daha fazlasına ihtiyacım vardı, ama şimdi? "Şu anda tek bir şey bilmek istiyorum."

"Nedir o Venüs?" "Senin
gerçek adın ne?"

Kıkırdadı, nefesi dudaklarımı okşuyor ve beni içten içe inletiyordu. Tanrı aşkına, dikkatim iyice dağılmaya başlamıştı. Muazzam bir çabayla, aramızda biraz nefes alacak alan yaratmak için arkama yaslandım.

John ne yaptığımı gayet iyi biliyor olmalıydı, çünkü dudakları kısa bir süreliğine gerildi ve eli bir kez daha ensemden kaydı.

"Ivan," dedi sessizce. "Ivan Valenshek. Teknik olarak soyadım Slav yapısına uymuyor ama Christophe soyadını torunları için saklayacak kadar kibirli ve İngilizdi."

"Ivan mı?" Soyadını karşımdaki adama uydurmaya çalışırken burnumu kırıştırarak tekrarladım. "Bu sadece başka bir dilde *John* değil mi?" Cevap sırtışı saf yaramazlıktı ve gözlerimi devirdim. "Tamam, sanırım bu mantıklı. Yine de John'a sadık kalsam garip olur mu?"

Başını iki yana salladı. "Hiç de garip değil. Bu takma ismi *uzun zamandır* kullanıyorum.

zaman, gerçek adımdan daha çok bana benziyor."

Duygularımı ve güven seviyemi tartarken bakışlarımı onunkinden uzaklaştırdım ve bir an için başının arkasındaki duvarı inceledim. Beni kandırmak için çok şey yapmış ve çok fazla acıya neden olmuştu... ama bunu tek başıma atlatmamın bir yolu yoktu. Ona yanımda ihtiyacım vardı.

Daha da ötesi, yanımda *olmasını istiyordum*.

"Kılıç. SS-Ehrendegen. Bir depoda." Fikrimi değiştiremeden hemen ağzımdan kaçırdım. "Çok güvenlidir, sen bile giremezsin."

John alay etti. "Beni denemek ister misin?"

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı ve küçük bir bakış attım. "Hayır, gerçekten istemiyorum. Hank, Nelson ve ben onu aşılmaz olarak tasarladık ve dahası, eğer biri kilitleri kurcalamaya çalışırsa, dolabın içindekileri yakacak şekilde ayarlandı. Bu gerçekten berbat olurdu çünkü içinde ölü bir adamın kılıcından çok daha fazlası var."

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Aylar önce değiştirdiğini söylemiştin... Kılıcın hâlâ dolapta olduğuna emin misin?"

Dudaklarımı ıslattım ve başımı salladım. "Eminim. Dolaba erişmek için üç anahtar gerekiyor. Daha azı olursa..." Ellerimle alevleri taklit ederek bir vınlama sesi çıkardım. "Genelde eşyaları soygun ve satış arasında birkaç aylığına orada saklarız, böylece eşyaları takip edenlerin izini kaybettiririz ama aynı zamanda kişisel eşyaları saklamak için de kullanırız. Hank için bu da öyleydi." Dilimi ekşi bir tat kapladı ve kaşlarımı çattım. "Sadece doğru alıcıyı beklediğini söyledi ama biz her zaman onun bunu saklayacağını biliyorduk."

"Üç anahtar," diye mırıldandı John, elleri bir kez daha belimi kavradı ve başparmakları pantolonumun kemerinin üstündeki çıplak tenimi buldu. İçimi bir arzu ürpertisi kapladı ve ona sürtünmemek için kendimi zor tuttum. "Sanırım her biriniz için bir tane? Bu yüzden hepinizin

Kilitli dolap mı? Bu mantıklı... ama sadece bir anahtarınız varsa ona nasıl erişeceğiz? Nelson'inkinin nerede olduğunu bilseniz bile Hank'inki bizde değil."

Alt dudağımı dişlerimin arasında çekiştirdim, yanaklarımda sıcaklık yükseldi. "Hank'inkine ihtiyacımız yok." John bana kaşlarını çattı ve ben de homurdandım. "Bir süre önce onun ve Nelson'inkilerin birer kopyasını çıkarmış olabilirim... Bu gerekliydi çünkü bazen Nelson ve benim kişisel olarak biraz fazla bağlandığımız projeler oluyordu ve... bilirsiniz..."

Kesinlikle biliyordu, çünkü yüzündeki skandal ifadesi her şeyi anlatıyordu. "Tristian Ives," dedi alaycı bir öfkeyle, "bazı tabloları iki kez taklit ettin ve orijinallerini kişisel gizli sanat galerine gizlice sokarken Hank'in taklitlerini satmasına izin mi verdin?"

"Böyle söyleyince kulağa daha kötü geliyor," diye mırıldandım.

"Seni yargılamıyorum Venüs. Aslında etkilendim. Yani üç anahtar da sende mi?" Başparmakları yine belimin derisini okşamaya başladı ve dikkatimi dağıttı.

Başımı salladım. "Evet... ya da benim dairemde var."

John'un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ama başını yavaşça sallayarak bu ifadeyi çabucak yok etti. "Bu çok mantıklı," diye mırıldandı, düşünceli görünüyor. "Yani dairene geri dönebilirsek, anahtarları alabilir ve sonra da dolaba erişebilir miyiz?"

"Evet," diye cevap verdim, mahcup bir gülümsemeyle. "Bütün sabahı Grimaldi'nin mezarına nasıl gireceğinizi planlayarak geçirmenize izin verdiğim için özür dilerim. O planların hiçbirinin işe yaramayacağını söylediğimde bana güven." O mezar, sergilenmesini istemediği paha biçilmez eserleri sakladığı yerd. Girişini koruyan taş meleklerle dolu bir mezar gibi görünebilirdi ama aslında bir İsviçre bankasından daha güvenli bir kasaydı.

Kılıcı değiştirdikten sonra Nelson, Hank ve ben bunun ikinci kez denenemeyecek kadar tehlikeli olduğu konusunda hemfikir olduk; bu yüzden sanat galerisinde kalmaya karar verdik; burada sadece orijinallere erişmekle kalmıyor, onları gerçekten inceleyecek zamanım da oluyordu.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok, Venüs," diye mırıldandı John, eli enseme avuçlamak için geri geldi. "Güven inşa etmek için hepimizin yapması gereken çok iş var, bazı şeyleri tekrar düşünmek istemen anlaşılabilir bir durum. Ayrıca, eğer üç anahtara da sahip olan tek kişi sensen ve kılıcın değiştirildiğini bilen tek kişi Hank ise, o zaman acelemiz yok demektir.

-hariç..."

"Hariç mi?"

Belli belirsiz yüzünü buruşturması bir sonraki soruyu sormak istemediğini gösteriyordu. "Nelson'da da var mıydı?"

İçimi çektim. "O yaptı ama Hank bilmiyordu. Ve Hank'in oraya gitmek için bir nedeni yok. Aklındaki şeyin kılıç olacağını düşünemiyorum." Olması mümkün değildi.

"Tamam," dedi, sanki kabul ediyormuş gibi. "O zaman zamanımız var."

Bu doğrudu. Tink, Oyunun bu seviyesini tamamlamaları için kendilerine dört gün verildiğini söylemişti, eğer gerçekten RBD'nin mezarına gireceklerse bu kulağa *çılgınca* geliyordu. Ama iş sadece anahtarları alıp dolaba gitmeye kaldığında durum değişiyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, bakışlarımı bir kez daha onunkilere dikerek. "Ne için?"

Söylemek istediğimden çok daha fazlası için. Ama ona cevap vermem gerekiyordu, bu yüzden ilk gerçeği söyledim. "Bana ismin konusunda güvendiğin için... John."

Gözlerindeki saf yaramazlık sıvı sıcaklığa dönüştü. Hangimizin daha önce uzandığını söyleyemem. Belki de aynı anda hareket etmiştik. Sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi ve ben onun tadında boğuluyordum.

on beş

JOHN

Tris'i **öpmek** eve dönmek gibiydi. Dudaklarının yumuşak okşayışı haftalardır düşündüğüm her şeyi doğruluyordu. Yalanlar, aldatmacalar ve ihanetlerle örülü bir ağın içinde bir şekilde umutsuzca aşık olmuştum ve Tristian Ives artık evrenimin merkeziydi. Sadece onun çekim gücüyle var oluyordum.

İnledim, parmaklarım saçlarının arkasında bükülürken onu kendime çektim, öpücüğümle onu yutarken o da beni aynı şevkle karşıladı. Dairesindeki o yürek parçalayıcı sahneden beri -Nelson'ın ölmek üzere olan bedeninin yanında diz çökmüş halde beni gördüğünde- ilk kez gerçekten umutlu hissediyordum.

Mantıklı ve temkinli yanım bunun çok erken olduğunu biliyordu. Hâlâ duygusaldı ve yas tutuyordu. Büyükbabam hakkında bu kadar çok şey paylaşmam aramızda hâlâ var olan güvensizliğin bir katmanını ortadan kaldırmıştı ama tüm yaraları sihirli bir şekilde iyileştirmemişti. Ama tüm iyi niyetime rağmen onu kendimden uzaklaştıramadım. Nefes almayı bırakmadığım gibi onu öpmeyi de bırakamıyordum.

Bir elim hâlâ saçlarının ipeksi tellerine dolanmışken, diğer elimi kaburgalarını kavramak için atletinin altından geçirdim. Kendimi durduramayınca, başparmağım ona aldığım sütyenin ince ağından göğsünün alt tarafını okşadı. Geriye dönüp baktığımda, keşke o ürünü almayı unutmuş olsaydım diye düşündüm.

Alt dudağını emerken Tris çok tatlı bir inilti çıkardı, ses içimden geçip kasıklarına ulaştı. Kahretsin, o kadar sertleşmişim ki canım yanıyordu ve kışının kalçalarımın doğru kayma şekli, bana sürtünmesine sadece birkaç dakika kaldığını söylüyordu... ve o zaman gerçekten kaybolacaktım.

İşler çığırından çıkmadan önce durduracaksam -ki bunu hiç istemiyordum- bunun şimdi olması gerekiyordu. Çünkü narin parmaklarını sikime dolayacak olursa muhtemelen anevrizma geçirirdim.

"Tris," diye homurdandım, dudaklarımız arasında zar zor bir nefeslik boşluk bırakarak. "Biz-"

"Kapa çeneni," diye tersledi, dudaklarıma sert bir öpücük daha kondurdu ve ben eridim. Kontrolü ele alması çok sıcaktı ve tırnaklarının boynuma batması beni zevk ve beklentiyle titretti.

Ben de onu öptüm, dillerimizi birbirine doladım ve o dokunuşuma eğilirken göğsünü sıkıca kavradım. Lanet olsun, o mükemmeldi. Benim için yaratılmıştı.

"Kahretsin," diye inledim, iki elimi de belini kavramak için hareket ettirdim. Araya mesafe koyacak gücü bulabilmemin tek yolu *fiziksel* bir mesafe yaratmaktı, bu yüzden fikrimi değiştirmeden önce onu kucağımdan kaldırdım ve hızla ayağa kalktım. "Tris-"

"Ne oluyor John?" diye tersledi, kaşlarını çatarak yataktan bana baktı. Dudakları kızarmış ve gözleri tahrikten cam gibi olmuştu. Delirmiş miydim? Evet. Ama aramızdaki güven hâlâ çok kırılgandı, her şey olup bittikten sonra pişmanlık duymasını göze alamazdım.

"Bu konuda bana güven Tris, şu anda kıyafetlerini yırtıp atmaktan başka bir şey istemiyorum," dedim ona, pantolonumu yeniden düzenlemek için uzanırken. Aletimin çelikten gövdesini görmezden gelmeye çalıştım ama gözlerinin hareketimi takip edişi onu biraz sıkımda neden oldu.

Tris dudaklarını yaladı ve ben neredeyse ölüyordum.

"Peki neden yapmıyorsun?" diye sordu, sesi arzudan boğuklaşmıştı. Gözleri hâlâ pantolonumun içinden sikimi kavradığım kasıklarına kaydı ve ben kendi yanlış kararlarıma lanet ettim.

Eğer daha iyi bir yerde olsaydık, bu bir soru bile olmazdı. Olmadığımız gerçeği tamamen bana bağlıydı.

Kendimi tutuşumu bırakmaya zorladım, yoksa gerçekten kararlılığımı kaybedecektim. "Eğer yarın tekrar sorarsan, seni çırılçıplak soyup çığlık attırmadan önce sorunun tamamını o muhteşem dudaklarından bile geçiremeyeceksin."

Kaşları çatıldı. "Yarın, ama şimdi değil? Neden?"

Dudaklarımı ıslattım. "Çünkü dürüst olmak gerekirse, şu anda senden faydalanyormuşum gibi hissediyorum. Ya da durumdan faydalanyormuşum gibi. Duygularımızı derinleştirdik ve sırlarımızı paylaştık ve bence keder ve kaybı cinsel enerjiye dönüştürmek tamamen normal ve ben sadece... doruğa ulaştığın anda pişman olmanı istemiyorum."

Gözleri kısıldı ve yanlış bir şey söylemiş olabileceğime dair içimi bir korku kapladı. "Benden faydalandığını mı düşünüyorsun?" diye tekrarladı.

yavaşça, dikkatlice.

Temkinli bir şekilde başımı salladım. "Evet. Şu anda kafan karışık ve savunmasız hissediyorsun, bu yüzden duyguların yükselmiş olabilir. Ve gitmeden önce güvenini ve sevgini tekrar kazanmak istiyorum... bilirsin..." Sözümlü yarıda kestim çünkü yüz ifadesi yakıcı bir arzudan buz gibi bir donukluğa dönüşmüştü.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi, boğazını temizleyerek daha dik oturmaya çalıştı. "Önce ben *seni* öptüm. *Fiziksel* olarak kendimi affettirmeye hazır *olduğumu* göstermek için ilk hamleyi yaptım çünkü delicesine heyecanlıyım ve adımı unutturacak kadar sert bir şekilde sevişmeye ihtiyacım var. Ama *sen* benim sevişmek için fazla duygusal olduğumu düşünüyorsun."

Ah kahretsin. Her şeyi berbat etmişim. "Bu... hayır, demek istediğim bu değildi." "Ama sen de böyle söyledin," diye belirtti. "Ayrıca, ben buraya Yaptığınız her şeyi affettiğiniz anlamına gelmiyor. Bu bir *ilk adım* ama tek adım değil. Ama şu anda benim kırılgan duygusal durumum hakkında daha çok şey bildiğini düşünüyor gibisin John, o yüzden sanırım tüm bu adımları şimdilik rafa kaldırabiliriz, ha?"

Ağzım açıldı ama hiçbir kelime çıkmadı. Onun için doğru olanı yapmaya çalışırken bunu nasıl berbat etmişim? Aramızdaki ince, taze bağı korumaya çalışırken?

Tris derin bir nefes aldı, kaşları hayal kırıklığıyla çatılmıştı. "Bazen Ivan, bir kız sadece sevişmek ister. Bazen iyileşmenin en iyi yolu partnerine arka arkaya yedi orgazm yaşatmak ve onun aşırı duygusal yüklenmeden dolayı kendinden geçmesine izin vermektir. Bazen... sakinle düşünmende bir sakınca yoktur."

Tamam. Kesinlikle hedefi iskalamıştım. "Tris, sadece deniyordum-"

"Azgınlığımdan utanmamı sağlayarak beni kızdırmaya çalışıyordun ve başardın da. Şaka yapıyorsun koca adam, ben kendi *aptal duygularımla* tek başıma başa çıkabilecek kapasitedeyim." Gömleğinin eteklerini kavradı ve başının üzerine kaldırıp bir kenara fırlattı.

Beynim kısa devre yaptı. "Ne yapıyorsun?"

Kaşlarını çattı, sütyeninin klipslerini açıp tutmayı arzuladığım o mükemmel göğüslerini serbest bırakırken bakışlarımla buluştu. "Tam olarak söylediğim şeyi. Kendi duygularımla başa çıkmaya çalışıyorum." Pantolonunu çekiştirerek indirdi, iç çamaşırını da yanına aldı ve ben bir iniltiyi bastırdım. "Artık gidebilirsin John. Savunmasız halimle seni rahatsız etmek istemem."

"Tris..." Bacaklarını iki yana açtığı anda bakışlarımı ayıramayarak itiraz ettim.

"Eğer kalacaksan, terapi seansıma katılmaya istekli olsan iyi edersin." Ellerinden biri göğsünü kavradı, parmakları tıpkı benim yapmak için can attığım gibi meme ucunu çimdikliyordu. Orada durup izlediğim her saniye, oradan ayrılmak daha da zorlaşıyordu. "Eee...?" diye sordu, elini açıkta duran amına doğru kaydırıp ve pürüzsüz dudaklarını araladı.

Nefes almayı bıraktım. Belki ben de yardım edebilirdim?

Bir iniltiyle bakışlarımı ayırdım ve kapıya döndüm. "Hayır, yapamam. Yarın tekrar sor, *lütfe*n yarın tekrar sor ama şu anda paylaştığımız onca şeyden, duygulardan ve her şeyden sonra... Senden faydalanamayacak kadar sana saygı duyuyorum." Kararlılığımı kaybetmeden önce koridora çıktım ve kapıyı arkamdan kapatarak onun çekim gücünü zayıflatmak için fiziksel bir bariyer oluşturdum.

Yine de ince kapı onun cevabını bastırmaya yetmedi.

"Ya bana saygısızlık edilmesini istiyorsam John? Ya burada yatarak benden faydalanmanı istiyorsam?"

Lanet olsun.

Daha düşüncemi tam olarak oluşturmamdan vücudum hareket etti, iki parmağını amına gömmüş halde beklediği yere doğru ilerlerken kapı çarparak geri açıldı.

"Kapıyı tekmeleyerek mi açtın?" diye sordu şok olmuş bir sesle.

Omuz silktim, kemerimi çözdüm ve bir elimle pantolonumu sıyırdım. "Hiçbir fikrim yok. Az önce saygısızlık hakkında ne dedin sen?"

Dudakları hınzır bir sırıtişla kıvrıldı, boğucu bakışları davetkârdı. "Bana neye sahip olduğunu göster Valenshek. Çaldığın vibratörleri neden değiştirmem gerekmediğini göster bana."

Zonklayan ereksiyonumu pantolonumdan kurtarıırken ve sert bir vuruş yaparken kıkırdadım. "Bunun için beni asla rahat bırakmayacaksın, değil mi?"

Tek omzunu silkti. "Göreceğiz bakalım."

Elini kenara itip tek bir yumuşak hareketle içine girdiğimde daha fazla akıllıca söz bir nefese dönüştü. Vücudunun sıkı kavrayışı neredeyse ruhumun lanet bedenimi terk etmesine neden oluyordu ve kendimi tam bir bayılmanın eşiğinden döndürmek için dilimi ısırdım. *O kadar* da uzun sürmemişti, değil mi?

"Aman Tanrım," diye inledi Tris altımda, parmakları yatak başlığına dayadığım ön kollarıma batıyordu. "Teşekkür ederim. *Teşekkür ederim.*"

Dudaklarımı ıslattım, tekrar sokmak için geri çekildim ve vücudunun kasılmasından zevk aldım. "Bir şey değil mi?" Bana ne için teşekkür ettiğinden pek emin değildim ama kabul ettim.

Tris alçak sesle kıkırdadı, nefes alış veriş çoktan düzensizleşmişti. "Daha sert. Beni daha sert becer, John. Canımı yak."

Kaşlarım kalktı ama şu aşamada Tristian Ives'ın her arzusunun kölesi değilsem ne olayım. O emrettiyse, ben de hizmet etmek için buradaydım. Ve şu anda, onunla sevişmemi istemiyordu. Becerilmek istiyordu. Sert ve kirli. Tam olarak söylediği şeyi istiyordu... saygısızlık edilmesini. Çok ateşliydi... ama bunun tek nedeni, şu anda onu hayatın kendisinden daha çok sevdiğimi bildiğinden emin olmamdı. Belki bunu bana ya da kendine itiraf edecek durumda değildi ama biliyordu. Bilmek *zorundaydı*.

Bir elimi yatak başlığından ayırarak boğazına sardım ve amcığı anında sikimin etrafında kasıldığında neredeyse nefesim kesiliyordu. "Dayan bebeğim, bu hızlı olmayacak."

"Hayır mı?" diye ciyakladı, boğazını tuttuğum bileğimi tutuyordu. Beni itmeye çalışmıyordu, sadece dayanıyordu. İyi oldu.

Onun heyecanlı bakışlarıyla karşılaştığımda dudaklarımın kenarları kıvrıldı. "Kesinlikle hayır." Yavaşça içinden çıktım, sonra *sertçe* soktum, tüm vücudunu hafifçe yatağa ittim ve gözlerinin kafasının içinde dönmesine neden oldum. "Ne istedin Venüs? Arka arkaya yedi orgazm mı?"

Birkaç kez daha ittim, ayak bileklerini arkamda çaprazlarken cezalandırıcı bir hız buldum. "Lafın gelişi söyledim," diye ciyakladı, göğüsleri itişlerimle şiddetle zıplarken inliyordu.

İçimden karanlık bir kahkaha yükseldi ve onu öpmek için eğildim, onu sertçe becerirken bile onu hareketsiz tutmak için boğazındaki tutuşumu kullandım. "Sert. Say onları Venüs, yüksek sesle. Sanırım bir numara neredeyse geldi bile."

Nabızı parmaklarımın altında gürledi ve dilimle muhteşem dudaklarının hatlarını çizdim, nefesi benimkine karıştı, sanki aynı ciğerleri paylaşıyormuşuz gibi. Mükemmeldi. Sıcak küçük bedenine bir kez daha soktum ve şok olmuş gibi bir ses çıkardı.

İşte oldu. Siktir. *Sikeyim*. Çok iyi hissettirdi. İç kaslarının kasılması, sikimi kadife bir mengene gibi sıkması...

Seksi olmayan şeyler düşün, John. Dean Lawrence ve onun ayak fetişi. Evet, mükemmel, elinde küçük mikro penisıyla terli yaşlı Dean Lawrence'ı düşün, mor ışıltılı ojeli ayaklarımın resimleri üzerinde mastürbasyon yapıyor.

"John..." Tris inleyerek gözlerimin tekrar açılmasını sağladı. Neyse ki altımda uzanan kuzguni saçlı güzelliğimdi, ama görseller beni çok erken boşalmaktan kurtarmıştı. "Siktir, içimde çok iyi hissediyorsun."

Tanrım. Boşalmadan önce Dean Lawrence'ı daha kaç kez hayal etmem gerekecekti? Çok fazla. Hem de çok fazla, bunu zaten biliyordum.

"Tris..." Kendimi derinlere oturtup orada beklerken dudaklarımı yalayarak sordum.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmadan önce sadece bir anlığına şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Bir," dedi boğuk bir sesle.

Göz kırptım. "Aferin kızım. Hadi bunu tekrar yapalım. Burada işimiz bittiğinde neden oyuncak aldığını bile hatırlamayacaksın."

Ya da... belki de ona yedek oyuncaklar alır ve ikisini aynı anda nasıl sevdiğini görürdüm. Bu iyi bir fıkirdi. Bunu sevdim. Ama önce... Birinin bana altı çığlık atan orgazm borcu daha vardı ve ne kadar uzun sürerse sürsün son damlasına kadar almaya niyetliydim.

on altı

TRIS

Dersler çıkarılmıştı. John'a arka arkaya birden fazla orgazm hakkında *şaka* yapmayın çünkü o bunu bir meydan okuma olarak kabul ederdi ve etti de. Ve John'un her zaman dürüst olduğu bir şey varsa, o da bir meydan okumadan geri adım atamamasıydı. Birkaç saat sonra terli uzuvlarımız ve patlayıcı salgılarımızdan oluşan bir su birikintisi içinde yatarken bana söylediğine göre, Oyun'da yarışmaya bu kadar genç yaşta başlamasının nedeni buydu. Yaptığı işte bu kadar iyi olmasının nedeni buydu, çünkü her zaman büyükbabasının mirasını daha iyi hale getirme mücadelesi vardı.

"Onu gerçekten seviyordun, değil mi?" Yanağımı onun çıplak göğsüne dayayarak fısıldadım. İki numaralı orgazmdan sonra bana bir an için izin vermişti ama sadece tüm kıyafetlerini çıkaracak kadar uzun bir süre. İkimizin de soyunmaya zaman ayırmadığı ateşli, kirli bir sevişmeyi seviyordum ama onunla ten tene olmayı *seviyordum*.

Kulağımın dibinde mırıldanıyor ve parmakları karışmış saçlarımı okşuyordu. "Evet, hiçbir şekilde iyi bir adam değildi ve Igor'la yaşadığı sorunların yarısı kendi eseri idi ama benim için... o benim kahramanımdı. Çocukken onu idolüm olarak görürdüm... sonra bir yetişkin olarak onun gibi olmayı arzuladım. Benim için şefkatli ve destekleyici olmaktan başka bir şey değildi. Gerçekten onun kaderinde sonsuza dek yaşamak varmış gibi hissederdim."

Keder ve kayıp nemli bir battaniye gibi tenimin üzerinden kaydı ve ürperdim. "Ben de Nelson hakkında böyle hissediyorum. Hissettim." Geçmiş zamana yapılan düzeltme göğsümü ağrıttı. "Nasıl *hissettiğimi*..."

John'un kolları etrafımda sıkılaştı, saçlarımla oynayan parmakları şimdi keçeleşmiş dağınıklığa karışmıştı. "Ağlaman normal Tris," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Onu özlemen normal."

Burnumu çektim, gözyaşlarımın yanağımın altındaki göğsünde biriktiğini hissettim. Bir yanımda onun sadece bana değil, kendisine de güven verdiğinden şüpheleniyordu.

Uzun bir süre bu şekilde birlikte yattık. Sonsuza kadar böyle kalmaktan mutluluk duyardım ama çakıllı garaj yolunda duran arabanın sesi beni isteksizce ayağa kaldırdı. Sonra çişimin geldiğini fark ettim ve Bram ile Tink içeri girip beni çırılçıplak yakalamadan önce hemen kıyafetlerimi kaptığım gibi banyoya koştum.

"Döndük!" Çişimi bitirdiğim anda Tink yüksek sesle seslendi. John ve benim yokluklarında ne yaptığımızı biliyormuş gibi kasıtlı olarak gürültü çıkarmasına sııttım. Sifonu çektim, sonra duşu açtım çünkü terli, yapış yapış ve bitkin bir haldeydim. Belki duş beni biraz uyandırırđı.

"Orada iki kişilik yer var mı?" John, ben buharlı kabine adım attıktan hemen sonra sessiz bir gürültüyle sordu.

Omzumun üzerinden baktım ve onu tamamen çıplak bir şekilde kapalı kapıya yaslanmış buldum. Bakışlarımı tepeden tırnağa üzerinde gezdirirken dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı, sonra bana katılması için başımı eğdim. İçeri girdi, beni duş duvarına yasladı ve eliyle yüzümü kavradı. Başımı geriye yaslayıp dudaklarımı dudaklarına götürdü ve öpücüğüyle inledim.

Kapıya sertçe vurulunca nefesim kesildi ve John çenemi tuttuğu yerden kurtardı.

"Bu duvarlar çok ince!" Tink seslendi. "Ve tartışmamız gereken kılıçla ilgili sağlam bir ipucumuz var!"

Kıkırdayarak gözlerimi devirdim. "Hayır, yok." Bunu sessizce söyledim ve John da gülümsememi paylaşarak beni yine usulca öptü.

"Saçını yapmana yardım edeyim Venüs, sonra gidip Tink'e planlardaki değişikliği anlatabiliriz." Omuzlarımdaki sert elleriyle beni döndürdü ve karışmış saçlarımı ıslatmak için beni duşun akıntısına doğru itti.

En ufak bir itirazda bile bulunmadım, sadece John'un beni nazikçe idare etmesine izin verdim, o da işe koyuldu ve saçlarımı iyice şampuanladı, ardından saç kremini dikkatlice saçlarımın uzunluğuna uyguladı ve bazı düğümleri çözmek için parmaklarını kullandı. Sonunda saç kremini duruladığında mükemmel değildi ama eskisinden çok daha iyiydi.

Duş boyunca sikiinin ne kadar sertleştğine rağmen şipşak bir ilişki yaşamaya bile çalışmadı ve ben hayal kırıklığına mı uğradım yoksa rahatladım mı emin değildim. Onu istiyordum ama amım zaten aşırı kullanımdan dolayı zonklıyor ve ağrıyordu. Bir ara vermek muhtemelen en kötü fikir değildi.

"İyi misin?" Kurulanmak için dışarı çıkarken uykulu bir sesle sordum. Akan suyun altında kaldı, omuzları duvara yaslanmıştı ve gözleri kapalıydı.

"Çok iyiyim," diye orantısız bir gülümsemeyle cevap verdi, ben havluyla kurulanırken tek gözünü kırarak bana baktı. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Aynada eli sikinin etrafında kıvrılırken onu izledim ve küçük bir inilti çıkardım. Kahretsin. Eğer izlemek için kalırsam, kesinlikle oraya geri dönecektim.

"Giyinmeliyim..." Mırıldandım, bakışlarımı onun kalın uzunluğunu aşağı yukarı pompalayan elinden ayıramıyordum. "Tabii...?"

Güldü ve duş kapısını kapatmak için öne doğru uzandı. "Seni lavabonun üzerine yatırıp kışını sikmeden önce giyin Venüs."

Gözlerim büyüdü ve dudaklarım aralandı ama Tink kusursuz bir zamanlamayla kapıyı tekrar tıklattı. "Acele edin, siz ikiniz! Diğer oyuncular Grimaldi'ye girmek için planlarını yapmaya başladılar bile ve eğer-"

Ben kapıyı açıp dışarı süzülürken, havlumu vücuduma sarmış ve kıyafetlerimi kollarıma almışken sözünü kesti. "Anlamayacaklar," dedim ona küçük bir gülümsemeyle. "Söz veriyorum."

Giyinmek için yatak odasına yöneldiğimde Tink kaşlarını çatarak beni takip etti. Banyoda bir saniye bile fazla kalsaydım, John'a tehdidini yerine getirmesi için yalvarırdım. Sonra da muhtemelen önümüzdeki birkaç gün boyunca pişman olurdu çünkü göt sikmek için kayganlaştırıcı gerekirdi ve bizde hiç yoktu.

Tink dağılmış yatağa bakarken dramatik bir şekilde öğürerek, "İğrenç, camı falan kırsana," diye yakındı. Odayı geçti ve içeri esinti girmesi için eski kanatlı pencereyi yukarı çekerken çabayla homurdandı. "Kılıcı alamayacaklar da ne demek? Bir şey mi biliyorsun?"

Havlumu bir kenara atıp kıyafetlerimi giyerken ona hızlı bir sırıtış attım. "Belki."

Tink ellerini kalçalarının üzerine koyarak ofladı. "Arkadaşlar sır tutmaz."

Islak saçlarımın üzerine atletimi geçirirken irkilerek kahkaha attım. "Gerçekten mi? Eğer bu tencere dibin kara seninki benden kara demek değilse nedir bilmiyorum."

Tink bunun üzerine kızarıp burnunu kırııştırma nezaketini gösterdi.

"Anlaşıldı.

Bir şeyler içmek ister misin? Biraz daha şarap aldık."

Midem sıkıştı ve öğürür gibi bir ses çıkardım. "Hayır. Henüz şarap yok. Hiç gazozumuz var mı? Kabarcıklar gerçekten harikalar yaratabilir."

Başını salladı. "Tabii ki var. Senin için de biraz hamburger ve patates kızartması aldım. Öğle yemeği çok lezzetliydi ama akşamdan kalma biri için fazla sağlıklıydı, değil mi?"

"Tanrım evet," diye homurdandım, onu Bram'in porselen tabaklara yağlı yemekler koyduğu yemek masasına kadar takip ettim.

"Bize söylemeden zengin yetiştirildiğini söylesene," diye mırıldandı Tink, bir tabağın önüne otururken bana sırtarak.

Bram onu düzeltmedi, bana seçenek sunmak için iki şişe soda uzatırken omuz silkti. Ben kolayı işaret ettim, o da bana bir bardak doldurdu. "Tink bunun planladığım Tayland usulü biftek salatasından daha iyi bir akşamdan kalma yemeği olduğunu söyledi."

"Tink haklıydı," diye cevap verdim, beş patates kızartmasını ağzıma attım ve tuzlu lezzet karşısında neredeyse eriyordum.

"Tris bize bilgi verecekmiş," dedi Tink Bram'e, bana sert bir bakış atarak. "Kılıç hakkında."

Bram bana şaşkın bir bakış attı. "Ciddi misin? Son birkaç saatinizi sevişerek geçirdiğinizi sanıyorduk, araştırma yaparak değil."

Yanaklarım kızardı ve ikisine de sert bir bakış attım. "Ben de aynı şeyi söyleyebilirim. Ama bu önceden bildiğim bir şeydi." Hamburgerimden birkaç büyük ısırık aldım, kola ile yıkadım, sonra onlara kılıcın *gerçek* yeri hakkında çok kısa, çıplak kemikler hakkında bilgi vermeye başladım.

Ben içimi dökmeye başladıktan hemen sonra John yanıma oturdu ve masanın altında dizime güven verici bir el koydu. Yine de iyiydim. Gerçeklere bağlı kalarak ve anılara dalmayarak Nelson'ın acısından ve kaybından uzaklaşabildim.

"Lanet olsun," diye nefes aldı Tink ben bitirdiğimde. "Mesajı aldığımızda bunu bize söyleyemez miydin?"

Omuz silktim ve bir kızartma daha aldım. "Söyleyebilirdim." Bakışlarını ürkmeden, özür dilemeden karşıladım.

"Güven sorunları," diye mırıldandı Tink, başını sallayarak anladığını belirtti. "Anladım."

Ama ikinizin yeniden iyi olduğunu görmek güzel."

"Değiliz," diye cevap verdim iyice düşünmeden önce. John hafifçe irkildi ve ben de sesimin ne kadar sert çıktığını düşünerek içten içe irkildim. "Ama eskisinden daha iyiyiz."

John dizimi sıkarak sessizce bana bu konuda bir sorunu olmadığını söyledi. Telafiye giden yolun sadece harika bir seks kadar basit olmadığını anladığını. Hâlâ güvenilirliğini teorik olarak kanıtlamaktan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Yani Tris'in dairesine girmemiz mi gerekiyor?" Tink düşünürken tırnaklarını masanın üzerine vurarak sordu. "Orası hâlâ aktif bir suç mahalli. Kasabadayken kontrol etmek için biraz dolaştık. Ama imkânsız değil."

"Anahtarların bıraktığınız yerde olduğundan ne kadar eminsiniz?" Bram bardağıma taze kola doldururken bana sordu. "Kanıtların içinde olabilirler."

Başımı salladım. "Pek olası değil. İmkânsız değil elbette ama pek olası değil. Polisler bir cinayet mahallinde gizli anahtarlar aramıyorlardı." Zihnim o geceye geri döndü ve onu hızla bir kenara ittim. Nelson'ın ölümünü yüksek çözünürlükte izlemektense karanlığı tercih ederdim.

"Görünmeden girip çıkabilirim," dedi John kendinden emin bir şekilde ve ben ona ters ters baktım.

"Farkındayım."

Sırıttı, eli kalçamda daha yukarı kaydı. "Ve şimdi bunun için memnun değil miyiz? Komşularınız genelde gece kuşu değildir ama gece yarısından sonrası her zaman en güvenlisidir. Yine de gözetleyebilirim ve mümkün görünüyorsa daha erken girebilirim."

"Ben de seninle geliyorum," dedim ona gözlerini kısarak. "Anahtarlara erişmek için parmak izime ihtiyacın var." Anahtarlar yatağımın başucundaki komodinin altında duruyordu ama kimsenin yanlışlıkla bulmasını önlemek için gizli bir parmak izi tarayıcısıyla kilitlenmişti. Diyelim ki polis evimi arıyor.

John'un parmakları bacağımın üzerinde esnedi. "O işi hallettim."

Tink bir kahkaha attı ve başını salladı. "Oooh John parmak izlerini çoktan çaldı, Tris bebeğim."

Çenem düştü ve John bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Ayrıca," dedi Tink'in iddiasını reddetmeden, "bir yerlere gizlice girip çıkma konusunda pek iyi değilsin. Yoksa sana kanalizasyon borusu olayını hatırlatmama gerek var mı?"

Yanaklarım kızardı ve ters ters baktım. "Demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandım isteksizce. "Demek istediğin *hoşuma* gitmedi ama hem polis hem de Grimaldi'lerle olan mevcut durumum göz önüne alındığında... Sanırım mantıklı geliyor."

John'un eli enseme gitti, bu dokunuş benim için hızla favori olmaya başlamıştı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Venüs."

"Etmeyeceğiz," diye düzeltti Tink. "Son baktığımda bu kulübede çok yetenekli iki hırsız vardı. Konseyin bubi tuzakları kurduğunu bildiğimizden, ikinci bir çift göz fena fikir olmayabilir."

Başımı salladım ve küçük bir iç geçirdim. "Haklısın. Tink'i de yanına al, John. Birbirinizin arkasını kollayın falan. Bram ve ben burada yalnız başımıza iyi olacağız, değil mi?"

Tek kaşını çattı, benden John'a ve tekrar bana baktı. "Tabii ki. Sanki seni güvende tutmak için para alıyorum, Tris. Oh bekle..."

John kuru bir sesle, "İğneleme için para ödediğimi hatırlamıyorum, Bram Atwood," deyince sıırttım. *Paralı asker tutma* meselesi yüzünden ona kızmam gerekirdi ama bu tatlı niyeti görmezden gelemedim. Beni güvende tutmak istiyordu, bu da sahte *Poppy Flowers*'la kaçmadan önce bile beni ne kadar önemsedğini gösteriyordu.

Tink'e söylediklerimde ciddiydim; aramız birdenbire *iyi* olmadı... ama doğru yoldaydık. Öfke ve kızgınlığın bir kısmından kurtulmak kalbimi mutlu etti. Geriye değil ileriye bakmaya devam etmeliydik.

Belki, sadece belki, bunu çözmek için zamanımız vardı. Kendimiz oluyorduk. Nihayet.

Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

on yedi

JOHN

Botlarım Tris'in evinin zeminine yumuşak bir gümbürtüyle çarptı ve Tink'in beni içeri kadar takip etmesine izin vermek için yoldan çekildim. Neredeyse sessizce yere indi ve ben de küçük hırsızların işinin bu kadar kolay olmasına imrenerek homurdandım.

"Demek bunca zamandır bu şekilde içeri giriyordun, ha?" diye mırıldandı, etrafına bakınarak. Her yer hâlâ barut, alçıpan ve kan kokuyordu. "Ben olsam kilidi açardım."

"Görüşlerin için teşekkürler Katinka," diye mırıldandım keskin bir alaycılıkla. "Bunu hiç düşünmemiştim." Gerçek şu ki, burası güvenli bir lobisi ve anahtarlı asansörü olan bir binanın yedinci katıydı. Kilidi açmak o kadar basit değildi ve tüm bu güvenliği atlatırken yakalanma riski çok büyüktü. Tris'in pencerelerinden birini açıp çatıdan içeri dalmak çok daha kolaydı.

"Komodin, değil mi?" Tink benim alaycı ses tonuma aldırmandan sordu. Sahneyi bozmamak için dikkatlice adım attı ve Tris'in yatak odasına geçti. Ellerinde zaten bir çift eldiven vardı ve içine bakmak için üst çekmeceyi çekiştirerek açtı. "Normal bir çekmeceye benziyor."

Alay ettim. "Mesele de bu zaten. Bana bir iyilik yap ve Tris için bir çanta dolusu kıyafet hazırla. Saç fırçasını da al."

"Yapabilirim," dedi Tink ve anahtarları sakladıkları yerde bulmam için beni yalnız bıraktı. Tris'in talimatlarını izleyerek çekmecesinden şarj kablosu, oyuncak temizleyici ve dudak kremi gibi ufak tefek şeyleri çıkardıktan sonra çantamdan alet çantamı çıkardım. Haftalar önce Grimaldi'nin galerisine girmem gerektiğinde Tris'in işaret parmağının alçısını yapmışım ve nedense onu çantamda saklamışım. Her ihtimale karşı.

Böylece çekmecenin sahte tabanının kilidini açmak için lastik gibi sahte parmağı kullandım ve alttaki yastıklı tabanın üzerinde duran üç anahtarı hızla aldım. Onları güvenli bir şekilde çantama koymak ve çekmeceyi geldiğimiz zamanki haline getirmek hiç zamanımı almadı.

"Nasıl gidiyoruz?" Tink'e sessizce seslendim. "İyi," diye cevap verdi. "Anahtarlar sende mi?"

"Elbette," diye onayladım, Tris'in dairesinin geri kalanına göz gezdirirken. Nelson'ın cesedi gitmişti elbette ama kan lekeleri hâlâ duruyordu. Patlayan duvarın enkazı ve arkasındaki boş oda da öyle. Polisler bunun kişisel bir kan davası değil, ters giden bir soygun olduğunu görebiliyorlardı. En azından benim kızın kan davası değildi. Aynı şey Hank için söylenemezdi, çünkü Nelson'a söylediği veda sözleri kesinlikle kişiseldi.

Hayal kırıklığıma uğradım, sanat malzemelerinin çoğu enkaz yığınının karışmıştı, bu yüzden hepsini karıştırıp bozmak istemedim. Tris için birkaç giysi ve kişisel eşya almak bir şeydi, ama Nelson'ın ölümünün gerçek sahnesine dokunmak konusunda isteksizdim.

"Bitti!" Tink bir süre sonra duyurdu. "Tamam mıyız?"

Başımı salladım. "Evet, hadi gidelim. Kulübeye ne kadar çabuk dönersek o kadar iyi olur."

"Oooh John bebeğim, şimdiden yoksunluk belirtileri mi gösteriyorsun? Seni iyi yakalamış, ha?" Tink alay ediyordu, bunu biliyordum. Ama haksız da sayılmazdı.

"Kalbim ve ruhumla," diye onayladım ve girdiğimiz yoldan çıkmamız için pencereyi açtım. Tink, Tris'in eşyalarının bulunduğu spor çantasını omzuna attı ve binanın yan tarafına imrenilecek bir kolaylıkla tırmanarak önce dışarı çıktı. Ben de onu takip ettim ve bir blok ötedeki arabaya güvenli bir şekilde dönene kadar bir daha konuşmadık.

"Aslında, geri dönmeden önce kasabada kısa bir mola verebilir miyiz?" Tink çantayı arkaya yerleştirip emniyet kemerini bağlarken sordu. "Tris için bir şey almak istiyorum."

Merakla kaşlarımı kaldırdım ama aklındaki dükkâna gitmek için tarifini takip ettim. Saat neredeyse sabahın biriydi, o yüzden açık olan bir yer olup olmadığını bile bilmiyordum ama Tink kendinden emindi ve arabanın yanında beklememi söyledi.

Kaşlarımı çatarak onu gözlerimle takip ettim, sonra hangi kapıdan geçerek kaybolduğunu görünce inledim. Lanet olsun... Sinirlenmeli miydim yoksa heyecanlanmalı mıydım emin değildim. Her iki durumda da, Tink'in yeniden ortaya çıkmasını beklerken orada oturup parmaklarımı sabırsızlıkla direksiyona vurmak zorunda kaldım. Beklerken bir ara Igor'un sokakta Tink'in eski iş yeri Slippery Lips'e doğru yürüdüğünü gördüğümü sandım. Bu beni şaşırtmazdı: Grimaldi'nin uşağı rolünü oynayarak orada gizleniyordu ama *Poppy* olayından sonra kimliğini gizlediğinden oldukça emindim.

Hepimiz gibi *çiçek* sahteciliği. Adam bir mağaza vitrinindeki ışık havuzuna adımını attığında nefesimi bıraktım. Bu o değildi.

Yine de paranoyam devam ediyordu. Yılan olayından beri Igor neden bu kadar sessizdi? Hank'le çalışıyor olabilir miydi? Bu sadece... tipik olurdu. Hank'in ne kadar iki yüzlü olduğu düşünülürse, bir elmanın iki yarısı.

Yolcu kapısı açıldı ve Tink'in minyon gövdesinin içeri tırmandığını görmeden önce neredeyse derimden sıçradım.

"İyi misin?" diye sordu bana şüpheli bir bakış atarak. "Bean-Boozled'da kaybetmiş gibi görünüyorsun."

Hangi oyundan bahsettiğini çok iyi bildiğim için iğrenç bir yüz ifadesi takındım. Bunu bir kez oynamak ve karpuz yerine kuskumuk jelibonunu yiyecek kadar şanssız olmak yeterliydi. Bu tatları kim tasarladıysa gerçek bir sadistmiş.

"Evet. İsteddiğini aldın mı?" Bakışlarımı kucağındaki büyük alışveriş poşetine yönelttim. O poşette kesinlikle birden fazla ürün vardı.

Geniş geniş sırttı. "Aldım. Neden? O'su için başka seçenekleri varsa seni istemeyeceğinden mi endişeleniyorsun?"

Alayına karşılık vermeyi reddederek ters ters baktım. "Sadece bir arkadaşına almak için garip bir hediye gibi görünüyor, hepsi bu."

"O arkadaş Tris olduğunda değil. Ona, *seni bir milyar dolar değerinde sanat eseriyle kaybettiğim için üzgün olduğumu belirtecek* bir hediye almam gerekiyordu ve çiçekçi gecenin bu saatinde açık olmadığı için ona farklı bir gül aldım. Eminim çok daha fazla takdir edecektir." Alışveriş torbasını Tris'in diğer eşyalarıyla birlikte arkaya bıraktı ve arabayı kullanmam için bana el salladı. "Ayrıca. Eğer oyuncak koleksiyonunu yenilerse, bundan emin olabilirsiniz."

Seks dükkanından uzaklaşırken kaşlarımı çatarak caddeye odaklandım. "Neyi bileceğim?"

"Seni istediği için mi becerdiğini... yoksa sadece çok azgın olduğu ve kolay bir O'ya mı ihtiyacı olduğunu. Bana sonra teşekkür edersin, şampiyon." Koltuğunu biraz yaslamak için ayarladı ve yeni almış olması gereken enerji içeceği kutusunu açtı.

Ona kaşlarımı çattım. "Bana da bunlardan aldın mı?"

Onun cevabı içeceği yüksek sesle höpürdetmek oldu ve ben de gözlerimi devirdim.

Brat.

Her ne kadar alay ediyor olsa da, söylediklerinde rahatsız edici bir gerçek vardı.

söylüyordu. Tris o ilk hamleyi yapmış mıydı?

Aramızı düzeltmek için mi? Yoksa duygusal bir bağ olmadan sadece seks mi istiyordu ve beni becermek kendi parmaklarından daha mı iyiydi?

Tink'in el altından hakaret etmesinden nefret ediyordum... ve kararımı verdim. Tris'in pastasını yiyebileceğini görmesi gerekiyordu. Onun vibratörleri tarafından tehdit edilmeyecek kadar güvendedim. Öyle değil miydim?

"Eminim bunu çoktan fark etmişsindir," dedi Tink, vibratörler ve yatak odası oyunları hakkındaki düşüncelerimi yarıda keserek, "ama takip ediyoruz."

Sarsıldım, dikiz aynama hızlıca baktım ve arabanın bizi biraz geriden takip ettiğini fark ettim. "Emin misin?"

Gözlerini kısmıştı. "*Şaka* mı yapıyorsun? Evet, e m i n i m . Senin de onları gördüğünü sanmıştım."

Dudaklarımı yaladım, içimi bir korku kapladı. "Kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı? olabilir mi?"

"Kelimenin tam anlamıyla herkes," diye karşılık verdi, ses tonu kuruydu.

"Başka Bir Oyun

Oyuncu mu? Igor? Hank? Polis mi? Grimaldi'lerden biri mi? Tamamen başka biri mi? Maalesef röntgen gözlüklerimi kulübede unutmuşum ve psişik güçlerim sadece dolunayda çalışıyor, bu yüzden size bundan fazlasını söyleyemem."

"Doğru," diye kabul ettim, aynaya tekrar baktım. Haklıydı... Bu aşamada bizi kimin takip ediyor olabileceğine dair o kadar çok olasılık vardı ki, bu çok saçmaydı. Tek bildiğim, onları Tris'e geri götürme riskini alamayacağımı. "Emniyet kemerini taktın mı?"

Tink bir kahkaha attı. "Elbette taktım. Sadece ölmek isteyen aptallar kimin kullandığına bakmaksızın emniyet kemerlerini takmazlar."

Ona sıırtım ve direksiyonu hızla sağa doğru kırdım. Tink ürkek bir gıcırtı çıkararak kapıya çarptı, kendini toparlayıp kapı kolunu kavrarken çırpındı.

"Bizi öldürmemeye çalış," dedi boğuk bir sesle, yolcu ayak boşluğundaki hayali bir fren pedalına basmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Başımı sallayarak kısa bir kahkaha attım. "Drama kraliçesi. Bu benim ilk araba kovalamacam değil." Çünkü tam olarak öyleydi, arkadan gelen araba bizi görüş alanında tutmak için hızlanıyordu. Hmm, kararlı görünüyorlardı ve onları fark etmiş olmamızı pek umursamıyorlardı.

"Ciddi misin? Eğer sürekli peşinde insanlar varsa, daha sinsî olmaya çalışmalısın," diye mırıldandı Tink, hâlâ eli kolu bağlı bir şekilde kapıyı tutarken. "Şimdiye kadar hiç ihtiyaç duyduğumu sanmıyorum."

soygundan kaçmak için kaçamak manevralar yaparım. Belki de bu beni senden daha iyi yapar?"

Hız göstergemin ibresi yükseldikçe damarlarımda adrenalin pompalanıyordu. En azından bu pisliği yapmak için gecenin iyi bir saatini seçmişlerdi, bir yayaya çarpma riski çok daha azdı ve yollarda çok az trafik vardı.

"Sen bilirsin," diye cevap verdim. "Bu sadece çok güvenli oynadığın anlamına geliyor, Tinkerbelle. Riskleri biraz artırırsan kovalamacanın tadına varacağını garanti ederim. Ayrıca, seks dükkanında durmak isteyen ben değildim. Belki oyuncaktan fazlasını almışsındır."

"İğrenç," diye yakındı. "Cinsel yolla bulaşan hastalık kaptığımı mı düşünüyorsun yoksa-" Ona kısa bir bakış attım. Gerçekten mi?

"Oh. Kuyruk. Doğru ya." Lanet olası sapı daha sıkı kavrarken bile omuz silkme hareketi yaptı. "Haklısın."

Homurdandım, gerçi dürüst olmak gerekirse, fark edilmeden girip çıkmayı tercih ediyordum. Bu bana kısa bir süre önce Carol'dan nasıl kaçmak zorunda kaldığımı hatırlattı ve aynaya bakarken kaşlarımı çatıttım.

Yine de bizi takip etmek için bir nedeni yoktu. Var mıydı? Tris'e göre, zaten kulübeye gitmiş ve Tris'e Oyun ve kuralları hakkında her şeyi anlatmıştı, bu yüzden onu oraya götürmemize ihtiyacı yoktu... yoksa durumu yanlış mı yorumluyordum? Ya sadece biri beni ya da Tink'i takip ediyorsa ve Tris'le bir ilgisi yoksa? Her iki durumda da, kulübeye dönmeden önce onları kaybetmeliydim.

"İyi ki bolca benzinimiz var," diye mırıldandım, hızlı bir viraj dönüşü daha yaptım ve kuyruğumuzun kolaylıkla takip ettiğini fark ettim. "Bu adamdan kurtulmak zor olabilir."

"İnanılmaz," diye inledi Tink. "Araba tuttuğunu söylemek için iyi bir zaman mı?"

Ona hızlıca bir göz attığımda çoktan solgun ve terli olduğunu gördüm. Lanet olsun. "Şu çantalardan birini kapsan iyi olur, çünkü durmayacağız."

Yüzünü buruşturdu ama bir an sonra eğilip seks shop çantasını attı ve önündeki boş plastiği tuttu. Çok dramatik. Sürüşüm *o kadar* da kötü değildi.

onsekiz

TRIS

John ve Tink'in gittiği ilk yarım saat boyunca huzursuz bir enerjiyle volta attım ve sonu gelmeyen bir "ya olursa" listesi hakkında endişelendim. Sonra esnemeye başlayınca zamanımı daha iyi değerlendirmeye ve uyumaya karar verdim. Döner dönmez kılıcı almak için dolaba gitmek isteyeceklerdi ve bu da arabayla üç-dört saatlik bir mesafeydi.

Bram'a yatağa gideceğimi söyledim, o da bana gözcülük yapacağını söyledi, ben de uyumak için hâlâ John kokan çarşafılara sarındım.

Alarmın irkiltici çılgılığı beni uykumdan acımasızca kopardı ve kör bir panikle kendimi yataktan dışarı atmaya çalışırken çarşafılara takıldım. Yere sertçe çarptım ve Bram elinde bir silahla içeri daldı, sanki davetsiz bir misafir bulmayı bekliyormuş gibiydi.

"İyi misin?" diye bağırdı alarmın sesini bastırarak.

"Ne oluyor?" Kulaklarımı kapatabilmek için kendimi yataktan kurtararak ben de bağırdım.

Bram cevap verdi ama alarmın sesi ve ellerimi kulaklarıma kapatmam yüzünden onu duyamadım. *Alarm* dediğinden oldukça emindim, ki bu çok açıktı, sonra sinirli bir hareket yaptı ve yatak odasından çıkıp gözden kayboldu. Ben de onu takip ettim ve kilerdeki tuş takımından sesi kapatınca rahat bir nefes aldım.

"O da neydi öyle?" Sağır edici sessizlikte sordum.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı, üzerinde bir dizi rakam ve yanıp sönen iki ışık bulunan küçük bir ekran çıkardı. "Bir alarm," dedi ve gözlerimi devirmemi sağladı. "Birisi sistemi devre dışı bırakmadan giriş yoluna döndü, bu da John olmadığı anlamına geliyor."

Yavaşça başımı salladım, Bram'in daha önce ayrılmadan önce John'a kodları ve talimatları verdiğini hayal meyal hatırlıyordum. Duvardaki saate bakınca en fazla bir saat uyuduğumu fark ettim. Sersemlemiş ve kafamın karışmış olmasına şaşmamalı.

Bram bir iki dakika daha yanıp sönen ışıkların olduğu paneli izledi ama değişen bir şey olmadı.

"Neyi bekliyoruz?" Merakımı yenemeyince sonunda sordum.

Silahını tekrar belindeki kılıfına sokarak bana baktı. "Bize daha yakın başka sensör noktalarının aktif olup olmadığını görmek için. Ama bu ikisi kulübeden en uzak olanlar, bu yüzden şimdi birileri kaybolup geri mi döndü diye merak ediyorum. Eğer biri kulübeye kadar geliyor olsaydı, bunların hepsi yanıyor olurdu." Parmağını karanlık sayıların üzerinde gezdirdi.

Bir an onunla birlikte panele baktım, sonra *soğuk olduğu* için kollarımın üst kısmını ovuşturdum. "Peki... şimdi ne olacak?"

Bram ensesini kaşıdı. "Sanırım kontrol etmem gerekiyor. Her ihtimale karşı... görmezden gelemeyiz. Değil mi?"

"Neden bana soruyorsun? Profesyonel olan sensin."

"Sormuyordum," diye karşılık verdi, ses tonu alaycıydı ama gözlerinde ciddi bir parıltı vardı. "Ama seni burada yalnız bırakmak istemiyorum. Bir silahı idare edebilir misin?"

Ukalaca cevabım, RBD'nin ellerime tutuşturduğu silahın ve o adamı öldürme talimatının hatırasıyla çarpıştı. Ya o ya ben.

Ben kendimi seçtim.

"Evet," dedim, kelimeleri boğazımdaki yumruyu aşmaya zorlayarak. Sıcak ve soğğun parıltıları tenimin üzerinde kayıyordu. O kadar da uzun zaman önce değildi ama yine de hem yıllar hem de dakikalar gibi geliyordu. Bu dengesiz his beni merkezden uzaklaştırdı. "Evet," diye tekrarladım. "Silah kullanabilirim."

Başıyla onayladıktan sonra çay ve kahve istasyonunun yanındaki dolabın kapağını açtı. Sonra plastik bir kabın yan tarafını açarak bir tabanca ortaya çıkardı. Düzgünce oraya sıkıştırılmıştı.

"Kolay erişim. Senin için açık bırakacağım. İçeride kal, akıllı ol. Kim olduğundan emin değilseniz ya da tanıyamadıysanız vurun."

"Ya-"

Bram başını bir kez salladı. "Eğer onları tanımıyorsan, muhtemelen sana zarar vermek istiyorlardır. Eğer polislerse, güven bana, kendilerini tanıtacaklardır. Bunu yapabilir misin?"

Tüm o rahat tavırları kaybolmuş, yerine gözlerinde değerlendirci bir bakışla soğukkanlı bir profesyonel gelmişti. Dürüst olmak gerekirse, değişim

sinir bozucu. "Bunu yapabilirim." Evet, bu niyet ettiğimden biraz daha zayıf çıktı ve kendimi sağlam bir zihinsel sarsıntıdan geçirdim. "Bunu yapabilirim."

"Güzel." Kendi silahını kontrol ettikten sonra bana bir anahtarlık uzattı. "Panik düğmesi. Eğer bir şey olursa, bas. Buraya geri döneceğim. Ama ne dediğimi unutma..."

"Önce ateş et."

Göz kırptı ve kapıya bir şifre girdi. "Arkamdan kilitlenecek. Açmanız gerekirse tekrar girin. Açmaya gerek yok." Sonra da gitti. Dışarıdaki karanlık çok daha koyu görünüyordu. Pencereleere yaklaştığımda bile Bram'ı göremiyordum. Sanki dışarı çıkmış ve ortadan kaybolmuştu.

Demek işinde gerçekten iyiydi. Sanırım bu beni daha iyi hissettirmeliydi. Hal böyle olunca, üşümeyi koymak için kollarımın üst kısmını ovuşturdum. Kahve. Kahveye ihtiyacım vardı. Yardımı olurdu. Yorgundum, üşüyordum ve John ile Tink neden dönmemişlerdi? Ya bir şey-

Kapı çalınca dönüp baktım. Bram *az önce* çıktı.

John ve Tink kapıyı çalmazdı. Şifreler ve bir anahtarları vardı. Bram'in John'a anahtar verdiğini görmüştüm ama John *anahtara* ihtiyacı olmadığını birden fazla kez kanıtlamıştı. Kapıya baktım, pencereden dışarı bakmakla burada değilmişim gibi davranmak arasında gidip geldim.

"Tris..."

Kapının diğer tarafından gelen ses beni şaşkına çevirdi. *Gerçek miydi?* Şok yerini öfkeye bıraktı. Silahı dolaptan çıkardıktan sonra, pencereden dışarı bakarken arkama sakladım.

Evet. *Lanet* olası Sin Grimaldi sanki gecenin bir yarısı içki içmek için uğramış gibi verandada duruyordu. Bana bakarken gözleri benimkilere sabitlenmişti.

"Beni içeri al, Tris."

"Bunu neden yapayım ki?" Çünkü bu sorunun cevabını gerçekten istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

"Çünkü seni kurtarmak için

buradayım..." Burada- "Kafan iyi mi?"

"Beni içeri al, Tris. Pencereden tartışmak istemiyorum."

Haklı olduğu bir nokta vardı ve kapının kilidini açıp açık tutarken gözlerimi deviriyordum. Yine de kolumla girişini engelledim ve içeri girdiğinden emin oldum.

Elimdeki silahla göz göze geldim. "Sin Grimaldi, buraya iyi niyetle gelmiş olsan iyi edersin, yoksa yemin ederim seni vururum."

Kaşları çatıldı ve ağzının kenarı seğirdi ama akıllıca gülümsemedi. "Anlaşıldı. Barış için geldim, Tris. Yemin ederim."

Ona uzun uzun baktım, sonra içeri girmesine izin vermek için kenara çekildim. RBD'lerde beni yatak odasına kilitlediği zamanki tatsızlığa rağmen, bana karşı saygılı olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Onunla ilgili hiçbir şey beni güvenliğim için endişelendirmiyordu ve ayrıca... bir silahım vardı.

"Onu yere bırakacak mısınız?" diye sordu, söz konusu silaha bakarak.

Başımı salladım. "Hayır."

"Yeterince adil," diye mırıldandı, kulübenin etrafına bakarak. "Burada mı kalıyordun?"

Gözlerim kısıldı. "Belli oluyor. Bu kadar züppe olma, Sin. Güvenli."

"Tamam, sadece güvenli evler kiralayan gerçek bir şirket olduğunu söylüyorum.

Büyükannemin altmışlı yıllardan kalma kulübesinde kalmaktan çok daha güzel evler. Burayı nereden buldun ki?" Kirli sakalını kaşıdı ve çiçekli kanepeye eleştirel bir bakış attı.

"Sadede gel. Neden buradasın?"

"Daha önce de söyledim," dedi ellerini savunmacı bir şekilde açarak, "seni kurtarmak için buradayım."

"Kurtarılmaya *ihtiyacım* yok," diye bilgilendirdim onu. "Tanıdığım bazı insanların aksine, John beni esir tutmuyor."

Sin en azından bunun üzerine özür diler gibi bakma nezaketini gösterdi. "Ah evet, bak... Bunun için özür dilerim. En iyi anım değildi, açıkça itiraf ediyorum. Geçen gün ben özür dilemeye fırsat bulamadan kaçtın, o yüzden lütfen tüm bu olanlar yüzünden kendimi çok kötü hissettiğimi anla."

Kaşlarımı çatıttım. "Bu kadar mı? Beni yatak odana kilitledin."

"Panikledim," diye itiraf etti. "Babamla yaptığın anlaşma gerçekten benim lehime işliyordu ve sen geri adım atacaktıydın gibi görüldüğünde..." diye omuz silkerek devam etti. "Aptalca olduğunu tamamen kabul ediyorum ama umarım hiçbir zaman tehlikede olmadığını biliyorsundur?"

Başımı salladım. "Hayır Sin, bunu bilmiyordum. Beni bir hayvan gibi hapsettiniz ve ailenizle olan geçmişimi, babanızın beni bir adamı öldürmeye zorladığını ve kardeşinizin bana tecavüz etmeye çalıştığını düşünürsek? Evet, korkmuştum. Beni suçlayabilir misin?"

Yüzünü buruşturdu. "Anladım. Ama şimdi buradayım, seni kurtarmaya geldim. Eminim bu da bir şeydir?"

Kollarımı kavuşturacaktım ki elimde bir silah olduğunu hatırladım ve tek kolumu garip bir şekilde kendime doladım. "Sana söylediğim gibi, kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Sin kaşlarını çatı. "Tamam. Not ettim. Ama kurtarılmak *ister misin*? Çünkü şu anda hem John'un hem de Bram'in dikkatini dağıtmış durumdayım. Biz kilometrelerce uzaklaşana kadar senin gittiğini bilmelerine gerek yok."

Çenem düştü. "Kilometrelerce uzakta mı? Babanla yaptığım anlaşma ne olacak?"

Ona hâlâ bir sahtecilik borcum var."

Sin omuz silkti. "Ona kaçtığımızı söyleriz. Çok sevinecek ve Fısıldayan Söğütler'deki polis karmaşası çözülene kadar bizi rahat bırakacaktır. O zamana kadar tüm bu... *Oyun...* devam etmiş olacak."

"Nereden biliyorsun-" Başımı sallayarak sözümü kestim. "Hayır. Bir önemi yok. Umurumda değil. Seninle oraya geri dönmeyeceğim Sin, yani beni zorlamayı planlamıyorsan...?" Kaşlarımı kaldırdım ama o hemen başını salladı.

"Aklımdan bile geçmez," diye beni temin etti.

"Sana inanmak istiyorum," dedim. "Ama son zamanlarda bana o kadar çok yalan söylendi ki."

"Evet, yalanlar güven telkin etmez," dedi yüzünü buruşturarak. "Özellikle de *güvenilen* birinden geliyorsa."

Sivri bir yorum olsun ya da olmasın, içimi çektim. "Biliyorum, babanın güvenine ihanet ettim."

Sin biraz omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, bunu atlatacağıdır. Eninde sonunda. Belki. Özellikle de onun için işi bitirir ve ona *Poppy Flowers*'ı geri verirsen."

O lanet tabloda bahsedince gözlerim yaşardı. "Keşke onu hiç görmeseydim." Ciddiydim.

Başını sallarken bakışları ölçüyordu, sonra yüzünde sempatiye çok yakın bir ifade belirdi. "Hayal edebiliyorum." Hepsi bu kadardı. Basmakalıp ya da boş teselli sözleri yok. "Şu anda Whispering Willows'ta olanlar yüzünden dikkati dağınık."

"Gittiğimi ya da kaçtığımı biliyor olmalı." Günler geçmişti. Yani, birkaç gün. Son birkaç günün ağırlığı üzerime çöktü ve mücadele ettiğim tüm yorgunluk ve keder beni boğmakla tehdit etti.

"Bunun bir parçayla ve *Oyun*'la ilgili olduğuna inanabilir..." Bu yorum beni ürküttü ve bunu saklamam mümkün değildi çünkü Sin gerçekten de gülümsedi. "Birinin çıkışını kollamam ilk kez gerekmiyor, Tris. Belki evlenmeyeceğiz -bu benim kaybım, açıkçası- ama sen hâlâ benim nişanlımsın, bu yüzden sana göz kulak olacağım."

"Neden?" Muhtemelen en politik yanıt bu değildi.

"Kendimce sebeplerim var," dedi ve sonra etrafımdaki kabini inceledi. "Özel numaramı bırakacağım. Bana ihtiyacın olursa -herhangi bir şey için- ara. Sana yardım getireceğim."

"Yapmak zorunda değilsin-"

"İzin ver." Neredeyse bir emir gibiydi ve kaşlarımı kaldırdım. Küçük, karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Seni kilitlediğim için sana borçluyum."

Hayır, bilmiyordu. O biliyordu. Ben de biliyordum. "Baban mı?"

"Ona hâlâ borçlusun. Bu borcun ödenmesi gerekecek. Çok şey yapabilirim ama bununla ilgilenemem."

Haklısın. "Bu benim borcum."

"Evet, öyle." En azından şekerle kaplamaya çalışmadı. "Cebime uzanıyorum," diye devam etti saatine bir göz attıktan sonra. "Bram buraya gelmeden önce belki beş dakikalık bir mahremiyetimiz kaldı. Babamın muhafızlarından birini dönüştürmüş olman beni etkiledi."

Eğer o balık tutuyorsa, ben ısırmıyordum.

Sin'in sırtışından bunu anladığı anlaşıyordu. Bir kart çıkardı ve tezgahın üzerine koydu. "Numaralarım. Ciddiyim, bir şeye ihtiyacın olursa -sadece bir kulak bile olsa- beni ara."

"Seni anlamıyorum," diye itiraf ettim sonunda.

"Güzel." Sonra göz kırptı. "Esrarengiz olmak seksi, değil mi?" Bir kahkaha attım ve başımı salladım.

"Pek sayılmaz."

"Yalancı," diye alay etti ama en azından hakaret etmemişti. "Kendine iyi bak, Tris. John'un da seninle ilgilendiğinden emin ol."

Bunu söyledikten sonra beni yalnız bırakarak gecenin karanlığına karıştı. dedi.

Kartını almaya gitmeden önce "Tuhaf herif," diye mırıldandım. Dürüst olmak gerekirse

Bu isimle hangimizi kastettiğimden emin değilim. Belki de hepimiz.

on dokuz

JOHN

"Sanırım onu kaybettim," dedim yirminci kez, ayağımı gazdan hafifçe çekerek. "Kesinlikle, bu sefer onu kaybettim. Bu iş iyice saçma bir hal almaya başladı."

Tink koltuğunda döndü ve arka camdan bakarak gizemli, inatçı kuyruğumuzu bir kez daha aradı. Birkaç dakika sessiz kaldı ve ben de rahatlamaya başladım. Sonra inledi ve vücudumdaki tüm kaslar bir kez daha gerildi.

"Üzerimizde bir izleme cihazı falan mı var?" Tink ellerini havaya kaldırarak haykırdı. Bunu ilk kez de sormuyordu ama kontrol etmek için arabayı durdurmayı denemiş ve hiçbir şey bulamamıştık. Kuyruk da tamamen kaybolmuştu, bu yüzden onlara yaklaşıp kim olduğunu bile anlayamadık. Sonra tekrar yola çıktığımızda bir kez daha peşimize düştüler.

"Kulübeye geri dönmeliyiz. Gideli çok uzun zaman oldu, Tris muhtemelen çıldıracak." Saate baktım, sonra homurdandım. "Ya da uyudu ve fark etmedi."

Tink kıs kıs güldü. "Oldukça bitkin görünüyor. Sanki bütün öğleden sonrayı *egzersiz yaparak* geçirmiş gibi, hmm? Sanırım o köprüler sandığımız kadar kötü yanmamış?"

Gülümsememi saklamaya çalıştım ama kendimi çok beğenmiştim.

Çok mutluydum. "Bekle. Bekle, bekle, ne? Gitmişler," diye duyurdu Tink.

İrkilerek kontrol etmek için aynalarima baktım. "Ha?"

"Bilmiyorum! Onlar sadece... şu sokaktan sola döndüler." "Ne oluyor lan?" Arabayı yavaşlattım, omzumun üzerinden bakmak için döndüm. Arkamızda her yer karanlıktı. Başka bir arabanın farları yoktu... hiçbir şey yoktu. Karanlık. "O gitti mi?"

"Ya da kadın," diye düzeltti Tink. "Ama evet. Sanırım mı? Kesinlikle öyle görünüyor."

Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Bir saatten fazla bir süredir o kuyruğu sallamaya çalışıyordum ve şimdi onlar... pes mi etmişlerdi? Hiç mantıklı gelmiyordu. Tabii... "Bu bir şaşırtmaca olabilir mi? Bizi kulübeden uzak tutmak için...?"

Tink'in nefesi kesildi. "Tris!"

"Siktir," diye fısıldadım. Bütün içgüdülerim ona gitmem için bağıırıyordu ama ya bu bir tuzaksa? "Bram'i aramayı dene, ona neler olduğunu anlat. Ben biraz daha dolaşacağım. Her ihtimale karşı."

"Tamam. Evet. İyi fikir," diye onayladı Tink, telefonunu çıkararak. "Bir yerde durabilir miyiz? İşemek için ölüyorum."

Ona yan yan uzun bir bakış attım ve iç çektim. "Elbette. Kuyruğumuzu düşürmüş olsak bile, arabaları değiştirirsek kendimi daha iyi hissederim. Bulamadığımız bir izleyici olması ihtimaline karşı."

Tink çocukça bir kahkaha attı.

"Ne?" diye sordum. Aptalca bir cevap olacağını zaten bildiğim için sordum.

"Sanki bir kertenkeleymişiz gibi," dedi gevşek bir gülümsemeyle. "Kuyruğumuzu düşürüyoruz. Kertenkeleler gibi... boş ver." Espri anlayışından yoksun olduğum için içinden homurdandı ve dikkatini pencereden dışarı çevirdi.

Kötü şakalarını teşvik etmek istemediğim için sessizce başımı salladım. Ama aynı zamanda, bir kertenkele gibi olmadığımızı umuyordum, çünkü onlar eninde sonunda kuyruklarını geri çıkarıyorlardı. Bir geceliğine kaçamak manevralarla işimin bitmesini tercih ederdim.

On dakika sonra Whispering Willows'un ana şeridine geri döndük ve yedek bir arabamın park edildiği çok katlı bir otoparka girdim. Değişimi yaptık ve ancak üç dakika sonra yedek aracımızla binadan çıktık.

Koltuğunda üç yaşındaki bir çocuk gibi kıpırdanan Tink'e "Acorn Bulvarı'ndaki benzin istasyonunda duracağım," dedim. "Şunu tutar mısın?"

"*Deniyorum,*" diye mızımızlandı.

Benzin istasyonuna vardığımızda neredeyse arabadan dışarı uçuyordu ve arabayı doldurmak için inerken yaptığı maskaralıklara kendi kendime güldüm. Kuyruğumuz yeniden çıkarsa diye depomun dolu olmasını istiyordum.

Benzinin bitmesini beklerken arabaya yaslandım ve bakışlarımla çevremizi tarayarak şüpheli birilerini ya da herhangi bir şeyi aradım. Slippery Lips'ten sadece bir blok ötedeydik, bu yüzden Grimaldi'nin birkaç adamının geçtiğini ve bir grup sarhoş iş adamının o yöne doğru gittiğini görmek şaşırtıcı değildi.

İşimi bitirip pompayı askısına asarken gözlerimi arkamdan gelen arabaya diktim. Sıradan siyah bir sedandı, ama pompalardaki *tek* araba bizdik. Kullanabilecekleri bir sürü boş pompa vardı... ama oraya yanaşmayı seçmişlerdi.

Sürücü indiğinde, kızgınlığımı gizlemeye bile çalışmadım.

"Gerçekten mi?" Tersledim. "Gecende yapacak daha iyi bir şeyin yok muydu, ihtiyar? Ne yapacağımı umuyordun, seni kılıca götürüp silah zoruyla almanı mı? Bekle, bu tanıdık geliyor."

Igor ellerini ceplerine sokarak bana sıkı bir gülümseme verdi. "Kin tutmak saçlarına aklar düşürür evlat."

Ona doğru sert bir bakış fırlattım. "Neden beni takip ediyordun?"

Igor başını salladı. "Takip etmiyordum. Kasabadan çıkıyordum ve seni burada gördüm, tek kelime etmeden ortadan kaybolmaktansa kaderin beni bir zeytin dalı uzatmaya ittiğini düşündüm."

"Ne demek istiyorsun? Nereye gidiyordun?"

Omuz silkti. "Henüz emin değilim ama bu *oyundan* çekiliyorum. Haklıydın, tüm bunlar beni aşıyor ve Christophe'un mirasını ateşe vermeyi ne kadar istesem de... son zamanlarda olan her şeye değmez." Başını salladı, son karşılaşmamızdan on yıl daha yaşlı görünüyordu. "Eğer annen dönüştüğüm adamı görseydi... iğrenirdi."

Bu konuda haklıydı. "Şüphelendiğim için beni bağışla, ama daha bir hafta önce Oyunda bir adım öne geçmek için yılan zehrinden ölmeme izin vermeye hazırdın. Ne değişti?"

Igor bir elini gri bıyıklarının üzerinde gezdirdi. "Ölmene izin vermezdim evlat. Bunu biliyorsun. Ama şu *Poppy Flowers olayı...*" yüzünü buruşturup başını salladı. "Kimsenin babamdan benim kadar nefret edemeyeceğini sanırdım ama Hank yanıldığımı kanıtladı. Onun kan davasına bulaşacak kadar midem yok ve eğer akıllı olsaydın bunu ona bırakırdın."

Satır aralarını okuyarak dudaklarımı ıslattım. "Onunla birlikte çalışıyordun. İlk etapta final turuna kalmanın sebebi o, değil mi?" Igor'un yüz ifadesindeki gerginlik tahminimi doğruladı ve içimi çektim. "O takip cihazını bana yerleştiren o muydu?"

Babam yüzünü buruşturdu. "O dengesiz biri, oğlum. Yoluna çıkarsan, yolundan çekileceksin, duydun mu beni?"

Kaşlarımı çatarak ve *kafam karışmış bir* halde başımı salladım.

"Güzel," diye mırıldandı Igor, "Belki bir ara görüşürüz. Belki de görüşmeyiz. Sadece... hayatta benim yaptığımdan daha iyi seçimler yap Ivan. Anneni gururlandır."

Bununla birlikte arabasına geri döndü, benzin istasyonundan geri geri çıktı ve caddede uzaklaştı. Tink elleri atıştırmalıklarla dolu bir şekilde geri gelene kadar orada şok olmuş bir şekilde durdum ve karanlığın içinde kaybolan arka lambalarına baktım.

"Ne kaçırdım?" diye sordu, baktığım yöne bakarak. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Elimi yüzümde gezdirdim, Igor'un her zamanki Igor saçmalıklarının tamamen yokluğunda bende bıraktığı ürkütücü korku hissinden kurtulmaya çalıştım. Samimi görünüyordu. Pişman. Bu babamın tanıdığım ya da karşılaşmayı beklediğim versiyonu değildi. En hafif tabiriyle sinir bozucuydu.

"Alo? Dünyadan John'a mı?" Tink elini gözlerimin önünde salladı. "Hâlâ benimle misin?"

"Evet," diye iç geçirdim, Igor'un geri dönüp bana sadece dalga geçtiğini söylemesini bekler gibi tekrar karanlığa baktım. "Evet. Hadi gidelim."

Koltuğuma geri döndüğümde, parmağım kontak düğmesinin üzerindeyken bir an durakladım. Igor arabayı kurcalarken benim dikkatimi mi dağıtıyordu? Başka bir izleyici mi yerleştiriyordu? Tüm etkileşimi zihnimden geçirdim, parçalara ayırdım. Yine de arabama dokunmamıştı. Bana dokunmamıştı bile. Güvenli bir mesafede kalmaya dikkat etmişti ve yalnızdı. Bir şey yapmış olmasının imkânı yoktu... ama belki de güvende olmaktan zarar gelmezdi.

"Hadi tekrar araba değiştirelim." Kararımı vererek homurdandım.

Tink kaşlarını kaldırıp sordu, sonra başını salladı. "Pekâlâ. Tedbirli olmak üzülmekten iyidir, değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Kesinlikle."

Whispering Willows'ta sahip olduğum diğer tek güvenli araç, Tink ve benim kiraladığımız güvenli evin arkasındaydı. Kendi kıyafetlerini alma fırsatını değerlendirdi ve benim de aynısını yapmam için ısrar etti, böylece kulübeye döndüğümüzde güneş ufukta yükseliyordu.

Bram'in bizimle paylaştığı erişim kodlarını kullanarak alarm sensör noktalarını geçerken Tink, "Mahvoldum," diye mırıldandı. "Kıçım ağrıyor. Hızlı bir soygun için çok fazla. Araba kovalama işi için biçilmiş kaftan değilim."

"Bu bir *kovalamaca* sayılmazdı." Kulübe ağaçların arasından görüldüğünde rahat bir nefes aldım. Bram'in arabası önde duruyordu ve içeride ışıklar yanıyordu. Tris çoktan uyanmış mıydı? Yoksa Bram sadece nöbet mi tutuyordu?

"Her neyse, berbattı. Gizemli depoya doğru yola çıkmadan önce biraz kestirmem gerek, tamam mı?" Koltuğundan kalkarken yaşlı bir kadın gibi inledi ve ben de bu drama gözlerimi devirdim.

Ben de indim ve kulübenin ön kapısı pat diye açılıp Tris dışarı fırlamadan hemen önce arabanın kapısını sert bir *gümbürtüyle* kapattım.

"Hangi cehennemdeydin?" diye bağırdı. "Uzun zamandır yoktun. Ne kadar endişelendiğimizi biliyor musun?"

"Biz mi?" Tink sırtarak sordu. "Bramble, bebeğim, endişelendin mi?"

Verandada duran paralı asker ona doğru ters ters baktı. "Bana mesaj atıp *birinin bizi takip ettiğini, güvende olmadığımızı* söyledin, *Ttyl*. Ondan sonra da hiçbir çağırma cevap vermedin. Evet, Tink, endişelendim."

Benim küçük, dağınık beyinli suç ortağım telefonunu çıkardı ve yüzünü buruşturdu. "Oops, yanlışlıkla uçak moduna almış olmalıyım. Benim hatam."

Küçük, soğuk eller yüzümü kavradı ve Tristian Ives'la burun buruna gelene kadar beni aşağı doğru çekti.

"John. İyi misin? Sana zarar verdiler mi? Neden bu kadar uzun sürdü? İki saat önce buradan ayrıldı, aklımı kaçıırıyordum..."

Elimden geldiğince nazik bir şekilde pençelerini yüzümden sıyırdım ve alnına bir öpücük kondururken ellerini tuttum. "Ben iyiyim Venüs. İkimiz de iyiyiz. Biz sadece-" Az önce ne söylediğini fark ettiğimde sözümü yarıda kestim, omurgam korkuyla karıncalanmıştı. "Kim? Burada kim vardı, Tris?"

"Sin," diye cevap verdi ağır bir nefes vererek. "Sin buradaydı." Tabii ki öyleydi.

yirmi

TRIS

Sin'in beklenmedik ziyaretinden bahsedince John'un yüzü öfkeyle kaplandı ve bu bilgiyi daha nazık bir şekilde paylaşabileceğimi düşündüm. Gerçi artık iş isten geçmişti, o yüzden siktir et.

Ayrıca, yüzünde beliren kıskanç sahiplenme duygusu çok ateşliydi, bu yüzden pişmanlık duymadım. Kafasının biraz daha patladığını görmek için neredeyse yaraya tuz basmak istiyordum.

"Grimaldi?" John hırladı, kafasını çevirip Bram'e baktı. "*Bir Grimaldi'nin onu nerede bulacağını bilmesine izin mi verdin? Delirdin mi sen?*"

Bram ellerini havaya kaldırarak, "Vay canına, ben öyle bir şey yapmadım," diye cevap verdi. "John," ben tersledim, yüzünü tekrar yakaladım. " atlama

Sonuçlar. Sin buraya beni incitmeye gelmedi ve babasına beni nasıl bulacağını söylemeyecek, bu yüzden sadece nefes al. Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

Alnında bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Öyle miyim? Ne oldu? Tris, sen _."

Kendime engel olamayıp dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım. öpücüğümle birlikte söylüyordu. Sadece hızlı olmasını istemiştim, sadece iyi olduğuna dair kendime güvence vermek için çünkü Sin'in onun ve Tink'in *dikkatini* nasıl *dağıttığı* konusunda endişelenerek aklımı kaçıırıyordum, ama şimdi buradaydı...

John inledi, öpücüğü derinleştirmek için dudaklarımı kendi dudaklarıyla ayırdı ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni kalçalarımından tutup kaldırdı ve bacaklarımı beline doladı.

Bram garip bir kahkaha atarak, "Tamam, sanırım bu bizim ayrılma işaretimiz," dedi. "Tink, belki de erzak almak için kasabaya inmeli ve bu ikisini baş başa sohbet etmeleri için yalnız bırakmalıyız."

Ona ne baktım ne de cevap vermeye çalıştım. John derin, uyuşturucu öpücükleriyle ruhumu yutarken ve aleti aramızda hızla sertleşirken nasıl cevap verebilirdim ki?

"Ne?" Tink sızlandı. "Malzemeleri zaten dün aldık ve ben zaten dört saattir arabada oturuyorum, istemiyorum-"

"Katinka, arabaya bin," diye homurdandı Bram ve bir ayakkabı itiş kakışı onu aracına doğru ittiğini gösteriyordu.

John alt dudağımı ısırduğında inledim, sonra bu iyiliğine karşılık verdim ve dilini emerken kendi uyarılma inlemesinden zevk aldım. Kalçalarım ona karşı sallanıyor, nerede olduğumuzu ya da beni tamamen yerden yüksekte tuttuğu gerçeğini tamamen unutuyordum.

"John, Tris için aldığım hediyeleri unutma!" Tink, Bram'in motoru çalışmadan bir an önce seslendi. Arabayı sürdüler ve ben başımı John'a ağır göz kapaklarının ardından bakabilecek kadar geriye eğdim.

"Hediyeler?" Dudaklarım onun öpücükleriyle kabarmış ve karıncalanmıştı.

"Mm hmm," diye cevap verdi, beni verandanın merdivenlerinden yukarı taşırken boğazımı öptü ve kapıyı ayağıyla iterek açtı. "Kasabadayken bazı temel ihtiyaçlarımızı aldığımızdan emin olduk."

Nefesim kesildi, yolculuklarının tüm amacını hatırladım. "Anahtarlar sende, değil mi?"

John geri çekildi, gözleri irileşmişti. "Siktir. Anahtarlar!"

"Ne?" Ciyaklayarak kollarından sıyrıldım. "Onları almadın mı? Neden? Ne? Nasıl?"

Dehşete kapılmış ifadesi alaycı bir gülümsemeye dönüştü ve gözlerim anında kısıldı.

"Hiç komik değilsin, John Smith."

"Hadi ama Venüs, ben oldukça komiğim." Bana tekrar uzanmaya çalıştı ama ben dans ederek uzanamadım. Siktir et, bu numarayı yaptıktan sonra zor elde edilenin tadına bakabilirdi. "Seni kovalamamı ister misin, hmm?"

İçimde bir heyecan parıltısı yandı ve kirpiklerimi kırıştırdım. "Yapar mısın? Koşarsam beni yakalar mısın?"

Bu kadar iri bir adamın yapabileceğini düşündüğümde daha hızlı hareket eden John, beni belimden yakaladı ve ağzı ağzımın üzerine kapanırken beni vücuduna doğru çekti. Beni güçsüz düşene ve nefessiz kalana kadar öptü, sonra cevabını bir dua gibi dudaklarıma fısıldadı.

"Her zaman ve sonsuza dek, Venüs. Ne kadar uzun sürerse sürsün, peşinden koşmaya değersin."

Sakin ol kalbim. Bu adam...

Beni kucakladı, tek kelime etmeden yatak odasına taşıdı ve sonra beni yavaşça dağınık yatak çarşaflarının üzerine bıraktı.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu alçak bir sesle, gömleğimi başımın üzerine kaldırırken.

Bir kenara atmasına izin verdim, sonra iyiliğinin karşılığını vermek için onunkini çekiştirdim. "Sin ile mi?"

John'un göğsünden öfkeli bir ses yükseldi ve ben sırtarak tırnaklarımı pürüzsüz göğüs kaslarında gezdirdim. "Kıskançlık size yakışıyor, Profesör. Ama endişelenecek bir şey yok. O sadece beni kurtarmak için buradaydı."

"Seni kurtarmak mı?" diye tekrarladı, sesi gerçekten kırılgan geliyordu.

"Neyden?" Sırıttım ve parmağımla burnuna vurdum. "Senden, Aptalca. Burada kendi isteğim dışında bulunduğum izlenimine kapılmıştı, ki düşününce *teknik olarak* yanılmadığını görüyorum. Bir de yatağına kelepçelenme olayı vardı."

John kaşlarını çatı. "Beni öldürmeye çalıştın."

"İyi bir nedenle," diye hatırlattım ona, hafifçe yana kayarak. Evet, ortam çok çabuk bozulmuştu.

John da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü derin bir nefes verdi ve başını öne eğdi. "Özür dilerim Venüs. Yapmadım... Hâlâ sallantıdayken bu kadar sahiplenici davranmamalıydım."

Boğazımda bir suçluluk yumağı oluştu. "Sahiplenici davranman umurumda değil," diye itiraf ettim, "yeter ki içten içe benim kimsenin malı olmadığını bil."

Başını kaldırdı, gözleri benimkilerle ateşli bir sıcaklıkla buluştu. "Anlaşıldı."

Ona bakarken kelimeler kifayetsiz kaldı, bakışlarının yoğunluğunun beni ısıtmasına ve ruh halimi yeniden canlandırmasına izin verdim. Dudaklarımı ıslattım. "Peki, Tink hediyeler hakkında ne diyordu?"

Eğildi, öpmek için yüzümü arkaya yatırırken eliyle ensemini kavradı. Ağzı benimkini çiğ bir taleple sahiplendi. Dişlerimi alt dudağının üzerinde gezdirdim. Alt dudağımı yakalayıp acıtacak kadar sert bir şekilde ısırmadan önceki tek uyarım hırıltıydı.

Damarlarıma sıvı sıcaklığı doldu ve kavurucu sıcaklık üzerimizdeki giysileri çok fazla yaptı. Bütün gece beni tüketen endişe ve yorgunluk, hayal kırıklığıyla birlikte yandı. Bir yerde külotum yok oldu ve John'un pantolonu açıldı. Ellerim göğsünün üzerinde gezinirken, ilk önce ne yapmak istediğime karar veremiyordum.

John gerçek bir çabayla kendini geriye doğru çekti ve beni nefes nefese ona bakmak zorunda bıraktı. "Ne yapıyorsun?" Neden oradaydı ki? Ben yataktaydım ve o da kapının yanındaydı.

Ama bana cevap vermek yerine tek parmağını kaldırdı ve yatak odasından dışarı ıktı.

"Ne-?" Yataktan kalktım. "Neredesin...?"

Yatağın kenarına ancak gelebilmiştim ki, içeri girip diğer odanın kapısını güm diye kapattı. Elinde plastik bir torba vardı. Ayakkabılarını çıkardı ve bana yatağı işaret etti. "Oraya geri dn, Venüs."

Emir her bir hecenin üzerinde yaladı. Kahretsin, Profesör John ateşliydi ama ne zamandır sınıfta onun peşinden nefes nefese koşuyordum?

Geriye doğru tırmanırken, yatak başlığına arpına kadar durmadım. John beni takip etmek yerine orada duruyordu, gmleksizdi, pantolonu açıktı ve Adonis kemeri sergileniyordu, neredeyse tadını alabildiğim ereksiyonunun ipucu dışarı bakıyordu ama hala saklanmıştı. Gözlerindeki ateşli bakış üzerimde geziniyor ve beni incelediği her yerde ateşin izini sürüyordu.

Meme uçlarımla hariç, çünkü onlar gerildi. Aramızda uzun, sözsüz bir saf şehvet nabzı attıktan sonra kaşlarımla kaldırdım.

"Beni almaya mı geliyorsun?"

Çünkü ona ne kadar bok vermek istesem de, şu anda kesinlikle emin bir şeydim. Yıldızları görene kadar beni becermesini istiyordum.

Sonra tekrar yapmasını.

Yine de, arka arkaya yedi orgazm meydan okumasını erteleyebilirim.

Dudaklarını yaladı.

Belki de yalamadı.

"Burada bir şeyi tartışıyorum Venüs."

"Kendinle mi?" nk hiçbir şey söylemiyordu. "Hı hı."

Sonra kâğıt torbayı açtı.

"Hediyelerim mi?" Ağzım aniden kurumuş ve midem dibe vurmuş olsa da yutkundum.

"Hmm-hmm," diye mırıldandı. Torba oldukça büyüktü ve görmek istiyordum ama sonra John bir paket çıkardı ve yüz ifadesi o güne kadar gördüğüm en sıcak, en komik şeydi. "Tink'i ldreğim."

"Tabii, Tink'i sonra ldr, beni şimdi becer." Neye ihtiyaı varsa. Sonra bilmem gerektiği için ellerimin ve dizlerimin üzerine kaydım ve srndm.

Ona doğru. Yatak başlığını bırakmamdan bir kez bile şikâyet etmedi. Aksine, gözlerinin içi eridi. "Pakette ne var?"

Kutuyu çevirdi ve çenem düştü. Bunları görmüştüm ama... "Bu bir horoz kılıfı mı?"

Yarı kıs kıs güldü, yarı kahkaha attı. "Bunun ne olduğunu bildiğine inanıyorum."

"Yani, paketin üzerinde yazıyor." Elimi uzattım ve o da teslim etti. Talimatlar oldukça açıktı. Beş farklı doku mevcuttu, hepsi benim zevkim için bir şekilde yivliydi ve bir vibe koyabileceğimiz küçük bir ek vardı.

"Ne diyorsun Venüs?" John'un sesi alçak, sıcak ve sertti. Bana tamamen yasadışı şeyler yaptı. "Bunu senin için denememi ister misin?"

"Yatak odasına oyuncakları dahil etme isteğiniz beni tahrik ediyor Profesör Smith, yalan söylemeyeceğim. Orada başka ne var? Ayrıca, Tink bize neden seks oyuncakları aldı ki?" Aklım şu ana kadar bu tuhaf ayrıntıyı atlamıştı.

John omuz silkti. "Sana bir hediye almak istediğini söyledi ama saat sabahın ikisi olduğu için pek fazla açık yer yoktu." Penis kılıfını yorganın üzerine fırlattı ve alışveriş torbasına tekrar baktı. "Sana bir güzellik blenderı mı almış?" Küçük kutuyu çıkarıp üzerindeki yazıyı okudu ve ben de sııttım.

"Hı hı, o bir mücevher." Kutuyu ondan aldım ve komodinin üzerine fırlattım. Görünüşüne rağmen makyaj yapmak için değildi. "Başka ne var? Eğer kelepçe varsa, kesinlikle *hayır*, sadece açık olalım."

John başını sallayarak yüzünü buruşturdu. "Kelepçe yok, ama *şu* büyükçe şey var... *İtme*. Şey... Sanırım ne işe yaradığını biliyorum ama emin olmak için çalışırken görmek isterim." Amımı titreten bir başka yakıcı bakış. "Tamam, son eşyalar mavi Noel süsüne benzeyen bir şey ve... oh bu eğlenceli görünüyor. Yenilebilir vücut boyaları."

Son iki şeyi kaşlarını müstehzi bir şekilde sallayarak gösterdi ve ben de "Noel süsü "ne bakıp kıkırdadım; bu kesinlikle kışla oynamak için tasarlanmış, ucunda parmak halkası olan uzun, tümsekli bir vibratördü. Tink kendini gerçekten suçlu hissediyor olmalıydı çünkü bu bir alışveriş çılgınlığıydı.

"Kayganlaştırıcı da almış mı?" Pantolonumdan sıyrılırken kirpiklerimi kırıştırarak tatlı tatlı sordum. "Çünkü arka kapımdaki o mavi şeyi denemek istiyorum."

Keşke John'un yüz ifadesini kameraya alabilseydim çünkü *paha biçilemezdi*.

"Ciddi misin?" diye sordu bir anlık şokun ardından. "Tamam, lanet olsun, bakalım..." Gözden kaçırmış olabileceği bir şey olup olmadığını kontrol etmek için hemen çantanın içine daldı. Beni rahatlatmak için, hepsinin içinde bir çeşit kayganlaştırıcı bulunan bir avuç numune paketi çıkardı.

"Pantolonunu çıkar," diye emrettim, yatakta ters dönüp ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Uzun süren ön sevişme için sabrım yoktu, zaten sırlıklam olmuşum ve Tink'in hediyeleriyle yaşayabileceğimiz tüm eğlenceyi beklerken doruk noktasındaydım.

John bir inilti çıkardı, giysilerini tekmeledi ve arkamdaki yatağa tırmandı, büyük bir eli kış yanağımı sıkıca kavradı. "Lanet olsun Venüs, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Acele edip beni çıkarmazsan öldüreceğim," diye karşılık verdim, dirseklerim yatağa dayanana kadar sırtımı kamburlaştırdım ve arkamı ona doğru müstehcen ve davetkâr bir şekilde salladım.

John hırıltılı bir ses çıkardı, sonra iki yanağımı da kavradı, ağzı amıma yapışırken beni iyice araladı. Dili klitorisime saldırdı ve yere yığılmamak için çarşafı yumruklarımın arasına almak zorunda kaldım.

"Siktir," diye inledim, yüzünde geriye doğru sallanıyordum. "John..."

"Tadın çok tatlı Venüs," diye mırıldandı, şakacı bir şekilde iç baldırımı ısırarak. "Doyamıyorum." Bir kez daha tadına bakmak için tekrar daldı, ben irkilmiş bir çığlıkla patlayana kadar amımı diliyle sikti ama sanki kıvrımlarımın içinde boğulmak istiyormuş gibi yüzünü daha da derine gömdü.

Orgazmım içimi titretirken tek yapabildiğim soluk soluğa hava almaktı ama John daha yeni başlıyordu. Bir an sonra hava almak için yüzeye çıktı, sadece küçük kayganlaştırıcı örneklerinden birini dişleriyle yırtıp açtı ve doğrudan dar deliğimin üzerine sıktı.

"Bunun iyi olduğuna emin misin?" diye sordu, işaret parmağıyla kayganlaştırıcıya masaj yaparken nefesi kesilmiş gibiydi, sanki tepkimi test ediyormuş gibi ucunu hafifçe içeri itiyordu.

İnledim, parmağına doğru sallandım ve zihinsel olarak bedenimin rahatlamasını istedim. "Evet," diye soludum kalın indeksi daha derine kayarken. "Lütfen, John..." "Daha önce bunlarla oynadın mı?" diye sordu seksi bir merakla, parmağını olduğu yerde tutarak topuzlu mavi asaya uzanırken.

"Evde yalnızken mi? Tavşan klitorisi titreşimlerini sevdiğini biliyorum ama *bunu...* hiç hayal etmemiştim..." Parmağını çekerek yerine anal vibratörün pürüzsüz silikon ucunu yerleştirdi. Çok yavaş bir şekilde içeri itti. Şüphesiz kayboluşunu izlerken ağır ağır nefes alıyordu.

Başımı döndüren ve amımı titreten yoğun his üzerime çöktüğünde kendi nefesim kesildi ve henüz oyuncağı açmamıştı bile. Çok iyiydi.

"Tris," diye mırıldandı John, hareketine ara vererek. "Bir soru sordum."

Tanrım, ses tonundaki otorite beni gerdi ve cevabımı formüle etmeden önce dudaklarımı ıslatmam gerekti.

"Evet," diye itiraf ettim. "Ama bu daha iyi. Kontrolün sende olması çok daha iyi."

Eğildi, ödül olarak vibe'ı daha derine iterken kıç yanağımı öptü. "İyi kız," diye mırıldandı ve neredeyse o anda boşalıyordum. Kıçımı oynamaya olan hevesimi mi yoksa ona cevap verirkenki dürüstlüğü mü övüyordu belli değildi ama önemli değildi. Çok ateşliydi ve ben de bunun için buradaydım.

Sonra çalıştırdı ve ben bir sıvı birikintisine dönüştüm.

"Bu iyi mi?" diye mırıldandı, oyuncağı bir çekti, bir yumru çıkardı ve sonra geri itti. Beni onunla beceriyordu.

Parmaklarım çarşafın içinde bükülürken ve kalçalarım ileri geri sallanırken, daha fazlası için yalvarırken cevabım tutarsız seslerdi. Daha fazlası *ilahi* olurdu.

"John," diye yüksek sesle haykırdım. "John, sana ihtiyacım var. Becer beni, lütfen."

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu, hızla pozisyonunu değiştirerek kocaman sikinin başını sırlıslıkla amcığımla aynı hizaya getirdi. "Şükürler olsun," diye inledi ve beklediğim gibi vibe'ı kıcımdan çıkarmadan içeri itti. "Aman Tanrım, Tris... şu anda çok darsın. Bu iyi hissettiriyor mu?"

Beynimin içinde havai fişekler patlarken kelimeler kifayetsiz kaldı, endorfin o kadar yoğun ki yıldızları görüyordum. O amımın derinliklerine doğru ilerlerken ben sadece inledim ve nefes nefese kaldım.

John yine de otoriter bir ruh halindeydi ve saçlarımdan bir avuç tuttu, garip bir açıyla bükülene kadar başımı geriye doğru salladı. "Venüs, aşkım, sana bir soru sordum. "Bu" -*itiş*- "bu" -*itiş*- "Hisset" - *itme*- "İyi mi?"-*slam*.

"Evet!" Çılgılık attım, tüm vücudum çok fazla hisle aydınlandı ve zevk o kadar yüksekti ki patlayabileceğimden emindim. "Evet, harika hissettiriyor! Siktir, John, yapacağım-"

Kııcımdaki titreşimi bir seviye yukarı çevirdi ve sarsıldım. Hem kıcımdan hem de amımdan beni sarsan doruk o kadar güçlüydü ki bir an için bayıldım. John saçlarımı serbest bıraktı ve beni yatağa bıraktı.

Kıçımı kavradı ve sertçe pompaladı. Uzun şaftı beni tüm doğru yerlerden yakaladı, daha sert, daha hızlı, daha sert giderken doruk noktamı uzattı, ta ki sperminin sıcak fiskyeleri içimi beyaza boyayana kadar.

Neyse ki o zaman anal vibe'ı geri çekti, ben bir saat süren orgazm gibi görünen şey boyunca seğirip titrerken onu kapattı ve bir kenara attı. Yüzümün çarşaflara gömülü kalmasına rağmen kalçalarım hâlâ havadaydı ve John amımdan çıkmak için tatlı bir zaman ayırdı.

"Güzel," diye mırıldandı boğuk bir sesle, parmakları amımdan sızan dölllerinin bir kısmını silip süpürdü. Sonra tekrar içeri itti. "Mükemmel."

Parmaklarını hemen tekrar çekmeyince şakacı bir şekilde parmaklarına binerek kıpırdandım ve karanlık bir kıkırdama verdi. O kadar çabuk tekrar yapacak enerjim olmadığını çok iyi biliyordu. Belki sadece biraz dinlenmek... sonra da diğer oyuncakları denemek istiyordum.

Bizi yatağa yerleştirirken, çıplak vücudu benimkine sarılmıştı, Tink'e bir teşekkür pastası almayı aklıma not ettim.

yirmi bir

JOHN

Boya fırçasının tenimde ıslak bir şekilde kayması bir ara beni uyandırdı ama Tris beni usulca öptü ve uykuya geri dönmemi fısıldadı, ben de öyle yaptım. Eğer etimi süslemek isteseydi, onu durdurmazdım. Ama vücut boyalarının yenilebilir olduğunu unutmuştum, ta ki hayatımın en iyi oral seksini yaptığımı hayal etmeye başlayana kadar...

"Venüs?" Mırıldandım, uykunun sersemliğini üzerimden atıp onun gür dudaklarını taş gibi sert aletimin etrafına sarılmış halde buldum. "Oh lanet olsun, evet buna alışabilirim." Ellerimi başına doğru kaldırdım, dili ucumun etrafında dönerken parmaklarımı ipeksi saçlarına geçirdim.

Yarı açık gözlerle, gövdem ve kalçalarımın her tarafına boyanmış desenleri ve sikimin tabanını süsleyen telkari girdabını fark ettim. Yaratıcılığını gerçekten ortaya çıkarmıştı ve şimdi ağzıyla temizliyordu.

"Mmmm," diye inledim, sikimi ağzının derinliklerine alırken kalçalarım yataktan kalktı. "Evet, böyle. Daha fazla alabilir misin?"

Kirpiklerinin arasından bana karanlık bakışları her şeyi anlatıyordu, sonra daha da aşağı indi ve ucumu boğazına aldı. Öğürme refleksini gevşeterek etrafımda yutkundu ve ne kadar iyi hissettirdiğine dair küfürler fısıldadım, bu sadece onu teşvik etti.

Narin parmakları tabanımın etrafını sarmış, şaftımı ağzıyla aynı anda pompalıyordu ve ben kontrolü ele alıp yüzünü sikmemek için kendimle savaştım. Kontrolün onda olmasını istiyordu, ben de ona izin vermek zorundaydım... şimdilik.

"Lanet olsun, Tris," diye inledim, daha uzun süre dayanmak için savaşıırken kıç yanaklarım gerildi. Beni o kadar hızlı boşaltıyordu ki utanç vericiydi. Parmaklarım saçlarında sıkılaştı, ellerim artık onun hızını belirlemesine izin vermiyordu ve kendimi onu her zamankinden daha sert iterken buldum.

Sonra hiç beklenmedik bir şey yaptı. Ben nefes nefese inleyerek boğazını sikkemekle meşgulken, o yanaklarımın arasından bir parmağını kaydırđı. İrkildim ve durakladım ama geri çekilmedim, o da bunu izin olarak aldı.

Bildiğim bir sonraki şey, parmağının kıcımın içinde olduğuydu - tamamen yabancı ama hoş olmayan bir his - ve ağzı aletimin etrafında bir vakum mührü yaratmıştı. Sonra parmağı kıpırdadı, içeriden prostatımı buldu ve hayatımda hiç gelmediğimi düşündüğüm kadar sert boşaldım. Kovalar dolusu. Onu boğacağımdan endişelenene kadar yük üstüne yük bindirmeye devam etti.

"Bebeğim," diye nefes nefese kaldım, kalkmasına izin vermek için yastıklara geri çöktüm. "Sen iyi misin? Bu-"

Dudakları gergin ve yanakları dolgun bir şekilde bana sırtıttığını fark ederek kestim. Şu anda bir ağız dolusu menimi mi tutuyordu? Neden bu kadar sıcaktı?

Thrust adını verdiği şeftali rengindeki büyük vibratöre uzanırken bakışlarımı üzerinde tuttu, sonra gözlerini kırpmadan, yavaşça ve kasıtlı olarak sıvımı ağzından oyuncağın üzerine akıttı.

Çenem düştü ve orada öylece kalakaldım, döllerimi kocaman oyuncağın her tarafına bulaştırmasını, sonra da kalçalarımın üzerine oturup onu amına sokmasını huşu içinde izledim. Vay anasını, kızım çok kirliydi.

"Bana nasıl çalıştığını göster," diye talep ettim, tamamen içeri iterken sesim sertti. Söyleneni yaptı ve çalıştırdı. Başlangıçta tek duyabildiğim titreşimin uğultusu ve klitoris uyarıcısının hareketiydi, ama başını geriye atıp inlemesi daha fazlasını kaçırdığımı söylüyordu. "Göster bana," dedim tekrar, daha güçlü bir şekilde.

Bakışlarını benimkilere çevirdi, sonra oyuncağı yavaşça bir kez daha dışarı çekti. Elbette, her şey *itiyordu*, ama aynı zamanda dönen tümseklerin ortasında bir halka vardı. Böyle tepki vermesine şaşmamalı.

Hiçbir şey söylemediğimde, oyuncağı tekrar amına soktu, akıllı aletle kendini becerirken benimle göz teması kurdu, sonra soluk soluğa bir inlemeyle boşaldı. Tüm bunları benim döllerimi kayganlaştırıcı olarak kullanarak yapmış olması? Pastanın üzerindeki krema. Çılgınca.

"Duşa girelim mi?" İkimizin de ne kadar yapış yapış olduğuna dikkat çekerek önerdim. Tink ve Bram her an dönebilirlerdi ve benim onlar gelmeden önce Tris'i tekrar sikkemek için planlarım vardı. Duşa yaparsak, çoklu görev yapmış gibi olurduk.

Başını salladı, gözleri her zaman büyük bir orgazmdan sonra baktığı gibi cam gibi ve şaşkıındı. Bu onda bağımlılık yaratan bir görüntüydü ve mümkün olduğunca uzun süre öyle kalmasını istiyordum.

Onu kucağıma alarak, bu narin dinamo söz konusu olduğunda en sevdiğim aktivitelerden birine kendimi kaptırdım. Onu kucağıma aldım. Benden çok daha küçüktü ama bu onu zerre kadar küçültmüyordu. Aksine, dudaklarının bir sıkışmasıyla beni dizlerimin üstüne çöktürebilirdi.

Onun acısı dışında her şeyle başa çıkabilirdim. Bu beni çok üzüyordu. O anıların içinde debelenmek için çok erken. Kederinin hamlığı tam oradaydı, ama belki de seks ve orgazmla sınırı hafifletmiştik. Duşta o pürüzlü parçalardan birkaçını daha zımparalayabilirdik.

Göğsümü okşayan göğüslerinin ağırlığı kesinlikle tadına varılacak bir şeydi. Onu banyoya kadar taşıdım, sonra kapıyı ayağımla kapattım. Ben duşu başlatırken, temas için açgözlülükle ona tutundum.

"Mağara adamına dönüşüyorsun John," diye alay etti, ben de kıkırdadım.

"Senin söz konusu olduğun yerde mi? Kesinlikle Venüs. Ne de olsa paha biçilmez sanat eserlerine değer veriyorum." Belki gözlerindeki memnuniyet parıltısı ya da gerçek zevk çılgınlıklarından önce gelen alçak, neredeyse sessiz çılgılık dışında gülümsemesinden daha paha biçilmez bir şey yoktu.

Bu arada, su yeterince ısınır ısınmaz ikimizi de suyun altına ittim ve aynı anda onu doldurdum. Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında nefesi kesildi. "John..." Bu bir mucize miydi?

Ah, Venüs'üm... "Seni ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin," dedim ona. Sürekli bir yanmaydı ve ikimizi de çıldırtmak için tasarlanmış bir ritimle onu becerirken bacaklarını kalçalarımın etrafına sardı ve ağızlarımız kaynaştı. Daha önce kıcımla oynadığını düşünerek, bir parmağımı kıcının kenarına bastırmaktan zevk aldım ve boğuk bir çılgılla irkilerek boşaldı.

Bana yumruk atan kaslarının kısıkcı beni kurutmaya kararlı görünüyordu. Birbirimize doğru eğildik, nefes almak için savaşıırken soluk soluğa öpüştük. Sonunda titreyen bacaklarının üzerinde durmak için aşağı kaydım ve benimkilerin titremediğini söyleyemezdim. Parmaklarının göğsümde yayılması bana ne kadar yakın olduğunu hatırlattı. Onu ne kadar çok istediğimi.

Onunla ilgili her şey mükemmeldi. Küçük narin ayak parmakları fayansa doğru kıvrılmıştı. Onu izlediğimi fark ettiğinde kalçasının çıkıntısı ve şampuanı saçlarına sürmeyi devraldığım da öpücükten şişmiş dudaklarındaki tembel gülümseme.

"Nasılsın koca adam?" Şampuanı kafa derisine masaj yaparak yedirmeye devam ettiğimde neredeyse mırıldanıyordu.

"İyi. Ya sen Venüs?"

"Hmm." En düşük iniltiyle çıktı. "Bunu asla bir ara bırakabilirsin."

Kıkırdadım. Evet, en paha biçilmez eşyaların en büyük özenle kullanılması gerekiyordu. Hatalar yapmıştım. Çok fazla. Ama o en iyi malzemelerden yapılmıştı, güzel olduğu kadar sağlamdı da.

Tam anlamıyla mükemmeldi. Onu suyun altına ittim ve saçlarını durulamasına yardım ettim, sonra da saç kremi ile işe koyuldum.

"Yatak başım olur diye düşünüyordum," dedi gırtlaktan gelen bir sesle ve sikimin etrafını sararak nazıkçe okşadı. "Ama şimdi sanırım sadece bir su birikintisi olacağım."

Kıkırdama sırası bendeydi. Ona bu özeni göstermekten zevk alıyordum. Saç kremi ıslatırken, bir el bezini sabunladım ve üzerinde gezdirdim. Bu bana göğüslerinin tatlı kabarıklığından kıcının ihtişamına kadar her kıvrımı keşfetme zamanı verdi. O oyuncağı ve beni aynı anda o kadar tatlı bir şekilde kabul etti ki.

Taşaklarımı onun kıcının derinliklerine sokma düşüncesi kesinlikle sikimin seğirmesine neden oluyordu. Buna hazır olup olmadığını merak ederken bile kendi soruma kendim cevap verdim. Tris her şeye hazırdı. Meydan okuyan. Zeki. Kurnaz. Kararlı.

O benim için mükemmel bir eştı.

Çok mükemmeldi. Sonunda her şeyi durulama zamanı gelmişti ve duştan çıkıyorduk. Ben saçındaki fazla suyu sıkarken o da havluyla makyaj masasına yaslandı. Bakışları aynada beni esir aldı ve bana bir tarak uzattığında gülümsememi tutamadım.

Daha sonra bir avuçtan yararlanabilmek için tüm kırıksıklıkları düzeltmek mi? Zerre kadar umursamadım. Bu, hayatımda sahip olmayı hiç hayal etmediğim türden bir şeydi ve birden neyin eksik olduğunu anladım.

Tek bir işle asla dolduramadığım şeyi. Ben Hermes'tim. Dünyanın en iyi hırsızıydım. Çalamayacağım hiçbir şey yoktu. Ulaşamayacağım hiçbir şey, denemediğim hiçbir şey yoktu. Bu hariç.

Kaşlarını bana doğru kaldırdı ve dudaklarımı nemli saçlarına bastırdım. "Seni seviyorum Venüs." Bu itiraf içimden bir dua gibi döküldü.

tanrıçama sundum.

Tris gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Bütün gün tamamen mükemmeldi, ben sadece-

"Pardon?" Az önce söylediğini sandığım şeyi mi söyledi?

Gülümsemesi aynada saf güneş ışığıydı. "Teşekkür ederim John, bunun anlamı çok büyük."

Dudaklarım aralandı ama hiç ses çıkmadı. *Teşekkür mü? Ben de seni seviyorum* değil.

Panik bedenimi sardı ve bir anda kulübeye geldiğim andan itibaren tüm etkileşimlerimizi yeniden gözden geçirdim. Köprüleri onarıyor ve birlikte ilerliyor muyduk? Yoksa Tris tüm vibratörlerini çaldığım ve o da azdığı için beni sadece seks için mi kullanıyordu?

Vay anasını. Her şeyi tamamen yanlış mı anlamıştım?

Tris kollarımın arasında döndü, dudaklarıma tatlı bir öpücük kondururken yanağımı okşamak için uzandı. "Sanırım bir arabanın geldiğini duydum. Tink ve Bram dönmüş olmalı."

Yanağımı okşadıktan sonra havlusunu o tatlı vücuduna dolayarak banyodan çıktı ve beni orada dikilmiş, lanet bir moron gibi yansımama bakarken bıraktı.

Tabii ki o da karşılık vermemiştii. Neden söylemesi gerektiğini düşündüm ki? Senin sayende tüm hayatı altüst olalı sadece birkaç gün olmuştu. Elbette, beni affetme *yolunda ilerliyor* olabilirdi ama bu her şeyin bittiği anlamına gelmiyordu. Bu devam eden bir çalışmaydı ve bunun farkına varmak yüzüne bir kova buzlu su çarpmak gibiydi.

Onun kalbinde ve ruhunda açtığım yaraların harika bir penis ve arka arkaya orgazmlarla iyileşebileceğini düşündüğüm için bir pisliktim. Eğer sonunda onun affını kazanacaksam -*sevgisini* kazanacaksam- o zaman bunun zamana ihtiyacı olduğunu kabul etmeliydim. Sabırlı olmalıydım ve olacaktım da. O her şeye ve daha fazlasına değerdii, bu yüzden Oyunu bitirecektim... sonra sonsuza kadar sürse bile onu geri kazanmak için ne kadar zaman gerekiyorsa harcayacaktım.

Şu anki en güçlü kesinliğim buydu. O buna değerdii.

yirmi iki

TRIS

Kulübeden depoya kadar üç buçuk saatlik bir yol vardı ve oraya vardığımızda sırtım ağrıyordu ve sinirlerim gerilmişti. John da bütün bu süre boyunca *garip* davranmıştı. Mesafeli değildi ama duşta olduğu gibi *her tarafında* da değildi. Belki de *teşekkürüm* beklediğimden daha sert gelmişti?

Her neyse. Nerede durduğumuzu anlaması gerekiyordu, çünkü belli ki tüm yalanlarının affedildiğini ve unutulduğunu düşünüyordu. Bundan çok uzaktım ama bunun ne olduğunu anladığı sürece sürece sürece açtım. Bir süreç.

"Shadow Grove Secure," diye mırıldandı Bram, arabayı onu yönlendirdiğim devasa deponun önüne park ederken. "Paha biçilmez çalıntı sanat eserlerini saklamak için muhtemelen dünyadaki en iyi şehir, kabul ediyorum. Bu ünitelerden birinin kirası ne kadar?"

Kısa bir kahkaha attım. "Çok fazla. Diğer kiracıları korumak için birime kendi güvenliğimizi kurmadan önce bir sürü ek ücret vardı. Sonunda kullandığımız güvenlik sistemi, ünitemizin içindekilerin tamamını yakacak ama dolabın *dışındaki* hiçbir şeye zarar vermeyecek şekilde tasarlandı."

Bram düşünceli görünüyordu, biz binanın içine doğru ilerlerken etrafına bakınıyordu. "Huh," diye mırıldandı. "Bunu senin için kim kurdu?"

Düşünerek kaşlarımı çattım. "Nelson'ın yaptığını sanıyordum ama şimdi işi yapması için biriyle anlaşmış olabilir mi diye merak ediyorum."

Bram cevap olarak mırıldanmakla yetindi ve ben iki yanında makaralı kapıların sıralandığı uzun bir koridora doğru ilerlerken onu takip etti. Bina boş görünüyordu ama içimde kıvrılan gergin beklentiye görmezden gelemiyordum. Başka biri dolabı çoktan keşfetmiş miydi? Kesinlikle hayır. Sadece üçümüz biliyorduk ve biri ölmüştü. Yani Hank birine söylemediyse.

"Hemen şurada," diye mırıldandım, kafamdaki rahatsız edici düşüncelerden kendimi uzaklaştırmaya çalışarak. "802 numaralı dolap."

Dolap ilk bakışta depolama tesisindeki diğer yüzlerce dolaptan farklı görünmüyordu. Makaralı kapı basit bir şifreli asma kilitle sabitlenmişti, kilidi açtım ve John'un metal makarayı kaldırmasına izin vererek çıkardım.

"Ah, bu daha çok beklediğim gibi görünüyor," diye yorumladı, silindir tarafından gizlenmiş olan iç kapıyı incelerken. Sağlam çelikten yapılmıştı, görünürde menteşesi yoktu ve sadece bir anahtar deliği vardı. "Tris?"

Hızlı bir iç çektim. "Evet." Cebimden üç anahtarlı halkayı çıkardım ve ünitenin kilidini açmaya koyuldum. Anahtarlar birbiri ardına, her biri saat yönünde tam bir tur attı. Her zaman olduğu gibi, son anahtar -benim anahtarım- kilidin içinde dönüp emniyet tedbirlerini devre dışı bıraktığında nefesimi tuttum.

"Tamam mıyız?" Tink, ben bir an kıpırdamadan öylece durunca sordu.

Onun sözleri beni sarsarak kendime getirdi ve rahatlayarak nefes verdim. "Evet, iyiyiz." Anahtarımı çekip kapıyı hafif bir tereddütle iterek açtım. İçeride, iklim kontrollü, tozsuz dolap serin ve karanlıktı. Alevler ya da kül yığınları yoktu. Her zaman olduğu gibi, kopya anahtarlarım kusursuz çalışmıştı.

Endişemi bastırarak kollarımı ovuşturdum ve öne doğru bir adım attım. "Bu taraftan."

Tink arkamdan gelirken bir ıslık çaldı ve ben de omzumun üzerinden bakarak onun geniş gözlerinin odayı taradığını gördüm. Hiçbir şey hemen tanımlanamıyordu, her parça kendi koruyucu kılıfı içinde saklanıyordu ama hazinenin çokluğu inkâr edilemezdi.

"Tüm bu eşyalarla ne yapıyorsun?" Bram gerçekten meraklı bir ses tonuyla sordu. "Sadece kişisel bir koleksiyon mu?"

Başımı salladım. "Hayır, o benim dairemdeydi... Bu dolap sadece bir bekleme odası. Eşyaları karaborsaya çıkarmadan önce en az altı ay burada saklıyoruz, böylece satışları takip eden biri *olursa* bizimle bağlantı kurma ihtimali azalıyor."

"Alıcılarınızı nasıl inceliyorsunuz?" John, sesi endişeyle karışık bir şekilde sordu. "Art Crimes'a ya da daha kötüsüne satmadığınızı nereden biliyorsunuz?"

"Bu Hank'in işiydi. Sahtelerini ben yaptım, Nelson değiştirdi ve Hank sattı." Nelson'ın yaptığı işler için ara sıra istisnalar dışında

sahtecilikte daha iyiydi ya da Hank hırsızlıkta daha iyiydi... Gerçi benim işim sadece sahtecilikti.

Bir avuç dolusu uzun, düz saklama kutusunun bulunduğu raf ünitesinin önünde durdum. Nelson'ın metal işçiliği döneminde dövmekten çok keyif aldığı kılıçlar ve silahlar. Elimi Heydrich'in kılıcının olduğunu bildiğim kasanın üzerine koyarken titredim.

"Hey, bunu yapmak zorunda değilsin," dedi John sessizce, ben şaşkın şaşkın çantaya bakarken elini hafifçe sırtıma koydu. "Oyunu oynamak zorunda değilsin. Başka bir yol bulabiliriz."

Tink, içindekileri kontrol etmek için bir resim çantasını açtığı yandaki raftan sıçrayarak bir ses çıkardı. "Oha, hey, uh... hayır? Bu kaltağı *kazanmak* için anlaştığımızı sanıyordum?"

John sinirli bir ses çıkardı. "Özel bir konuşma, Tink. Çık dışarı."

"Dört yüz metrekairelik bir deponun içinde özel konuşma mı? Tamam, tabii. Süper özel." Nefesinin altında başka bir şey homurdandı, sonra Bram susması için ona tısladı.

"Tris, bebeğim, ciddiym," diye mırıldandı John, başparmağı gömleğimin altındaki tenimi okşarken. "Kimse bu kılıcın burada olduğunu bilmiyor. Grimaldi'nin mezarından sahtesini çalmalarına izin verebilir ve hiçbir şey söylemeyebiliriz."

Düşünerek dudağımı ısırdım. Ama tereddüt etmek için bir neden yoktu, gerçekten. Kılıç artık benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. İkinci Dünya Savaşı döneminden kalma eserleri çalmak Hank'in saplantısı, kılıçları yeniden yaratmak da Nelson'ın hobisiydi. Doğrusu, hırsızlık yapacağım tek kişi Hank'ti, o da anlayışla karşılardı. Özellikle de bu bizi Nelson'ı gerçekten kimin öldürdüğünü bulmaya bir adım daha yaklaştıracaksa...

"Yapıyoruz," dedim ve çantanın sapından tutup raftan çektim. "İşte." Kararlılıkla John'a uzattım. Bu benim intikamımla ilgili olmasa bile, büyükbabasının mirasıyla ilgiliydi. Saklamak istediği o değerli anılar ve sonunda postalamak istediği aşk mektupları.

"Bunun için teşekkürler," diye haykırdı Tink. "Peki, şimdi bu eşyaların geri kalanıyla ne yapıyorsun?" Eliyle raflardaki çalıntı eşyaları gösterdi ve bana geniş bir sırıtış fırlattı.

"Dışarı!" John ona çıkışı işaret ederek emretti. "Tris'ten çalmak yok."

Tink suratını asarak, "Bunu senden duymak çok güzel," diye mırıldandı. "Kaç tane vibratör çaldın?"

"Haklı," diye kıkırdadım ama yine de kimsenin bir hatıra almadığından emin olmak için çıkarken hepsine dikkatle baktım. Ben kapıyı bir kez daha kilitleyip emniyet sistemini etkinleştirdikten sonra makaralı kapıyı kapatırken beklediler. Arabaya döndüğümüzde hâlâ midemde huzursuz bir his vardı.

John fark etmiş olmalıydı çünkü ben içeri giremeden beni kapıya sıkıştırdı. "Venüs, bunun senin için sorun olmayacağından emin misin?" diye sordu, yüzünde derin bir endişe ifadesiyle.

Başımı salladım. "Evet, kesinlikle. Sadece... sanki biri bizi izliyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Her şeyden sonra, tüm bunlar bir tür hayal kırıklığı. Ama yine de bu dolaptan başka kimsenin haberi yok, o zaman neden bundan daha dramatik olacağını düşündüm ki?"

"Hank hariç," diye cevap verdi, gözleri yüzümü arıyordu.

Sertçe yutkundum. "Doğru. Ama onda sadece bir anahtar var ve daha fazlası olsa bile... O Oyunda değil. Ne gördüğünü *sandığını* biliyorum John, ama Hank'i tanıyorum. Nelson'ı o öldürmedi."

Bram parmaklarını şıklatarak dikkatimi çekti. "Bu, evimin anahtarını neden tamir edebildiğini açıklıyor," diye bağırdı. "Şimdi mantıklı geliyor. Ayrıca izlendiğimizi hissediyorum çünkü izleniyoruz. Burası Shadow Grove, Tris. Birileri her zaman izliyor."

İçimi bir ürperti kapladı ve kollarımı ovuşturdum.

Tink, "Ve bu uğursuz not üzerine gitmeliyiz," diye önerdi. "Grimaldi'nin yerinde neler olup bittiğini kontrol etmek istiyorum, bakalım orada herhangi bir rakip elenmiş mi?"

John bana endişeli bir bakış daha attı, ben de güven verici bir gülümseme topladım. "O haklı, gitmeliyiz."

Başıyla onayladı ve kapıyı açıp arka koltuğa geçmem için bana yer açmak üzere geri çekildi. Kılıç çantasını bagaja yerleştirdi, sonra Bram ve Tink ön tarafa geçerken arabanın arkasında bana katıldı.

Depodan çıkarken, kapıları açmak için bir kod girmemiz gerekiyordu. Başka bir araba girmek için bekliyordu, bu yüzden Bram ayrılmadan önce onların geçip bizi geçmelerini bekledi ve araba geçip giderken ben de pencereden dışarı baktım.

Birdenbire kendimi kuru buza batırılmış gibi hissettim ve gözlerim, kendi giriş kodunu girdiği için camı hâlâ açık olan şoföre kilitlendi. O beni görmedi, bize doğru bakmadı bile ama ben onu gördüğüme emindim.

Hata yoktu. Onu gözlerimle gördükten sonra inkâra yer kalmamıştı. O Hank'ti... tartışmasız Hank.

Kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başladı ve avuçlarım ter içinde kaldı, bu yüzden Bram bizi depodan uzaklaştırırken gözlerimi sıkıca kapattım. Hank'ten uzağa.

Neden orada olduğunun başka bir açıklaması olmalıydı. Görüldüğü gibi olmak zorunda değildi... değil mi? Belki de satılık bir eşyayı almak için oradaydı... ya da başka bir şey? Ama bu doğru olsaydı, anahtarımla ona eşlik etmemi isterdi. Eğer bu doğru olsaydı, şimdiye kadar Nelson'ın ölümü hakkında iletişime geçmiş olurdu. Değil mi? Benim gibi *kalbi kırılmış* olurdu.

Arabayı kullanan adam kederli görünmüyordu. Soğuk ve mesafeli görünüyordu, o kadar ki neredeyse kendimden şüphe edecektim.

İnkâr güçlüydü ama *o kadar* da güçlü değildi. Arabayı kullanan Hank'ti, bu yüzden Nelson'ın öldüğü gece John'un gördüğü kişinin de Hank olması mantıklıydı. Ama bu bilgiyi nasıl sindirmem gerekiyordu? Hank'in bir şekilde Nelson'ın ölümüne karıştığını nasıl içime sindirebilirdim?

O gece ikisini de kaybetmişim ve bu dünyada yapayalnızdım. Bu benim diz çökerek verdiğim tepkiydi ve kafamın içinde bunu bağırarak ses *yüksekti*. Ama aynı zamanda yanılttı. Gözbebeklerimi yakan gözyaşlarımı geri kırarak arabanın etrafına baktım. Ön koltukta hangi radyo istasyonunun daha iyi olduğunu tartışan Tink ve Bram'a ve John'a. John Smith... Ivan Valenshek... beni seven adam.

Yalnız değildim ama Hank yine de günahlarının hesabını vermek zorunda kalacaktı.

Yine de bu düşünce içimi parçaladı ve dizlerimi araba koltuğunda göğsüme doğru kıvırdım. John uzanıp parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve ben de onu sıktım. Şükürler olsun ki buradaydı.

yirmi üç

JOHN

Tris zihnimi tamamen tüketiyordu. O sertleşip yüzü solana kadar her hareketine ne kadar yoğun bir şekilde odaklandığımı fark etmemiştim bile. Onda bu tepkiyi uyandıran neydi? Kılıçla ilgili fikrini mi değiştirmişti?

Hayır, öyle değildi. Kararlı ve azimliydı. Tesisten çıkarken yanımdan bir araba geçmişti ama ben fark etmemiştim bile. Şoförü tanı mıydı?

Bunu söylemesini bekledim ama sessiz kaldı. Kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünerek dizlerini göğsüne doğru çekti ve elini tutmak için uzanmaktan kendimi alamadım. Parmaklarımı sıkma şekli doğru şeyi yaptığımı söylüyordu.

Kafasında her ne oluyorsa, belli ki bununla özel olarak ilgilenmek istiyordu, ama elimi onunkinin içinde tutarak yalnız olmadığını bilmesini sağladım. Yanaklarından süzülen sessiz gözyaşlarıyla uykuya daldığında bile elimi bırakmadım. Belki de bilinçaltında onun yanında olduğumu ve her zaman olacağımı hissediyordu.

Whispering Willows'a dönüş yolunun büyük bölümünde uyudu ve Bram'e kulübeye geri dönmesini söyledim. Bize kılıcı vererek üzerine düşeni yapmıştı ve onu yolun her adımına dahil olmaktan kurtarabilirdik.

"Oyun parçasını teslim eden kişi olmak istemeyeceğinden emin misin?" Tink sessizce sordu, ben bunu yüksek sesle söyledikten sonra koltuğunda döndü.

Başımı salladım. "İçimizden biri olmalı; yoksa liderlik tablosunda Hank'i geçemeyiz."

"Bir dakika, sadece bir galibiyetle bizi nasıl geçebilir ki?" diye sordu şaşkınlıkla burnunu kırıstırarak. "Yoksa biriyle çalıştığını mı düşünüyoruz?"

Bir an ona bakakaldım, sonra Igor'la yaptığım sohbetten ona hiç bahsetmediğimi fark ettim. "Evet. Eminim öyledir. Her neyse, o hâlâ

Nelson'ın ölümünden dolayı Whispering Willows polisi tarafından sorgulanıyor ve Grimaldi'ler muhtemelen şimdiye kadar onun başına ödül koymuşlardır. Kulübede güvende olsaydı kendimi çok daha iyi hissederdim." Polisler muhtemelen Hank'i de arıyorlardı ama o pisliğin henüz görüldüğünü duymamıştım.

"Kulübenin hâlâ güvenli olduğunu düşünüyor muyuz?" Bram aynadan bana bakarak sordu. "Dün geceki ziyaretçisinden sonra mı?"

İyi bir noktaydı. Yine de Sin Grimaldi'nin şu anda Tris'in güvenliğini riske atamayacak kadar çok tehlikesi vardı. Olsa olsa onu *güvende* tutmak için motive olurdu... tıpkı benim onun için yapacağımı umduğu gibi.

"Şu anda her yer kadar güvenli," diye cevap verdim bir süre sonra. "Bir silahı nasıl kullanacağını biliyor ve kapıyı kimseye açmadığı sürece..."

"Ben de onunla kalırım," diye teklif etti Tink. "Bram'in arkanı kollamak için seninle birlikte dönüş noktasına gelmesi muhtemelen daha iyi olur. Artık insanlar Oyunu kazanmak için aktif olarak öldürüyorlar, köşede neyin pusuya yatmış olabileceğini asla bilemezsin."

Yüzümü buruşturdum, Hank'in silahını Nelson'ın kafasına dayadığı anı hâlâ aklımdaydı. Tris'i yakalarsa ona da aynısını yapar mıydı? Bu mide bulandırıcı bir düşünceydi. "Bram'in Tris'i korumak için kalmasını tercih ederim."

"Hayır," diye araya giren küçük, boğuk bir ses beni irkiltti. "Hayır, Bram seninle geliyor. Tink haklı ve kulübede kendi başımızın çaresine bakabilecek durumdayız."

Tris'in darmadağınık görüntüsüne bakarak kaşlarımı çattım. Gözlerinin kenarları kırmızıydı ve burnunun ucu sessiz gözyaşlarından dolayı pembe bir renk almıştı. "Venus, sanmıyorum-"

"John, bunu yapabileceğim en nazık şekilde söylüyorum, ama *düşünme* yeteneğinin şimdiye kadar pek de iyi bir sicili yok. Bu sefer kendi adıma düşünmeme izin vermeye ne dersin?" Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı ve ağzım kurudu.

Tink ön koltuktan boğuk bir kahkaha attı ve ben de ona ölümcül bir bakış fırlattım.

Tris, Tink'in davranışlarına aldırmadı ve yorgun gözlerini bana odakladı. "Ben bir yetişkinim John, çocuk değil. Konu benim kişisel güvenliğim olduğunda bana söz geçiremezsin ve şu anda sana söylüyorum, benim ve Tink'in güvende kalma becerilerimize yüzde yüz güveniyorum. Sin kimseye beni nerede bulacağını söylemezdi, yani bu küçük keşif gezisi sırasında biri beni görmediyse... risk nerede?"

"Kız haklı," diye onayladı Tink, konuşmamıza bir kez daha dahil olarak. İşte bu yüzden asla bir ortakla çalışmadım. Sinir bozucu veletler. "Şu anda iki arada bir derede kalmış durumdasın Johnny bebeğim, en iyisi başını sallayıp gülümsemek, belki kibarca *evet hanımefendi deyip* elini öpmek. Daha azı seni hadım eder."

"Yardımcı olmuyorsun Stinkerbelle," dedi Bram ama kulübeye geri dönmüştük. "Onlara bir dakika verelim." Tink'in cevap vermesini beklemedi, arabanın etrafında döndü ve onu dışarı çıkardı. "Kahveyi hazırlayalım." Sonra ikisi de kulübeye doğru ilerlerken Tink vahşi el hareketleri ve somurtkan bakışlarla tartışmaya devam etti.

Tris'ten ıslak bir kahkaha kaçtı ve dikkatimi tekrar ona yönelttim. "İyi niyetli," dedi Tris ve ben omuz silktim.

"Tam bir baş belası." Ama onun hakkında konuşmak istemiyordum. "Gözlerimin içine bak ve sen burada kalırken benim ve Bram'in kılıcı teslim etmemizin senin için sorun olmadığını söyle."

Doğrulup yüzüme bakarken yüz ifadesini şaşkınlık kapladı. "I-"
Bekledim.

Tris yavaşça, "Bu güvenle ilgili değil," dedi. "Öyle mi?"

"Hayır. Bu sana verdiğim sözleri tutmamla ilgili." Bu işin bir parçasıydı. Diğerleri ise kendime verdiğim sözleri tutmaktı. "O yüzden bana gerçekten sorun olmadığını ve ben yokken güvende olacağını söyle."

Yüzümü inceledi, gözlerindeki sıcaklık daha da arttı ve sonra ağzının köşeleri yumuşayarak bir gülümseme imasında bulundu. "Eminim. Oyunu kazanmak istiyoruz ki Nelson'ın katilini ve büyükbabanın mektuplarını alabilelim. Bu işte *birlikteyiz*."

Evet, öyleydik. Ama bu gece sadece Tris'i alıp gitsem bile kazanmış olacaktım. Onu bir an için bile olsa riske atma fikrinden nefret ediyordum.

"Silah kullanabiliyorum," diye hatırlattı ve bu beni gerçekten gülümsetti. "Ve Tink birini ölesiye kızdırabilecek gibi görünüyor."

Bu beni gerçekten güldürdü.

"Şimdi, Bay Smith," diye devam etti, yüzümü avuçlamadan önce gömleğimi düzeltti ve beni öpmek için eğildi. Bir fırçaydı, orada ve tekrar gitti. Kısa temas beni ruhuma kadar dağladı. Bir damga. Kahretsin, beni sahiplenmesini istiyordum. Bu yüzden öpücüğün tadı tuz ve hüznle karışık olsa bile alabildiğimi alacaktım. "Git biraz puan topla ve yakında kaybedecek olanları kızdır."

"Yakında döneceğiz." Sonra ikimiz de arabadan inmeden önce ona bir öpücük daha verdim. Dışarıdaki hava, arabanın içindeki kozada olduğundan çok daha soğuktu. Kollarını kavuşturdu, kulübeye doğru giden patikaya yönelmeden önce kırmızı çerçeveli gözleriyle bana göz kırptı.

Bram onu izliyor olmalıydı çünkü onu karşılamak için dışarı çıktı. Onun yanında durdu ve ona bir şeyler söyledi. Muhtemelen silahların nerede olduğu ya da güvenlik sistemiyle ilgili detaylar. Buraya gelen başka biri olsaydı, gitmeden önce onları taşımamız gerektiğini söyledim.

Sin Grimaldi olsa? Ondan her ne kadar hoşlanmasam da, Tris'in güvenliği konusunda ona güvenmiştim. Özellikle de bende onun istediği bir şey olduğu için ve *benim* istediğim de Tris'in güvende olmasıydı. Bakışlarımı Tris'ten ayırarak etrafımızdaki alanı inceledim. Kameralar vardı. Her yolculukta onları seçiyordum. Üzerlerindeki kamuflaj mükemmeldi.

Güvenli evlere göre, bu kulübe izole edilmiş, güvenli ve bolca gözetime sahipti. Ayrıca üzerlerine gelen her şeyi buraya gelmeden önce görebiliyorlardı. Tris'i tekrar kontrol ettiğimde kulübenin içinde kayboluyordu ve Bram bana doğru geliyordu.

Direksiyona geçmeden önce tek söylediği "Nereye gidiyoruz?" oldu. Kabine son bir kez baktıktan sonra yolcu koltuğuna kaydım. Tink koltuğu sonuna kadar öne yatırmıştı, ben de arkaya kaydırdım. Önde de arkada da olsam bacak mesafesine ihtiyacım vardı.

Telefonumu çıkarırken ona "Whispering Willows'a doğru git," dedim. Dönüş kodunu göndermem ve konumu öğrenmem gerekiyordu.

"Bu dönüşlerin nasıl gittiği hakkında bilgi verir misin?" Arabayı çoktan geri döndürmüştü ve kulübeden uzaklaşan dolambaçlı yolu takip ettik. Tris'i *geride* bırakmaktan çok onu Tink'in yanında güvende bırakmayı düşünmeye odaklandım. Kendi başlarının çaresine bakabilirlerdi. Tris'in olmak istediği yer burasıydı, Bram ise ürünü teslim etmek için kıcımlı kollarken.

Dürüst olmak gerekirse, bu oyunun ne kadarı lanet bir süt koşusuydu? Taipan ısırığının etrafında hâlâ morarmış bir bölge vardı. Üzerime atladıkları için çürüklerim vardı. Diğerleri patlamaların yakınında olmaktan. Fiziksel yaraların hiçbiri Tris'i neredeyse kaybetmenin acısına dokunamazdı. Hiçbiri.

Belki de süt ve kurabiye koşusu? Bu da kulağa doğru geliyordu.

"John?" Bram dürttü ve melankolik iç gözlemimden kurtuldum.

Kafam oyunda.

Tam anlamıyla.

"Genelde bize koordinatlar verilir, nerede olduklarını asla bilemeyiz. Ama dönüş noktasının etrafında güvenli bir kordon var. Kordonun içine girdiğimizde müdahaleye karşı güvende oluruz."

"Ama çemberin içinde olmak zorundayız?" Bram doğruladı ve ben yüzümü buruşturdum.

"Evet, öyle. Bu genellikle sorun olmaz ve kimse bizi izlemiyor." Shadow Grove'a giderken ve dönerken bile Bram karşı önlemler almıştı, hiçbirimiz bir kuyruk fark etmemiştik. Yine de hiçbirimiz Sin Grimaldi'nin kulübeyi nasıl izlediğinin farkında değildik.

Bu başka bir günün konusu. Whispering Willows'a on mil kaldığını söyleyen ilk mil işaretini geçerken telefonum çaldı.

"Buldum." Koordinatları arabanın GPS'ine girdim ve konum Whispering Willows'un uzak tarafında, üniversitenin yakınında çıktı. O okulu gerçekten rahat bırakmaları gerekiyordu. Bu iş bittiğinde yapmak zorunda kalacağımız temizlik miktarı oranın kapanmasına neden olabilirdi.

Yine de bu iş biter bitmez Tris'i buradan çıkaracaktım. "Otuz dakika," dedi Bram ama başını bir o yana bir bu yana hareket ettirdi, "Oraya doğrudan mı gitmek istiyoruz yoksa rotamızı değiştirelim mi?"

"Mesajdan sonra oraya varmak için bir saatimiz var."

"Yani otuz dakikalık bir oyun süresi." Bram başıyla onayladı. "Whispering Willows'un etrafından daha uzun bir yol izleyip diğer taraftan gireceğiz, bu da bizi okula yaklaştırır."

Mantıklı görünüyordu. Bu durumda paranoyakça makuldü. Her ne kadar kendime her şeyin yolunda olduğunu söylesem de, her geçen kilometrede kendi tedirginliğim artıyor gibiydi. Bram otoyola çıkıp kasabanın etrafında döndükçe GPS kendini değiştirdi. Bakışlarını düzenli olarak dikiz aynasına çevirdi, ben de yan aynadan izlemeye devam ettim.

Trafik bize katıldı ve tekrar uzaklaştı. Kimse "şüpheli" görünmüyordu. Kimse çok yakından takip etmedi; aslında, hızlı şeritten uzak durduk, bu yüzden çok geçildik. İyi plan, bizi takip eden herhangi biri Bram'ın gidişiyle göze çarpacaktı.

-Kontrol etmek için hafifçe eğildim. Lanet olsun, hız sınırının sekiz mil altında gidiyordu. Bu, yanından geçen insanları açıklıyordu.

Hâlâ sağlam bir plan.

Çıkışı bulduğumuzda parmaklarımın avuç içlerime batmasını engellemek için ellerimi esnetiyordum. Dönüş noktasından iki blok ötedeydik. Burası

iyi gidiyordu. Gidiyordu.

Farlar arabanın içini arka taraftan aydınlattı ve ardından yan.

Bram arabayı gaza basarken bile "Hazır ol," diye emretti. Arabadan kaçtık Aniden yanımızdan hızla geçen ve bir binanın yan tarafına çarpan arabanın çarpması, ancak kavşaktan geçerken bizi yandan yakalayan arabanın çarpması değil.

Tam arka yolcu kapısına çarparak arabaya çarptı ve biz de savrulduk. Hava yastıkları açıldı. Yanık berbattı, ama bir elimde oh-bok kolu vardı ve vücudumun geri kalanı öne doğru sallanma dürtüsüyle savaşmak için koltuğa yaslanmıştı.

Arabalar birbirine kilitlenirken Bram dönüşe geçti. Metalin metale çarparken çıkardığı çığlık, camın çatırtısına karıştı. Bir elektrik direğine çarparak aniden durduğumuzda sanki bir çizgi filmde fırlamış gibiydik.

"Kılıcı al," diye emretti Bram, sonra da arabadan çıktı. Kulaklarım hâlâ çınlıyordu ama silah sesleri beni harekete geçirdi. Çantayı arka koltuktan aldım -kızları bıraktıktan sonra bagajdan çıkarmıştık ve şimdi kolay erişebildiğim için mutluydum- ve sürücü tarafındaki kapıdan çıktım. Zarif bir çıkış değildi ama daha hızlıydı ve arabalarla tetikçiler aramda kalacak şekilde yere indim.

Sürücü tarafının ön tekerleğine yaslanan Bram omzunun üzerinden bana baktı. Sonra beş parmağını kaldırdı. İki sağımızda, arabanın diğer tarafında. İki önde, biri arkada.

Başımı salladım.

Önce beni, sonra arkadakini işaret etti ve alçak sesle, "Üç kadar say, üç deyince." dedi.

İşime yaradı. Çantanın kayışını önce omzuma sonra da çapraz askıya dikkatle geçirdim. Silahım yoktu ama zaten silahlardan da pek hoşlanmıyordum. Bunun yerine olduğum yerde kaldım, çömeldim ve harekete geçmeye hazırdım. Kulaklarım hâlâ çınlıyordu ama silah seslerini duymamak mümkün değildi. Sessiz olmaya bile çalışmıyorlardı.

"Dışarı çık ve bize kılıcı ver," diye bağırdı biri - çok belirgin bir New England aksanına sahip biri. Farthingway. Ernest Farthingway. Ne göt ama. "Bundan kurtulmana bile izin verebiliriz."

Doğru ya. Bram'e baktım ve başını salladı, sonra da "*bir*" dedi. Ben *iki* dedim. İkimiz de *üç* dedik, ya da belki de sadece kafamızdan öyle dedik, çünkü Bram

ayağa kalkıp ateş etti ve ben de harekete geçtim. Çömelmişim, çünkü beş numaralı adam ayaktaydı ve Bram'a nişan alıyordu.

Vücudunun ortasına vurdum ve onu arabasına geri çarptım. Adam beş-sekiz yaşındaydı belki ama yapılıydı. Fark etmezdi. Ben daha iriydim. Yumruğumu önce karnına, sonra da çenesine indirmeden önce toparlanmasına fırsat vermedim. Yukarı doğru sendelediğinde, silah kolunu yakaladım, döndürdüm ve etrafında döndürdüm. Kolunu yukarı doğru çekerek, kol patlayana ve adam küçük bir acı çığlığı atana kadar devam ettim.

O da silahı bıraktı. Sonra kafasını arabanın kaputuna çarptım ve elimde silahla Bram'a bakmaya döndüm. Son dört adamından ikisi kafasından vurulmuştu. Etrafı taradım ve sonra diğer arabanın binanın yan tarafına çarptığı yere baktım. Bram cesetleri kontrol ediyordu, sonra benimkine baktı.

"O dışarıda," dedim ona.

"Onu temizlik için bırakın," dedi Bram, silahını yeniden doldurmaya başlamıştı bile. O kadar hızlı ve yumuşaktı ki. Onun yetenekleri hakkındaki fikrimi değiştirmek zorunda kalabilirdim. "Haydi gidelim. Yürüyerek gideceğimiz iki blok var."

Bu çarpışmadan onun arabasını çıkaramayacaktık.

"Benimle kal," diye emretti Bram. "Sana inmeni söylersem ineceksin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," dedim, tam olarak selam vermesem de yeni bir saygı duyduğumu itiraf edebilirim. Caddeyi geçip kazadan uzaklaşırken ona "Biliyorsun," dedim. "Tris bana öyle dediğini söyleyecek."

Bram kıkırdadı. "Sen de iyi bir çocuk olacak ve kabul edeceksin."

Evet, evet öyleydin. "İyi noktaya değindin."

Bir blok sonra kordonun içinde olacaktık. Bu oyunun bitmesi için sabırsızlanıyordum. Gerçekten bitmesini. Hank'in yaptıklarının cezasını çekmesini istiyordum, büyükbabamın mektuplarını istiyordum ve bu Oyun'un çıkardığı çılgın ekipten uzak durmak istiyordum.

Kordonun içine girdiğimizde telefonum çaldı ama ne ben ne de Bram gardımızı düşürdük. Caddede ilerlerken de gizlendiğimiz yerden ayrılmadık. Gölgeler mükemmel değildi ama idare ederdi.

"Ee, Stinkerbelle?" Bilmek zorundaydım.

"Bu onu kızdırıyor," dedi Bram, sesinde bir sırıtış vardı. Kıkırdadım. "Eğlenceli bir şey."

"Biliyorum."

İleride bekleyen üç kişi vardı ama yalnız değillerdi. Sokak boyunca ve yukarıda daha fazlası belirdi. Keskin nişancılar.

Lanet olsun, bu oyun kontrolden çıkmıştı. Christophe bu karmaşayı görseydi mezarında ters dönerdi.

Ama bu noktalar bizimdi.

yirmi dört

TRIS

Shadow Grove'dan buraya gelene kadar uyukladıktan sonra yatamayacak kadar uyanıktım. Ayrıca, John ve Bram tek parça halinde dönene kadar uyuyabileceğimden şüpheliydim, bu yüzden Tink'in bana uzattığı kahveyi memnuniyetle kabul ettim.

"Ee..." diye başladı, birlikte kanepeye oturduğumuzda bana sinsî bir bakış attı. "Sen ve John yine çok samimi görünüyorsunuz. Nasıl gidiyor?"

Tink ve Bram yokken geçirdiğimiz maceralı öğleden sonramızı düşününce gülümsememi engelleyemedim. "İyi gidiyor. Bu arada hediyeler için teşekkür ederim. Çok makbule geçti."

Tink sırtıttı. "Tüm o saçmalıklardan sonra en azından bunu yapabilirim gibi geldi. Ayrıca, senin titreşimlerini çalma konusundaki aptal takıntısı hiç hoş değildi. Bir kızın oyuncaklara ihtiyacı vardır."

"Katılıyorum," diye güldüm, kahvemi yudumlarken. "Peki, bu Oyunun son adımı mı? Kılıcı teslim ettiklerinde her şey bitmiş mi olacak?"

Tink burnunu kırıştırdı. "Bundan şüpheliyim. Bence en az bir aşama daha olacak."

"Nasıl bilmezsin? Kurallar yok mu?"

"Hah! Evet, öyle sanıyorsun, ha? *Genelde* vardır. *Genelde* o kadar çok kural olur ki oynamak eğlenceli bile olmaz ve herkes de kurallara uyma konusunda çok katıdır. Ama bu oyun? Tamamen boktan bir gösteri. Yani, *tam bir saçmalık*. Bu yıl tüm bunları yöneten kişinin akıl sağlığından şüphe ediyorum." Tink derin bir iç çekerek başını salladı. "Asla bu kadar dağınık olmaması gerekiyordu. İkincil hasar tamamen eşi benzeri görülmemişti ve yemin ederim Konsey sadece ilerledikçe bok uyduruyor. Ve biz de onlara izin veriyoruz."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Bu delilik."

Tink omuz silkti. "Çoğumuz bir dereceye kadar öyleyiz. Ama aşk hayatına dönersek... John tabii ki senin etrafında anime kalp gözlerle dolaşıyor ama sen

biraz daha çekingen görünüyorsun. Siz gerçekten iyi misiniz, yoksa bu bir seks meselesi mi?"

Bir iniltiyle alt dudağımı dişlerimin arasından geçirdim. "Karışık bir durum. İkisinden de biraz mı? Onu affetmek *istiyorum* ama bu sadece..."

"Çok mu erken?" diye tahmin etti, başını sallayarak. "Anlıyorum."

Omuz silktim. "Evet. Çok yakında. Bu arada, ben sadece..." "Kaşıntını mı kaşıyorsun?" Tink hınzırca sırttı. "Derin, lezzetli bir kaşıntı sadece uzun, kalın, sert bir *tırmıkla* doyurulabilecek bir şey mi?"

Yüzümdeki sıcaklığa rağmen sırtarak karşılık verdim. "Şey... evet. Oldukça fazla. Bu beni kötü bir insan mı yapar? Hayatımıza devam ettiğimizi düşündüğünü biliyorum -ki ediyoruz- ama bu benim için o kadar kolay değil."

"Sen kötü bir insan değilsin Tristian Ives," dedi Tink başını sertçe sallayarak. "Kötü bir insan olmaktan çok uzaksın - belki sinsi sahtecilik olayını saymazsak, ama bu kadar tatlı olduğun için bunu tamamen görmezden gelebilirim. John'u seks için kullanırken ona sonsuza dek bağlanacağını düşündürmek? Bu seni sadece *insan* yapar, kızım. Seni incitti. Hem de çok. Bu birkaç güzel orgazmla unutulacak bir şey değil, biliyorsun değil mi? Bu zaman alır."

Kendimi tutamadan bir kahkaha patladı içimden. "Birkaç mı? Evet. Evet. Sadece bir çift."

İnledi. "Senden nefret ediyorum. Yemin ederim, Bram yakında beni sikmezse mavi yumurtalıklardan öleceğim."

"Ne? Çoktan sikiştığınızı sanıyordum. Şoktayım. Sorun nedir?"

Tink gözlerini devirdi. "Çalışırken etrafta sevişmemek gibi keyfi bir kuralı var ve John onu serbest bırakana kadar seni hayatta tutmak için *teknik olarak* sözleşmesi olduğu için..." diye iç geçirdi. "Daha öpüşmedik bile. Bu çılğınca değil mi? Sanki... bilirsin işte... *çıkıyormuşuz* gibi hissediyorum."

Güldüm, sesle birlikte göğsümü bir hafiflik doldurdu. Tüm bu kasvetli havanın ortasında onun yanımda olmasından memnundum. Tüm sanat eserimi yanlışlıkla bir hırsız çetesine teslim ettiğinde bile temiz bir nefes gibiydi.

"Tink... çok komiksin. Siz hiç-"

Bip bip bip!

Tiz bir alarm dedikodu seansımızı böldü ve kalbim boğazıma fırladı. Bu siren sesini daha önce de duymuştum, bu yüzden ne olduğunu hemen anladım.

Kanepedeki yerimden fırladım, kahvemi yere düşürdüm ve mutfığa doğru koşarken bunu umursamadım.

"Tris, neler oluyor?" Tink elleriyle kulaklarını kapatarak bağırdı.

Kileri fırlatıp açtım ve Bram'ın yaptığını gördüğüm gibi tırnaklarımla kontrol panelini açtım. Neredeyse her sinyal ışığı kırmızı yanıp sönüyordu ve kanım çekildikçe başım dönüyordu.

Ne halt ettik biz? Kimdi o? Sin mi?

Hayır, o değildi. Bu çok daha kötü bir şeydi, bundan emindim.

Silah. Bir silaha ihtiyacım vardı. Bram onu yine nereye saklamıştı?

Telaşla kapıları açmaya başladım, parmaklarım bir silahın kabzasına dolanırken ön kapı öyle bir gürültüyle açıldı ki irkildim ve eğildim. İçeri kimin girdiğini görmek için beklemedim, bunun yerine silahımı doğrultup ateş ettim.

Üç el ateş edildi ve biri beni yakalayıp silahı elimden almadan önce bunlardan herhangi birinin isabet edip etmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bileğim itiraz ederken içimden bir çığlık koptu ama saldırganım ağır bir botla silahı tekmeleyerek uzaklaştırdı ve içime bir dehşet dalgası yayıldı.

"Tutun onu!" diye bağırdı biri ve adam beni ayağa kaldırdı, bileklerim arkamda sabitlenmişti. Debelendim ve çırpındım ama beni tutan adam benim en az iki katımdı. Kendi güvenliğini sağlayabileceğimi söylerken aklımdan ne geçiyordu? Belli ki yapamıyordum.

Tink acı içinde haykırdı ve ben de arkadaşına yardım etmek için çılgınca çırpınarak beni esir alan adamın pençesinde sarsıldım. Gördüğüm şey neredeyse bayılmama neden oluyordu. Kanlar içinde yerde yatıyordu ve bir an için onu delirirken vurduğumu düşündüm. Ama sonra tepesinde beliren adam diz çöküp suratına bir yumruk indirdi ve ben yine çığlık attım.

Bana aldırış etmedi, kanlı bir bez bebek gibi olana kadar ona tekrar tekrar vurdu ve ben çırpınırken, tekmelerken ve hıçkırırken gözyaşlarımda boğuluyordum.

Sonunda doğruldu, cebinden kumaş bir mendil çıkardı ve yaklaşırken kanlı ellerini sildi. "Vay, vay, vay. Bakın kimi buldum, Tristian Ives, canlı ve iyi durumda."

"Dex," diye bağırdım, görüşüm bulanıktı ve tüm vücudum keder ve korkudan ağrıyordu. "Neden?"

"Neden?" diye tekrarladı, bir adım daha yaklaşırken kaşlarını kaldırdı. "Neden olmasın? Şimdi... babamın seni canlı olarak geri isteyeceğini düşünüyor muyuz? Muhtemelen, hmm? Acaba canlı ama kırılmış olmana aldırır mı?"

Cevap vermedim. Bir fark yaratacak ne söyleyebilirdim ki? Yalvarmak onu daha da cesaretlendirecekti, bu yüzden dudaklarımı kilitledim ve onu susturdum. Bir şeyler daha söyledi ama ben en ufak bir tepki bile vermeyince beni tutan adama beni arabalarına götürmesini emretti. Dex lanet olası bir psikopattı ve çok dengesizdi ama tamamen aptal değildi. Alarmları harekete geçirdiğini ve takviye ekiplerin gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Birkaç dakika içinde beni bagaja taktılar. ve RBD'ye geri dönüyorduk.

John ve Bram'in yakında kulübeye dönmeleri için dua ettim. Belki dönerlerse Tink'i kurtarabilirlerdi. Kapıdan çıkarılırken, onun göz kırptığını gördüğüme yemin edebilirdim... ama belki de bu sadece benim hüsni kuruntumdu.

Grimaldi'lerin evine -ya da beni götürdüğünü varsaydığım yere- dönüş yolumuz bulanıktı. Sonunda yavaşlayıp durana ve bagaj açılana kadar arabanın motorunun uğultusundan başka bir şey yoktu.

Sert eller beni dışarı kaldırdı ve ben gevşedim. Sikeyim onları. Beni bir yere götürmek istiyorlarsa bunun için çalışabilirlerdi ama hayal kırıklığına uğradım, adam terlemiş gibi görünmeden ayaklarımı yerde sürükledi.

"Burada neler oluyor?" diye kükredi tanıdık bir ses, tam da fuayedeki Grek heykelinin önünden geçerken. "Dexter, gecenin bir yarısı ne halt ediyorsun-" Bay Grimaldi bir solukla sözünü kesti. "Tristian mı o?"

"Aradığınız küçük hırsız mı? Evet baba, o. Onu sizin için buldum ve gerçekten geri getirdim... diğer oğlunuzun aksine." Dex'in sesi nefret ve kendini beğenmiş bir memnuniyetle doluydu ve midemi bulandırıyor.

Uzun bir duraklama oldu ve ben Bay Grimaldi'ye bakmaya cesaret edemedim. Beni dehşete düşürüyordu ama aynı zamanda bu kadar güvenmişken onu hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetmekten de nefret ediyordum. En hafif tabiriyle karmaşıktı ama şimdi kaçtığıma göre... şimdi anlaşılmamıza ihanet ettiğime göre... mahvolmuştum.

Bay Grimaldi beni tutan adama parmaklarını şıklatarak, "Onu oturma odasına götür," diye emretti.

Dex tedirgin bir kahkaha attı. "Balo salonunu kastediyorsunuz, değil mi baba?"

"Öyle olsaydı öyle derdim," diye cevap verdi Bay Grimaldi, sesi buz gibi soğuktu. "Çekilin. Şimdi. Hepinize. Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

Herhangi biriniz o kıza elini sürerse, bana hesap verirsiniz. Anlaşıldı mı?"

Dexter'ın adamlarından bir anlaşma gürültüsü geldi, ama Mr. Grimaldi gitmedi.

"Dedim ki... *anlaşıldı* mı?"

Dex alçak sesle, sinirli bir homurtu çıkardı. "Anlaşıldı," diye homurdandı, sesi birini boğmak istiyormuş gibi çıkıyordu. Muhtemelen babasını. Ya da beni.

"Güzel." Bununla birlikte eski işverenim sinsice uzaklaştı ve beni esir alan kişi beni mermer koridor boyunca balo salonunun karşısındaki oturma odasına doğru sürükledi. Küçük merhametlere şükürler olsun. Oturma odasında kimsenin kanlı bir şekilde dövüldüğünü ya da öldürüldüğünü hiç görmemiştim ve kalın yün halıdan kanı çıkarmanın nasıl bir kabus olacağını hayal edebiliyordum.

İçeri girdikten sonra, uşak koridora çekilip kapıyı kapatırken, beni kabaca kanepeye yatırdılar ve orada bıraktılar. Dikkatle doğrulup etrafıma bakındım. Sonra burnumu çekerek dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı onlara sardım.

Dex bana zarar vermekten çok babasının gözüne girmekle ilgilendiği için kendimi şanslı saymalıyım. Aynı şey Tink için söylenemezdi.

Zaman geçti -ne kadar geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu- ve sonunda kapı açıldı ve yakışıklı sahte nişanlım içeri girdi.

Beni orada otururken gördüğünde olduğu yerde durdu, yüzündeki şok inkar edilemezdi. Bilmiyordu.

"Tatlım, ben geldim," diye sulu bir sesle şaka yapmaya çalıştım, sonra hemen ağlamaya başladım. Berbat haldeydim.

yirmi beş

JOHN

Yakın zamanda bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil, ama Tris'in Bram'i de yanımda teslim noktasına götürmemi sağlamasına son derece minnettardım. Sonunda lanetli şeyi teslim ettiğimizde, arkamızda cesetlerden oluşan bir iz bırakmış ve bu süreçte kendi derilerimizi zar zor tutmuştuk.

Yeni bir araba almak yeterince kolay bir işlemdi ve Bram kulübeye dönüş yolunda bazı telefon görüşmeleri yaparak acil temizlik talep etti. Sonuç olarak, yolculuk olması gerekenden yaklaşık dört kat daha uzun sürdü ve uzun, dolambaçlı toprak yollardan geri dönerken Tris'ten uzak kalma endişem her saniye arttı.

Kulübeye yaklaşık yarım mil kala Bram arabayı yavaşlattı ve alarmı devre dışı bırakma kodunu girmek için camını indirdi. Sonra durakladı.

"Sorun ne?" diye sordum. Anında paranoyaklaşarak sordum.

"Bilmiyorum..." diye cevap verdi ama aynı anda ayağını gaza basarak bizi yüksek hızda yola çıkardı. "Sensör devreye girmiş ve kapatılmamış."

Hay sikeyim. Bu şu anlama geliyordu.

"Ya bir hayvandı ve kızlar henüz kapatmadı ya da daha kötü bir şey."

Teşekkürler Bram, ben de zaten bu sonuca varmıştım. Tanrım, sensörü tetikleyenin aptal bir hayvan olmasını umuyordum ama sistem aradaki farkı anlayacak şekilde tasarlanmıştı, yoksa sürekli alarm verirdi.

İçgüdülerim bana daha kötü bir şey olduğunu söylüyordu.

"Daha hızlı," diye homurdandım, kapıyı kavrarken morarmış parmak eklemlerim bembeyaz kesilmişti.

Bram hızlı bir karşılık vermedi, bu *da* bana onun *da* "daha kötü bir şey" seçeneğinden şüphelendiğini gösteriyordu.

Kulübeyi göremeden alarmı duyduk ve Bram daha tam olarak durmadan ben arabadan atlادم. Garaj yolunun karanlığında bile ön kapının ardına kadar açık olduğunu ve içerideki tüm ışıkların yandığını görebiliyordum.

Bir şeyler gerçekten ters gidiyordu.

"Tris!" Bağurdım, verandanın basamaklarını uçarak çıktım ve açık -hayır, kırık- ön kapıdan içeri girdim. "Tristian! Neredesin?"

Tink'i bulduğumda mutfağa giden yolu ancak yarılamiştim.

"Kahretsin," diye soluk soluğa kaldım, cansız görünen bedeninin yanına çömeldim. İçimi derin bir acı ve keder kapladı, tek arkadaşımı kaybetme fikri bir an için kavranamayacak kadar acı vericiydi. Sonra zayıf nabzını buldum, boğazında parmaklarıma hafifçe çarpıyordu ve ağır bir şekilde nefes verdim.

Bram'ın arkamda yere vuran botları bana yalnız olmadığımı hatırlattı ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Hâlâ hayatta," diye ona güvence verdim, çünkü gerçekten de öyle görünmüyordu. "Yine de bir hastaneye gitmesi gerekiyor."

"Tris?" Bram bir yandan Tink'in nabzını kontrol ederken bir yandan da sordu.

Sertçe yutkundum ve etrafıma bakındım. "Burada değildir... Umarım." Çünkü eğer buradaysa, muhtemelen o da Tink'e benzer bir durumdaydı. Ya da daha kötüsü. Telefonumu ona uzattım, çünkü onunki daha önceki araba kazasında kaybolmuştu. "Ben kontrol edeceğim, sen ambulans çağır."

Bram'ın cevabını beklemeden ayağa kalktım ve küçük kulübenin geri kalanında kızımın bir iz aramaya başladım. Hiçbir şey bulamayınca rahatlayıp rahatlamayacağımdan emin değildim. Belli ki Tink'i neredeyse öldüren her kimse şimdi Tris'e sahipti ve onu Tanrı bilir nereye götürmüştü.

"Sağlık ekibi yolda," dedi Bram kısık bir sesle, mutfağa geçip Tink'i kendi kanıyla dolu küçük bir havuzda yattığı yerde bırakarak. "Onu hareket ettirmeyin. Boynundan falan yaralanmış olabilir."

"Ben aptal değilim," diye mırıldandım ama onu kucağıma alma arzusu güçlüydü. Mantıklı olsa bile onu orada yerde bırakmak *yanlış geliyordu*. "Bana burada neler olduğunu açıklamak için tüm o güvenlik kameralarının kayıtları olduğunu söyle."

Şükürler olsun ki alarmı kapatmıştı ve tost makinesinin arkasından bir dizüstü bilgisayar çıkarıp güvenlik sisteminin kontrol paneline taktığında kulaklarım çınladı. Gizli kamera görüntülerini açarken omuzları ne kadar gergin olduğunu ele veriyordu. Kızları yalnız bırakmamızdan yaklaşık yarım saat sonrasına gitti ve suçluyu bulduk.

"Orospu çocuğu!" Kükredim, sakinliğimi kaybettim ve zaten morarmış olan yumruğumu mutfak dolabına vurdum. "Lanet olsun!"

"Daha iyi hissediyor musun?" Bram artık kanayan elime bakarak söylendi. "Öfkenin ters etki yaratan eylemlerinden bahsediyoruz."

"Bu tavrın bir faydası var mı?" Öfkeden neredeyse buhar çıkararak karşılık verdim. "Telefonumu ver."

Kaşlarını kaldırdı ama telefonu uzattı. "Kimi arıyorsun?"

Uzaktan helikopter kanatlarının sesi geliyordu ve kaşlarımı çattım. "Bu-"

"Sihhiye," diye başını sallayarak onayladı. "Yolda ambulans beklemiyordum. Kimi arıyorsunuz?"

"Luther Grimaldi," diye cevap verdim yüzümü buruşturarak. "Onda benim istediğim bir şey var, bende de *onun* istediği bir şey. Belki daha önce bir takas ayarlayabiliriz..." *O yaralanmadan önce. Tabii henüz yaralanmadıysa.*

Bram başıyla onayladı ve tekrar nabzını kontrol etmek için Tink'in yanına gitti. "İyi.

Hâlâ dayanıyor. Sence Dexter Tris'i babasına götürmüş müdür?"

"Öyle olduğunu ummak zorundayım. Ya da en azından Luther onu nerede bulacağını ve hizaya getireceğini biliyordur." Yaşlı adamın telefon numarasını getirdim -sanat konusunda yakınlaştığımız zamanlarda bana verdiği kişisel numarasını- ve çevir tuşuna bastım.

Bram her zamankinden daha gürültülü olan helikopteri karşılamak için dışarı çıktı. Araba yolunun yanındaki çimlere ineceklerdi, bu yüzden telefon çalarken gürültüyü olabildiğince azaltmak için yatak odasına geçtim.

Sesli mesaja geçti ve telefonumu duvara fırlatma dürtüsüne karşı koymam gerekiyordu. Bunun yerine tekrar arama tuşuna bastım ve her çevir sesinde tansiyonumun yükselmesini dinledim. İki deneme daha yaptım ama *sonunda* telefon bağlandı.

Luther Grimaldi telefonu açtığı anda, "John, bu bir sürpriz," dedi. "Şu anda biraz meşgulüm-"

"O sende mi?" Sözümlü keserek tersledim.

Gergin bir sessizlik hattı doldurdu. Sonra kısa bir iç geçirdi. "Var."

Göğsümden hızlı bir nefes çıkışı oldu ve yatağın kenarına oturmak için sarktım. Luther Grimaldi kötü bir adamdı, buna şüphe yoktu ama kızıma karşı büyük bir zaafı vardı. Ona zarar vermezdi... Sanmıyorum.

"O... yaralı mı?" Sormak zorundaydım. Çünkü onu kaçıran Dex'ti ve Tink hayata zar zor tutunuyordu. Bunu yapabilecek bir adam...

"Öyle görünmüyor, hayır," diye cevap verdi Grimaldi, sesi kısık. "Benim genç bir kadına saldıracak türden bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Saldırmak mı? Hayır. Öldürmek mi? Evet. Ama ona zarar verip *vermediğinizi* sormuyordum."

Anladığını belli eden bir homurtu çıkardı. "Dexter'ın sağı solu belli olmaz. Ama görünüşe göre ona zarar vermekten çok benim iyiliğimi kazanmakla ilgileniyordu."

"Çünkü başka bir kadını öldüresiye döverek zaten istediğini elde etti," diye homurdandım, parmaklarım telefonumu sıkıca kavradı.

Grimaldi cevap vermeden önce bir an durakladı. "Anlıyorum."

"Sadede geleceğim," diye devam ettim, kızımı geri almak için anlaşma yapmak istiyordum. "Tris sende, resmin bende. Bir takas ayarlayalım ve borcu temizleyelim."

Telefon hattında bir gıcırta duyuldu, sanki deri ofis koltuğuna yeni oturmuş gibiydi. "Van Gogh'um sende mi? Orijinali mi?"

Teklifimi kabul etmesi için dua ederek elimi yüzümde gezdirdim. "*Gelincik Çiçekleri* değil. Tris'ten taklit etmesini istediğin Picasso var bende. Orijinal *Le pigeon aux petits pois* bende. Tristian'a karşılık senindir."

Bu kez sessizlik o kadar uzadı ki, telefonun kesilip kesilmediğini merak ettim ve kesilmediğini kontrol etmek için telefonuma baktım.

"Orijinali sende mi?" Grimaldi ağır bir inançsızlıkla yavaşça tekrarladı. "Şahsen *sende* mi? Ya da kimde olduğunu biliyor musun?"

"Bende," diye homurdandım. "Özel koleksiyonumda."

Luther Grimaldi alçak sesle ısıklık çaldı. "Pekâlâ. Bu işleri değiştirir, değil mi?"

"Yani, anlaşmamı kabul ediyor musun?"

Tristian'a karşılık Picasso mu?" "Kabul ediyorum," diye cevap verdi hemen.

"Zarar görmemiş olacak," diye kesin bir tonla belirttim. "*Tamamen zarar görmemiş* olması gerekiyor, yoksa o lanet tabloyu hemen orada ateşe veririm."

Grimaldi kıkırdadı. "Anlıyorum John. Sen güvercinlerimle gelene kadar o benim onur konuğum olacak. Yirmi dört saatin var. Bu kabul edilebilir mi?"

Burnumun kenarını ovuşturdum, düşündüm ve hesap yaptım. "Bana daha uzun süre lazım. Otuz altı saat."

"Pekâlâ. Otuz altı saat içinde sizi görmeyi umuyorum. Bu arada Bayan Ives'ın evimdeki güvenliğini garanti edeceğim." Derin bir nefes aldı, sandalyesi tekrar gıcırdadı. "John, eminim seni uyarmama gerek yoktur ama bana ihanet etmeyi düşünürsen bunun sonu iyi olmaz."

Dudaklarımı ıslattım. "Anlıyorum Luther. Sadece onu güvende tut ve o boktan kadın dövücü oğlundan uzak tut."

"Söz veriyorum." Sonra yaşlı adam görüşmemizi sonlandırdı ve kulağımı ölü havayla doldurdu.

Uzun bir rahatlama nefesi daha aldım, telefonumu cebime geri koyarken ellerim titriyordu. Korkumu ve çaresizliğimi bastırarak terli avuçlarımı pantolonuma sildim ve Tink ile Bram'i kontrol etmek için dışarı çıktım. Kahretsin, Dex ona bir numara yapmıştı.

Oturma odası boştu, yattığı yerde sadece kanlı bir zemin vardı ve dışarıdan helikopterin yeniden havalanma sesi geliyordu. Verandaya doğru yöneldim ve helikopterin kalkışını izledim, sonra Bram'in garaj yolunda arabamızın yanında durup onların gidişini izlediğini fark ettim.

"O iyi olacak mı?" Vınlama sesinin üzerinden seslendim.

Bram bana baktı, yüz ifadesi hayal kırıklığı ve endişeyle çizilmişti. Sonra helikopterin hızla gözden kaybolduğu gökyüzüne baktı ve yenilgiyle başını öne eğdi.

"Bunu bilmek için çok erken," dedi sonunda ve beklediğim kulübeye geri döndü. "Yine de iyi görünmüyor. Burada ne kadar uzun süre yattığını düşünürsek..."

Başımı salladım, ayrılarak her şeyi berbat ettiğimiz için nefret ediyordum. "Onlarla gitmek istemedin mi?"

Keskin bir kahkaha attı. "İstemek mi? Tabii ki istedim. Ama hâlâ *Tris*'i korumak için sözleşmem var, Tink'i değil. Ve şu anda oldukça başarısızım, yani mesele ne istediğim değil, öyle değil mi?"

Her ne kadar onun yükümlülüğünden kurtulmak istesem de, Tink benim için bir arkadaş olarak ne kadar değerli olsa da... Tris her zaman daha önemli olacaktı. Bu yüzden başımı salladım ve yapmam gereken görüşmeleri yapmak üzere içeri döndüm. Kızımın hayatı karşılığında takas ettiğim Picasso bu kıtada bile değildi, bu yüzden nakliyeye ihtiyacım vardı. Hızlı.

Bu kez telefon ettiğimde, ilk denemede cevap verildi. "Carol," diye bağırdım. "Jetini ödünç almam gerekiyor."

"John," diye cevap verdi, sesinde ne merak ne de endişe vardı. "Hangisini canım?"

Elimi yüzümde gezdirdim, kafamda komplo teorileri dönüyordu. Carol bu gece burada neler olduğunu zaten biliyor muydu?

"Umurumda değil," diye cevap verdim. "En yakın ve Lüksemburg'a olan mesafeyi k a l d ı r a b i l e c e k olan her neyse. Bu acil bir durum."

Arka plandaki bilgisayar tuşlarından gelen bir tıkırtı bana üzerinde çalıştığını söyledi. Ya da ben öyle yaptığını umuyordum. "Mm hmm, Cloudfcroft'un hemen dışında bir tane var, oraya gidebilir misin?"

"Evet. Şimdi gidiyorum."

"Pekala. Tabii bir de maliyet meselesi var..."

Öfke göğsümde alev alev yandı. "*Bedeli* çoktan ödendi, hem de defalarca Carol. Bu lanet oyunun bedeli kanla ödendi ve yemin ederim ki oyun bitmeden daha fazla kan dökülürse, değerli bulduğun her şeyi bizzat kendim çalacağım. Buna en sevdiğim Atwood da dahil."

Bram çılginca başını sallayarak Carol Atwood gibi bir kadını tehdit etmenin berbat bir fikir olduğu konusunda beni uyardı ama ben bunu zaten biliyordum. Yine de bu beni durdurmadı. Tris'i kurtarmak söz konusu olduğunda hiçbir şey çok uzak değildi.

"Benimle konuşurken çok dikkatli olmanı tavsiye ederim John Smith," dedi buz gibi bir sesle. "Şu anda duygusal olduğunu ve doğru düşünemediğini anlıyorum. Git ve yapman gerekeni yap, sonra hepimiz daha sakin bir kafaya sahip olduğumuzda bunu daha fazla tartışabiliriz. Anlaşıldı mı?"

Dişlerim birbirine o kadar sert çarptı ki neredeyse bir tanesini kıracaktım. Ama panik ve kızgınlığıma rağmen çok ileri gittiğimi görebiliyordum. "Anlaşıldı," diye homurdandım.

Başka bir şey söylemeden aramayı sonlandırdı ve ben de arabaya doğru yürüdüm.

"John, ölmek mi istiyorsun?" Bram beni takip ederek haykırdı. "Carol'la böyle konuşamazsın. Asla. Kendi derine değer veriyorsan olmaz. Hatta-" Kaşlarını çatarak sözünü kesti. "Tamam, bu doğru değil. Danny onunla böyle konuşuyor ama o bir istisna. *Sen* aileden değilsin. Harcanabilirsin, dostum."

Bunu biliyordum ama tehdidimin arkasında durdum. "Atla," diye bağırdım. "Seni Grimaldi'nin evine bırakıyorum, ben Lüksemburg'a uçarken sen de göz kulak olabilirsin."

Tek yapması gereken ona uzaktan göz kulak olmaktı. Grimaldi'nin sözünde durduğundan ve kimsenin Dexter'ın Tris'le aynı havayı solumasına bile izin vermediğinden emin olmak. Otuz altı saat içinde özgür olacaktı.

"Eğer ona doğru bakarsa," dedi Bram ve kim olduğunu ya da ne yapacağını sormama gerek kalmadı.

Benim işime yaradı.

yirmi altı

TRIS

Sin sözüne sadık kalmış, sonraki bir buçuk gün boyunca beni kendi babasının evinde korumuştı. Dex'in saldırısı hakkında hiçbir fikri olmadığına yemin etmişti ve ben de ona inanmışım. Korumalarına biraz araştırma yaptırdıktan sonra, Dex'i kulübeye götürenin Sin olmadığını keşfettik. Tink'ti.

Elbette kazara, Dex'in arkadaşlarından biri tarafından Bram'le birlikte kasabada görüldüğünü ve çantasına GPS takip cihazı takıldığını bilmiyor olamazdı. Yeni biriyle çıktığını düşünerek kıskançlık krizine girmiş ve onu bulmaya gelmişti. Beni orada tamamen şanssız bir şekilde bulmuştu.

Beni Tink'e benzer bir kaderden kurtaran şeyin onun önbilgi eksikliği olduğunu tahmin etmek zorundaydım. Daha kötü bir şey yaşamaktansa beni doğruca babasının yanına atacak kadar şaşırmıştı.

"Tink'ten haber var mı?" Öğle yemeğimi yerken Sin'e sordum. Şef Tony'den yemekleri odasına getirmesini istemişti, çünkü yanımdan bir dakika bile ayrılmayı reddediyordu. Geldiğimden bu yana geçen bir buçuk gün içinde uyuduğunu bile sanmıyordum.

"Durumu stabil," diye başını sallayarak cevap verdi. "Ama uyanana ve beynindeki hasarın boyutunu tespit edene kadar her şey belirsizliğini koruyacak."

Suçluluk duygusu ve endişeyle yemeğim boğazımda düğümlendi. Sin'e Dex'in ne yaptığını anlatmışım ve o da hemen babasından gerekli araştırmaları yapmasını istemişti. Görünüşe göre Bram ve John onu özel bir hastaneye nakletmişlerdi ve paranın satın alabileceği en iyi tedaviyi görüyordu.

"Yaptığının bedelini ödemeli," dedim sakın bir kararlılıkla. "Eğer bu yanına kâr kalırsa, bir dahaki sefere kime zarar verecek? Karısını mı dövecek?"

Sin'in çenesi öfkeyle gerildi. "Buna cesaret edemez."

Alay ettim. "Yani bir striptizciyi öldürmeye teşebbüs etmekte sorun yok ama eşine karşı sınırı mı çiziyor? Saçmalık. O da hamile değil mi?"

Kaşları çatıldı ama bana kızgın değildi. Bunun yerine telefonunu çıkardı ve başparmağıyla ekrana dokundu. Aramayı özel olarak yapmak yerine, çalmaya başlayınca hoparlöre aldı.

Birkaç dakika sonra bir kadın cevap verdi. "Alo?"

Sin kaşlarını çattı. "Maria mı?"

"Hayır, ben kız kardeşiyim. Maria şu an müsait değil. Mesajınızı alabilir miyim?"

Sin gözlerine baktı ve içinde bulunduğu endişe ve korkuyu görebiliyordum. "Bu acil bir durum. Ona telefonuma cevap vermesini söyler misiniz lütfen?"

"Üzgünüm, hayır. Şu anda müsait değil." Kadının sesi sert ve soğuktu, tereddütsüzdü. Arka planda bazı makineler bipledi ve bir dahili telefondan boğuk bir ses duyuldu. "Gitmem gerekiyor. Ona aradığınızı söylerim."

Kadın aramayı çabucak sonlandırdı ve ben bir inilti çıkardım. "Sin... *hastanedeydi.*"

Yüzünü buruşturdu, başını salladı. "Bunu ben de fark ettim. Siktir. Yapmam gereken..." Elini yüzünde gezdirerek konuşmasını sonlandırdı. "Eğer Dex ona ya da bebeğe zarar verdiyse... babam onu öldürür."

"Güzel." Zihnim kelimenin kaçmasını engelleyemeden söyledim ama doğruydum. Bay Grimaldi'nin Dex'i öldüreceğini umuyordum, çünkü o hayatın lahanası üzerindeki bir sümüklü böcekten başka bir şey değildi.

"Maria hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Sakıncası yoksa...?" Eliyle telefonunu işaret etti, ben de hemen başımı salladım.

"Evet, devam et. Ben de bilmek istiyorum. Ve ben burada iyiyim." Sözlerimde onun hak etmediği bir ısırik vardı. Yüzündeki derin yorgunluk yüzünden kendimi daha kötü hissetmeliydim. Bana verdiği sözü tutmuştu ve bunu ifade edebileceğimden çok daha fazla takdir etmiştim. Ama o kadar da minnettar değildim ki, kapının hemen dışında olsa da olmasa da gitmesine izin vermeyi göze almak istedim. Evet, fazla uzağa gitmeyecekti ama bu kadar korkmuş hissetmekten de nefret ediyordum.

Gülümsedi. "Hiçbir yere gitmiyorum, Tris. Sadece burada oturup telefonumla uğraşarak kabalık etmek istemedim."

Lanet olsun. Benim alaycılığımı gerçekten hak etmemişti. "Tanrım, sen iyisin. Ben büyük bir kıyım, Sin. Kendimi eğlendirebilirim." Ve bu sefer ciddiymdim. Öğle yemeğimi ve bir gün önce bana verdiği eskiz defterini işaret ettim.

Sonraki bir saat boyunca Sin telefonlar etti ve mesajlar gönderdi, Maria'ya ne olduğunu öğrenmek için elinden geleni yaptı. İkimiz de Dex'in Tink'i incittiği gibi onu da incitecek bir şey yapmış olmasından ve bunun

bebek... Düşündükçe ürperiyordum. Sin bana Maria'nın doğum yapmasına daha altı hafta olduğunu, dolayısıyla çok hassas bir durumda olduğunu söyledi.

Sonunda kapı çalındı ve güvenlik görevlilerinden biri Bay Grimaldi'nin oturma odasında bulunmamızı istediğini duyurdu.

"En azından balo salonu değil," diye mırıldandım, Dex'in beni kaçırıldığı geceki düşüncemin aynısını dile getirerek. Sin bu yorumum karşısında yüzünü buruşturdu ve burnunun kenarını ovuşturdu.

"İyi olacaksın, Tris, söz veriyorum. John hızlı davranmaya çalışmadığı sürece..." Bu düşüncenin havada asılı kalmasına izin verdi ve ben de başımı salladım.

"Yapmaz. Bu konuda değil. Eğer tablonun onda olduğunu söylediye, öyledir. Ya da onu nereden çalacağını biliyordu. Her iki durumda da, burada ikiyüzlülük yok." Bundan emindim. Tüm yalanlarına ve ihanetlerine rağmen John beni sevdiğini söylerken yalan söylememişti. Güvenliğimi bir sahtecilikle riske atmazdı. Şimdi değil.

Alt kattaki oturma odasına indiğimizde Sin'e bir telefon geldi ve onsuz iyi olup olmayacağını sorar gibi kaşlarını kaldırarak bana baktı. Bugün yürüttüğümüz soruşturmada kimsenin haberdar olmasını istemediği hissine kapıldım ve hemen başımı salladım.

Ben korumamla birlikte koridorda ilerlerken o arkada kaldı ve çağrıya cevap verdi. Koyu renk takım elbiseli adam girmem için oturma odasının kapısını kibarca açtı ve içeride bekleyen John'u gördüğümde içimi sarsıcı bir rahatlama kapladı.

"Venüs," diye bağırdı ve ben de koşarak yanına gittim, kucağına atladım. Yüzünü saçlarıma gömdü, kolları beni sıkıca sardı ve bana sarılırken beni yerden kaldırdı. "İyi misin? Seni yalnız bıraktığım için çok üzgünüm."

"İyiyim," diye güvence verdim, kollarım boynuna dolanmıştı. "Yaralanmadım. Tink nasıl?"

John yüzünü buruşturdu ve Bay Grimaldi yalnız olmadığımızı hatırlatmak için boğazını temizledi. Derin bir nefes aldım, John'u tutuşumu gevşettim ve o da isteksizce beni tekrar ayağa kaldırdı. Kollarının arasında kalırken oldukça rahattım ama yine de eski işverenimle yüzleşmek için arkamı döndüm.

"Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdiğimi görüyorsun, değil mi?" Yaşlı adam bana ve yaralanmamış halime işaret etti. "Bazıları ne düşünürse düşünsün, ben sözümün eriyimdir."

John sinirli bir ses çıkardı ama yerdeki bir sanat çantasına uzandı. "Ben de öyleyim Luther. Mülkünüzü taciz edilmeden terk edebileceğimize dair güvence veriyor musunuz? Bir kez daha söylüyorum, beni endişelendiren siz ya da Sinister değilsiniz; Dexter."

Sanki bir iblis gibi çağrılmış olan söz konusu hasta piç, yanında iki adamıyla birlikte kapıdan içeri daldı. Birini, Dex Tink'i öldüresiye döverken beni zapt eden adam olarak tanıdım.

"Baba, Tristian'ın gitmesine izin vermenle ilgili duyduğum şey nedir? O değil. serbest bırakacaksın!"

Bay Grimaldi oğluna sert bir bakış fırlattı. "O senin de değil, Dexter. Bu toplantıya davet edilmedin ve rahatsız edilmeni hoş karşılamıyorum. Git buradan."

Dex'in ağzı açık kaldı ve John'un belime doladığı kolu sıkılaşıarak beni bedenine doğru çekti. Dexter itiraz edemedi Sin dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle oturma odasına girdi. Kardeşini tamamen görmezden geldi, onun yerine Bay Grimaldi'nin pencerenin yanında durduğu yere doğru ilerledi.

Sin babasının kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildiğinde gözleri benimkilere takıldı ve bakışlarındaki tatmin olmuş neşe hissediliyordu. O telefon her neyse, iyi bir haberdirdi... bir tür.

Bay Grimaldi'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı, sonra dudaklarında hoş bir gülümseme belirdi. Ancak Sin'in bir sonraki söylediği şey, neşeli ifadesinin o kadar kararmasına neden oldu ki, John'un koruyucu kucağına doğru geri çekildim.

"Ne?" diye kükredi, silahını çekmek için Armani takım ceketinin içine uzandı. "Seni omurgasız pislik. Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım." Hiç tereddüt etmeden tetiği çekti.

Silah sesi mahrem odada kulakları sağır eden bir çatırtıyla çınladı ve Dexter ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere düştü. Bir an için kimse konuşmadı. Kimse hareket etmedi. Kan Dexter'ın altında bir havuza yayılmıştı, cansız gözleri cam gibiydi ve gözlerinin arasındaki giriş noktasından şakağına kan damlıyordu.

"Efendim..." diye başladı uşaklardan biri, belli ki şoktaydı.

Bay Grimaldi silahını indirirken gözleri granit gibi sertti. "Tristian, canım, bu karmaşaya tanık olmak zorunda kaldığın için özür dilerim. Gitmekte özgürsünüz elbette. John eğer o tablonun sahte olduğunu anlarsam-"

"Değil," dedi kararlı bir şekilde.

"Eğer öyleyse," diye devam etti Bay Grimaldi, "pişman olacaksınız.
Lütfen şimdi gidin.

Planlamam gereken bir cenaze töreni ve aileme katılacak yeni bir torunum var."

Nefesim kesildi ve Sin başını hafifçe eğerek bana bilmiş bir bakış attı.

"Size dışarı kadar eşlik edeyim," diye teklif etti Sin, acele etmemizi işaret ederek.

Yukarı.

İki kez söylememize gerek kalmadı, hızla Dexter'ın vücudunun etrafında döndük.

ve RBD'nin bundan sonra ne yapacağını görmek için etrafta dolaşmadan odadan çıktı. Gerçekten de bu lakabın hakkını vermişti.

"Sin," diye tısladım koridorda hızla evin önüne doğru ilerlerken. "Az önce orada ne oldu?"

Sin cevap vermeden önce bizi evin dışına çıkardı, konuşmadan önce omzunun üzerinden baktı. "Sonunda Maria'dan bir telefon aldım. *Oğlu* erken doğduğu için hastanedeymiş ve son bir haftadır yenidoğan yoğun bakım ünitesindeymiş. Dexter'ın doğumdan haberi olmadığını ve böyle kalmasını istediğini söyledi. Hastaneye yattığında takma bir isim kullanmış ve yaraları nedeniyle hastane de bunu kabul etmiş."

Dehşet dolu bir nefes aldım. "Yaraları mı?"

Sin başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Onun hakkında haklıymışsın. Beni araştırmaya ittiğin için teşekkür ederim. Eğer yapmasaydım, Maria hayatının geri kalanını ondan kaçarak geçirecekti. Bu bir çocuk için iyi bir hayat değil."

"Lanet olsun," diye nefes aldım, afallamış ve iğrenmiş bir halde.

Sin iç çekti. "Pekala... şimdi halledildi. Babam başka işlerle meşgulken siz ikiniz gitseniz iyi olur. Eğer her şey yolunda giderse, bu sonsuza dek veda olabilir. Lütfen Tris, bundan sonra Oyun'dan uzak durmaya çalış. Sen daha iyisini hak ediyorsun." Bakışlarının John'a kayması, Oyun'dan daha fazlasını kastettiğini gösteriyordu.

John ise hiçbir şey söylemedi ama ben kısa bir süreliğine uzaklaşana kadar beni sıkıca tutmaya devam etti. Tuhaf koşullara rağmen ya da belki de bu koşullar yüzünden, Sin arkadaşım gibi bir şey olmuştu. Kucaklamamı memnuniyetle karşıladı ama fazla oyalanmadık.

Hızlı bir kucaklaşmadan sonra Sin içeri döndü.

"Gidelim Venüs," dedi John, beni tekrar ortamdan yakalayıp yarı kaldırarak garaj yolundaki arabaya götürürken

Yolcu kapısında vakit kaybetmedi, sadece sürücü tarafını açtı ve beni kenara çekilmem için dürttü. Araba çalıştı, bir elini koltuğa dayadı.

ve geri çekildi, sonra bizi döndürdü. John, "Emniyet kemerini tak," diye emretti ve sanki peşimizde cehennem köpekleri varmış gibi arabayı hızlandırdı.

Öyle olmadı. Garip bir şekilde RBD'ye inandım. Sin'e inandım. John'a inandım. Tüm bu lanet karmaşa bir sahtecilik yüzünden başıma patladı. John beni gerçeğiyle kurtardı. Yolun sonuna yarım mil kala John arabayı yolun kenarına çekti ve Bram dışarı fırladı.

İkinci bir rahatlama dalgası beni vurdu, ama John beni bir öpücük için sürüklemeyen önce Bram'a el sallayacak zamanım bile olmadı.

Hay sikeyim.

Ona tutundum ve Bram sürüşü devralırken arka koltuğa itilip kakılmayı umursamadım bile.

"Daha güvenli bir yere gidene kadar sevişmeye başlama."

Nedense, Bram'in soğukkanlı konuşması, Dex'in kulübeye girmesinden beri beni saran korkunç ve buz gibi soğuk balonu çatlattı.

Güldüm.

Ağlayana kadar güldüm ve tüm bunlar için John'a tutundum.

yirmi yedi

JOHN

Kulübe tehlikeye girince, Bram ve ben bir Hestia güvenli evi kiralamaya karar verdik. Grimaldi'lerin herkesi ve her şeyi bildiği bir kasabada kısa sürede gerçekten uygulanabilir tek seçeneğimiz buydu. Sin'in Tris'e zarar vermek istemediğine güveniyordum ve Dex'in ölümüyle büyük bir risk ortadan kalkmıştı ama Hank hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Diğer tüm Oyun oyuncuları gibi.

Kriterlerimize uyan tek seçenek Whispering Willows'un yaklaşık bir buçuk saat dışındaydı ve salkım söğütlerle örtülü görkemli bir malikâneydi. Hestia uygulaması bize temizlikçilerin işi yeni bitirdiğini ve kayıtlı tercihlerime uygun olarak mutfağı tamamen doldurduğunu söyledi ve her yer limonlu temizlik ürünü gibi kokuyordu.

"Güzel yer," dedi Bram alçak bir ısıklıkla, arka bahçeye bakan duvardan duvara camlı mutfağa bakarak. Tezgâhın üzerindeki rehber kitabı çevirip açtı ve bilgilere göz attı. Genellikle nerede yemek yeneceği, gizli teslimat şöförleriyle güvenli paket servis seçenekleri, seyyar silah satıcılarının iletişim bilgileri gibi şeylerdi. İşe yarar şeyler.

"Evet, güvenli. Önemli olan tek şey bu." Evin etrafına bakarken Tris'in elini elimde tuttum, panik odasının yerini, ikincil çıkış noktalarını, silah kasalarını kontrol ettim...

"Cloudcroft House 1876'da inşa edilmiş," diye broşürden yüksek sesle okudu Bram, "ve 1882'de yakalanmadan önce azılı haydut Black Bart'a güvenli bir sığınak sağlamış. Güvenli evlerin prestiji ve tarihi olduğunu hiç bilmiyordum."

"Her gün yeni bir şey öğreniyorsun, Bram," diye cıvıladı Tris evin tarihiyle ilgili anlattıkları karşısında kıkırdayarak. "Düşündüm de, ben de öyle. Buzdolabına hiç şarap koymuşlar mı?"

"Evet hanımefendi, koydular. Pinot Gris iyi mi?" Bram soğuk bir şişe uzattı ve Tris heyecanla başını salladı. Ona bir bardak doldurdu ve o da bardağı ondan almak için elimden ayrıldı. Parmaklarım onu yakalamak için kaşınıyordu.

ama yanağımın içini ısırarak bu dürtüye karşı koydum. İki yaşında bir çocuk gibi ona yapışmama ihtiyacı yoktu.

Şarabını yudumlarken aletimin zonklamasına neden olacak şekilde inledi ve ben başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

"Düşünüyordum da..." Bram hafif bir tereddütle, "Eğer burada rahatsanız, gidip Tink'i kontrol edebilirim?" dedi.

Tam ona *hayır* demek üzereydim ki Tris ben daha lafımı bitirmeden konuştu.

"Elbette gidebilirsin," dedi kaşlarını endişeyle çatarak. "Sin'e tıbbi kayıtlarını kontrol ettirdim ama onu kendin görürsen kendimi çok daha iyi hissedeceğimi biliyorum. Oraya varmak uzun sürer mi?"

Bram elinin tersiyle bir esnemeyi bastırdı. "Evet, ama yolculuk süresini kısaltmak için bir helikoptere binebilirim. Dün yeni bir Oyun seviyesi yayınlandı, bu yüzden umarım onu bulmak için izin verilen maksimum süreyi alırlar, bu da yarından sonraki güne kadar başka bir şey olmayacağı anlamına gelir?"

Soruyu bana yöneltti ve ben de Tris'i ellememek için kollarımı kavuşturarak başımı salladım. "Evet, bu doğru. Ama eğer Ha-ah, *birisi* onu daha erken bulursa, yeni meydan okumayı daha erken yapacaktır." Tris, Hank'in Oyunu oynamadığı konusunda o kadar kararlıydı ki, şimdi onunla bir tartışmaya girmek istemiyordum.

Tris, Bram'e "Git," dedi. "Eğer burada güvende değilsek, yapabileceğin başka bir şey yok demektir."

Bram ensesini ovuşturarak kaşlarını çattı. "Bu pek cesaret verici değil Tris, ama katılıyorum. Senin için sorun olur mu?" Soru yine bana yöneltilmişti. Çünkü onun kontratını elinde tutan bendim. Lanet olsun, er ya da geç onu serbest bırakmam gerekiyordu.

"Elbette," diye kabul ettim. "Ona bizden bir oyuncak ayı falan götür."

Tris şarap kadehinin üzerinden bana şaşkın bir gülümseme attı ama Bram başını salladı. "Olur. Önce burayı bir daha tarayayım ve birkaç yeri arayayım." Giderken telefonunu çıkardı ve Tris'le beni yalnız bırakarak uzaklaştı.

Bir an için aramızda ağır bir sessizlik oldu ve şarabından bir yudum daha aldı.

"Venüs, ben-"

"John, sen-"

İkimiz de aynı anda konuşmaya başladık ve bir gülümsemeyi paylaştık.

"Sen git," diye mırıldandı, gerginmiş gibi dudağının kenarını ısırıyordu. Başımı salladım. "Lütfen, sen. Aklında ne var?"

Burnunu sevimli bir şekilde kırıştırdı. "Haklıydın. Bram'i götürmen için seni asla zorlamamalıyım. Kulübede gerçekten güvende olduğumuzu düşünmüştüm ama belki o kalsaydı Tink..." Hüzünlü bir omuz silkmeye sözlerini bitirdi, suçluluk duygusu yüzüne kazınmıştı.

Beni kıran da bu oldu ve aramızdaki mesafeyi kapatıp onu kollarıma aldım ve mükemmel kışını ada tezgahının kenarına oturttum. "Her şeyden önce, Tink'e olanlar için sen suçlu değilsin. Bu suç tamamen ve sadece Dex'e ait. İkincisi, hem Bram hem de ben, durumla ilgili güçlü hislerimiz varsa aynı fikirde olmayabilecek yetişkin insanlarız. Gerçek şu ki, ikimiz de senin güvende olacağını düşünmüştük."

"Yine de..."

"Hayır. Bu gerçek Venüs. İkimiz *de* yanıldık, çünkü garip bir şekilde ikimiz de psişik değiliz." Dudaklarına bir öpücük kondurdum ve nefis bir inilti çıkardı.

"Olsaydık çok faydalı olurdu ama," diye iç geçirerek cevap verdi.

Gülümsedim, elimle ensesini kavradım ve başparmağımla nabız noktasını okşadım. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Bram olmasaydı muhtemelen tek parça halinde geri dönecektim."

Kaşları havaya kalktı ve hafifçe arkasına yaslanıp bakışlarıyla yüzümü taradı. Saç çizgime odaklanıp parmaklarını bir çürüğe dokundurduğunda nefesi kesildi. "Ne oldu?"

"Uzun hikâye," diye omuz silktim. "Yalnız geçireceğimiz zamanı daha az kıyafet ve daha çok *el işi* içeren bir şey için kullanmayı tercih ederim."

Gözleri kısıldı. "Dikkatimi bu kadar kolay dağıtabileceğinizi mi sanıyorsunuz Profesör Smith? Bilmenizi isterim ki ben-" Sıcak ve aç bir öpücükle dudaklarımı onunkilere yapıştırdığımda öfkesi kısa sürdü. İnledi, elleri gömleğini hızla kavrarırken beni aynı şiddetle öptü.

Üzerindeki gömleğin düğmelerini koparacak kadar uzun süre onu öpmeyi bırakmak zorunda kaldım. Patlamış mısır parçaları gibi uçuştular. Ahşap zemine çarptıklarında çıkardıkları dağılma sesinde tatmin edici bir şey vardı.

"John." Dürüst olmak gerekirse, adımı yarı mırıldanma şekli zaten sertleşmiş olan sikime çılgınca şeyler yaptı. Venüs için daha fazla konuşmak yoktu, son iki gündür ikimizin de katlandığı bazı canlı endişeleri hafifletmeyi başarana kadar olmazdı.

Daha pantolonunu yeni çıkarmış ve parmaklarımla tatlı amını avuçlamaya başlamıştım ki kapı çalındı ve ardından Bram seslendi: "Bana bir iyilik yap ve ben geldiğimde giyinik ol, olur mu?"

Elimi çektiğimde Tris inledi ve Bram tekrar içeri girerken kapıya bakmak için döndüm.

"Tink'i kontrol etmek için hastaneye gideceğini sanıyordum." Evet, erken dönmesine kesinlikle bu yüzden kızmıştım.

"O iyi, değil mi?" Tris'in sesi bir alarm notasıyla yükseldi. "Hiçbir şey olmadı-"

Kahretsin. Onu arayacaklar mıydı? O baş belasını kaybetme fikriyle yüzleşmek istemedim. O-

"O iyi," dedi Bram. Rahatlamıştım, omuzlarım düştü ve Tris omuzlarımla etrafında kıvrıldı. "Yolun sonuna varır varmaz aradım. Ziyaret saati bitti ve uyumasını istiyorlar. Ama uyuyor. Bunun iyiye işaret olduğunu söylediler."

Uyuyor. Henüz uyanmadı mı? Beklediğimiz şey buydu ama Bram bana kısa bir baş sallama hareketi yaptı. Yani uyku iyiydi ama hâlâ uyanmamıştı. Kahretsin.

"Onu görmek istiyorum," diye itiraf etti Tris, "ama kapısına sorun getirmek istemiyorum."

"Belki bu gece olmaz Venüs," dedim yüzümü ona dönerek. Gözlerindeki bitkin ve yaralı ifade içimi parçaladı. "Onu görmeni sağlayacağız." Gerekirse ikimizi de içeri alırdım. "Yorgun görünüyorsun."

"Hem yorgunum, hem değilim. Dün gece uyudum ama çok da uyandım."

Gözlerimi kısmıştım. "Ama sen iyiysin?" Çünkü Dex'in ölmüş olması iyi bir şeydi ama o lanet tabloyu yakma konusunda şaka yapmıyordum.

Yumuşak eller yüzümü kavradı ve beni şimdiki zamana geri getirdi. Daha önce kendimi hiç şiddet yanlısı biri olarak düşünmemiştim. Venüs'üm için mi? Gerekirse her şeyi mahvetmek için ahlaksızlığın derinliklerine inmeye hazırdım.

"Ben gerçekten iyiyim. Sin beni gözünün önünden ayırmazdı ve uyuduğunu da sanmıyorum. Ama beni o odaya geri attıkları andan itibaren nöbet tutuyordu ve Bay Grimaldi," diye devam etti, "mükemmel bir beyefendiydi. Garip olduğunu biliyorum ve gerçekten kötü şeyler yaptığını ve bana birini vurdurduğunu da biliyorum... ama çok daha kötü olabilirdi."

Bunu anladım. "Bunu görebiliyorum ama ben asla onun en büyük hayranı."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Anlaştık." Bir esneme onu hazırlıksız yakaladı ve Bram boğazını temizlerken o mükemmel ağzını eliyle kapattı.

"Belki de biraz uyumalısın, Tris. Geç olmadığını biliyorum..."

"Hayır," dedi bana bakarak. "Değil, ama belki iyi bir kucak arkadaşım olsaydı."

Bunun üzerine onu tezgahıtan aldım ve Bram'e bir bakış attım. "Bize ihtiyacın olursa seslen."

"Ama bize ihtiyacın yok, lütfen," diye seslendi Tris ben kapıyı kapatmadan önce.

Onu yatağa fırlattığımda güldü. "Gerçekten yorgunsun Venüs." Çünkü gözlerinde hareket eden bir karanlık vardı.

"Biliyorum," dedi ayık bir sesle. "Dediğim gibi, dün gece gerçekten iyi uyuyamadım ve sen, Tink ve bu Oyun hakkında endişelendim ve..."

Doğru. Kızımın biraz bakıma ihtiyacı vardı. "Hadi, seni yatağa hazırlayalım."

"Ve birkaç orgazm?" Sanki onu inkar edecekmişim gibi gözlerini bana dikti. Yirmi beş dakika sonra göğsüme yaslanmış mışıl mışıl uyuyordu ve ben de azizlik madalyasını hak etmişim. Üç orgazmın peşinden gittim ve üçüncüsü onu bayılttı.

Aletim sertleşmişti ama bekleyebilirdi. Onu kucağıma almak benim açımdan biraz acı çekmeye değerdı. Uyumayı beklesem de, telefonumun alarımının titreşimi gözlerimi açmama neden oldu. Tris hâlâ uyuyordu, yüzüstü yatıyordu, kolları yastığın altında kıvrılmıştı ve elim kışının üzerindeydi. Ne kadar güzel bir kış-

Telefon tekrar titredi, ters ters baktım ama ona uzandım. Burunda sekiz. Yeni Oyun ipucu.

Ekrandaki kelimeler şaka olmalıydı. Öyle olmalıydı.

Çağların sanatından daha değerli ne olabilir? Kusursuz çalışmasıyla delileri, suçluları ve hırsızları kandırabilen bir kalpazan...

Bir sonraki parça Tris'ti.

yirmi sekiz

TRIS

Yükselen öfkeli sesler beni ağır, rüyasız uykumdan uyandırdı ve inledim. Yatak John'un bedeninden dolayı hâlâ sıcaktı ve bir an için yüzümü yastığına gömdüm, derin nefes aldım ve nasıl bu kadar hızlı, bu kadar sert düşebildiğimi merak ettim. Beni sonsuza kadar çileden çıkarıyordu ama beni mutlu ediyordu. Kendimi güvende, değerli ve tamamen tapılan biri gibi hissettiriyordu.

Bağrıışmalar giderek şiddetlenince içimi çektim ve araştırmak için yataktan fırladım. Bram'in dün geceki hızlı dönüşü beni şüphelendirmişti. Ziyaret saatleriyle ilgili bahanesi, onu ve ne iş yaptığını bildiğim için pek doğru gelmemişti. Neden "ziyaret saatleri" gibi bir şeyin Tink'i görüp görmeyeceğini belirlemesine izin versin ki?

Benim tahminim? Yeni bir tehlikeden şüphelenmiş ve yakınında kalmaya karar vermişti. John'un onunla anlaştığı gibi beni hayatta tutmak için.

İşemek ve tazelenmek için banyoya girdim, sonra John'un kocaman tişörtünü giydim ve saçlarımı başımın üstünde dağınık bir topuz yaptım. Gömleği o kadar büyüktü ki pantolona gerek görmedim ve alt kata, mutfakta birbirlerine bağırarak adamların yanına indim.

"...Gökkuşağı sıçanının kıcı umurumda değil, Carol!" Ben sessizce odaya girerken John bağıırıyordu. "Benden bu kadar. İşimiz bitti. Girişimi iptal edin, skor tabelasını silin, umurumda değil. Onu bu şekilde tehlikeye atmayı *reddediyorum*. Az önce yaşadıklarından sonra olmaz!"

Kaşlarım şok içinde havaya kalktı, çünkü John'un daha önce hiç bu *kadar* öfkeli olduğunu duymamıştım. Tink tehlikede miydi?

"John, bir nefes al ve sakinleş," dedi bir kadın John'un tezgahın üzerindeki telefonunun hoparlöründen. Sesi hiç de sempatik gelmiyordu ve bana Oyun'dan bahseden Bram'in annesini hayal meyal tanıdım. "Bir kere, öylece *pes* edemezsin. İkincisi, eğer Tristian'ın tehlikede olmasını istemiyorsan, bu çok basit bir cevap. Onu güvende tut.

Etrafa suç atmak mı istiyorsun? Kendini suçla. Çocuğumu asla tehdit etmemeliydin."

Telefon görüşmesini sonlandırdı, odada yankılanan sessizlikte gerilim neredeyse yankılanıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum ve John neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Bram bana özür dileyen bir gülümseme fırlattı ama içeri girdiğimi çoktan görmüş olmalıydı.

John aramızdaki boşluğu kapattı ve ayaklarım yerden on beş santim sarkana kadar beni kollarının arasına aldı. "Çok özür dilerim, Venüs. Hem de çok üzgünüm. Gitmemiz gerekiyor. Şimdi. Gitmeliyiz."

"Durun bakalım Profesör," diye araya girdim, kollarından kurtulup ayağımın altında biraz zemin kazanarak. "Biri bana ne haltlar döndüğünü açıklayana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Carol neden bahsediyordu? *Çocuğunu* tehdit *mi* ettin? Bram'i kastetmediğini varsaymak zorundayım."

Bram başını salladı. "Hayır. Beni değil. Annemin *şiddetle* koruduğu küçük kardeşim."

John kaşlarını çatı. "Ona asla *zarar vermezdim*. Biraz rehberlikle harika bir hırsız olabileceği Carol'la aramızda süregelen bir şakadır."

"Evet... Carol'ın espri anlayışı yoktur, kardeşim. Bunu kesinlikle bir tehdit olarak algıladı."

John gözlerini devirdi ve sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Evet şey... Çok stres altındaydım."

Kafam karışmıştı, ikisi arasında bakışırken kaşlarımı çatı. Sonra başımı salladım ve mutfak tezgahının üzerindeki kahve makinesine yöneldim. "Tamam. Şöyle yapacağız. Ben kahve yapacağım, sonra üçümüz oturup kahvemizi içeceğiz ve Bram bana nasıl bir cehenneme uyandığımı anlatacak. Tamam mı?"

John kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturdu ve kasların şişkinliği ağzımın suyunu akıttı. "Peki *o* anlatırken ben ne yapacağım?"

Dudaklarım gülümseme ihtiyacıyla kıpırdadı. "Orada oturacak ve güzel görüneceksin, tatlım. Daha da iyisi, Bram konuşurken ayaklarımı ovabilirsin. Tamam mı? İyi plan. Hadi, otur." Uzun ada tezgâhının arkasındaki tabureleri işaret ettim, sonra tekrar süslü otomatik espresso makinesine döndüm.

Üçümüz için latte yapmak sadece birkaç dakika sürdü, sonra sessizce oturan somurtkan adamlara servis ettim ve gülümsedim. "Devam et, Bram. Dinliyorum."

John'a uyarıcı bir bakış fırlattı, o da kaşlarını çatarak karşılık verdi ama bir şey söylemedi.

Bram oflayıp puflayarak dikkatini tekrar bana çevirdi. "Pekâlâ, birileri dünkü parçayı çabucak bulmuş olmalı çünkü bu sabah yeni bir Oyun meydan okuması yayınladılar."

Takip ettiğimi göstermek için başımı salladım. Şimdiye kadar hiçbir şey çok çılgın ya da dramatik görünmüyordu...

"Um, yani bunun Oyun için son parça olduğundan şüpheleniyorum çünkü bir tür *kazanan her şeyi alır* durumu var ve bu şu anlama geliyor-" Bram saçmalıyordu ve sinirlerim yıpranıyordu.

Tink'in ona taktığı lakabı kullanarak, "Sadede gel, Bramble," diye çıkıştım. "Konu nedir?"

"Sen," diye homurdandı John, onun yerine cevap vererek.

Anlamadığım için burnumu kıristırdım. "Ben mi? Sahip olduğum bir şeyi mi kastediyorsun?"

Bram yüzünü buruşturdu. "Hayır... *sensin*."

Kaşlarım çatıldı, sonra Tink'in Oyun parçalarının *herhangi bir şey* olabileceğinden bahsettiğini hayal meyal hatırladım ve örnek listesine *insanları* da dahil ettiğinden oldukça emindim.

Dudaklarım yuvarlandı. "Ah."

"Evet. Neden *gitmemiz* gerektiğini anlıyor musun?" John bana sert bir bakış atarak sordu. "Eğer ortadan kaybolursak ve zaman sınırı geçerse, yeni bir ipucu vermek zorunda kalacaklar ya da... Ne olduğunu bile bilmiyorum. Umurumda da değil. Bu boktan oyundan sonra başka bir oyun olmayacak ve şu anda bu durumdan oldukça memnunum. Büyükbabam mirasına ne olduğunu görse hasta olurdu."

Dirseklerimi tezgâha dayadım ve başımı ellerimin arasına aldım. Tüm bunlar için çok erkendi. *Daha yeni* bir psikopat tarafından kaçırılıp, tek arkadaşım neredeyse ölene kadar dövüldükten sonra paha biçilmez bir sanat eseriyle takas edilmemiş miydim? Tatile çıkmak için ne yapmam gerekiyordu?

John'un Carol'a telefonda patlaması şimdi anlam kazanmıştı. Bir yanım, her şeyin kendisi ve büyükbabasının anısı için ne kadar önemli olduğunu bilerek benim için Oyun'dan uzaklaşmaya bu kadar istekli olmasından çok etkilendi. Ama daha büyük bir parçam Bram'in az önce söylediklerine kilitlendi.

"Neden bunun son Oyun mücadelesi olduğunu düşünüyorsun?" Ellerimden başımı kaldırarak sordum.

Yüz ifadesi kaygılı bir hal aldı ve ensesini ovuşturdu. Suçluydu. Suçlu görünüyordu. Neden?

"Bram..." Uyarılmışım. "Şimdi naz yapmanın sırası değil."

Uzun bir nefes verdi, yanakları şişti. "Küçük bir kuş söyledi."

Bu beni çok şaşırttı ama John sırtı ve kıkırdadı. "Gördün mü? Carol gibi dikkatli ve mahremiyetine önem veren birini gizlice dinlemek müstakbel bir hırsızın işaretidir. Bana yanıldığımı söyle."

Bram gözlerini devirdi ve John'un Carol'ı tehdit etmek için kullandığı *küçük kuşun* kardeşi olduğu izlenimine kapıldım. Tuhaf bir aile.

"Peki... bunun doğru olduğunu varsayarsak, bu Hank'i yakalamak için son şansımız olabilir... değil mi?" Bunu soğukkanlı ve gerçekçi bir şekilde söyledim, bu itirafla ilişkili acıyı hissetmeme izin vermedim. Artık John'un Nelson'ın öldüğü geceye dair hatırladıklarını sorgulamıyordum. Hank'in tam olarak John'un söylediği gibi olduğuna inandığımı... lanet olası bir sahtekâr. Bir yalancı. Bir katil.

John'un yumuşak gözleri anladığını gösteriyordu. Anladı. "Venüs..."

Dudaklarımı ıslattım, sonra boğazımı temizledim. "Eğer bu son şansımsa, hiçbir yere gitmiyorum. Eğer Hank bu Oyunu kazanmayı sevdiği tek insanı öldürecek kadar çok istiyorsa, o zaman benim için gelecektir. Ve bunu yaptığında..." Omuz silkerek konuyu kapattım. "Sanırım geldiğinde, o zaman biz... şey..."

Ne yapacağız? Ne yapacağız? Öldürecek miyiz?

Sertçe yutkundum, kelimeleri çıkaramadım.

John bana sessizce, "Bununla başa çıkabiliriz," diye güvence verdi. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

Üzerime çöken rahatlama neredeyse utanç vericiydi. Güçlü ve sert olmak istiyordum. Kendi sorunlarıyla başa çıkabilen, kendi intikamını alabilen ve bunu yapmak için erkeklere bel bağlamayan bir kız olmak istiyordum. Ama içten içe, bu ben değildim. Hayatımın büyük bir bölümünde ailem olarak gördüğüm birini incitmek *ya da öldürmekten* bahsediyorsak, bu ben değildim.

"Belki onu tutuklatabiliriz?" Küçük bir sesle önerdim, gözbebeklerim dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyordu.

Ama iki adamın da bana bakışları bunun geçerli bir seçenek olduğunu düşünmediklerini gösteriyordu.

John boğazını temizledi ve Bram'e döndü. "Tamam. Eğer Tris kararını verdiyse, o zaman Hank'e kadar onu nasıl güvende tutacağımızı konuşalım."

Geldi. Diğer her parçaya bubi tuzağı kurulmuş. Bu ev yanlış döşemeye basarsak havaya uçacak şekilde mi ayarlanmış?"

Bram yüzünü buruşturdu. "Bu, John Smith, böylesine tarihi bir güvenli ev için büyük bir rezalet olur. Hayır, aslında bu yüzden Tink'i ziyaret etme görevimi iptal etmek zorunda kaldım. Ben bubi tuzağıyım."

"Sen mi?" Şaşkınlıkla tekrarladım. "Um..."

Bana bir *bakış attı*. "Ben fazlasıyla yeterliyim, teşekkür ederim. Ama içinizi rahatlatmak için... evin etrafında bir düzine iyi maaşlı paralı asker de olabilir ya da olmayabilir."

Rahat bir nefes aldım, sonra Bram surat asınca kendimi tuttum. "Ekstra yardıma ihtiyacımız olduğunu düşündüğümünden falan değil. Çok yetenekli olduğunuza eminim. Ama zararı olmaz. Değil mi?"

"İyi kurtardın Venüs," diye güldü John.

Bram'e özür dileyerek gülümsedim, sonra ön pencereye geçip parlak güneş ışığına baktım. Etrafımız sarıldıysa, o zaman hepsi neredeydi?

Bram aklımdan geçenleri okuyarak, "Onları görmeyeceksin," dedi. "Onlar Lonca'nın en iyilerinden bazıları. Carol John'a kızmış olabilir ama Tris'in gerçekten zarar görmesini istemez. Büyük silahları çağırdı."

John kıkırdadı. "Kardeşine selamımı söyle."

Kıskançlık alevlendi ve ona ters ters bakmak için döndüm, elleri savunmacı bir şekilde kalktı. "Platonik arkadaş. Daha fazlası değil. Ben o kadar deli değilim."

"Komik çünkü doğru," diye onayladı Bram.

Esnedim ve kahvemi bıraktığım yere döndüm. "Kafam karıştı. Oyun bu... lonca tarafından mı yönetiliyor?"

John cevap vermeden önce Bram ile bakıştı. "Hayır... ayrı. Carol benim bildiğim tek çapraz geçiş. O sadece üst düzey yönetimde olduğu için elindeki kaynakları kullanıyor. Ya da ben öyle anlıyorum."

Bram sırtarak, "Kulağa doğru geliyor," diye onayladı. "Ama Carol'ın *yönetici* olarak zihnimde canlanması na bayılıyorum."

Kadınla sadece bir kez karşılaşmıştım ama bana kesinlikle bir ofis çalışanı gibi gelmemişti. Kahvemi yudumladım ve her şeyi düşündüm. Artık Whispering Willows'da değildik ve güvenli evin çok gizli olması gerekiyordu, yani Hank'in bizi bulması yıllar alabilirdi. Eğer o ilk kişiye bile. Birisi John'un kafasına o çürüğü koymuştu ve şimdi baktığımda

Bram'e dikkatlice baktığımda, birkaç gün önce olmayan çeşitli kesik ve sıyrıkları fark ettim.

"Eğer parça bensem ve John beni yakaladıysa, John çoktan kazanmış sayılmaz mı? Yani teknik olarak?"

John'un gözlerinde umut parladı ama omuzlarını kaldıran Bram oldu. "Bu beni aşar."

John cep telefonuna yöneldiğinde hem Bram hem de ben "Yapma" dedik. Bu biraz kaşların çatılmasına neden oldu. Ama Bram devam etti, "O zaten kızgın. Bırak öcünü alsın, sonra konuşuruz."

Mantıklı bir sonuç gibi görünüyordu. John onu kızdırmıştı. O da John'a bunu ödetti. Sonra hepimiz rahatlardık.

"Peki." John aynı fikirde değil gibiydi ama hoşuna da gitmemişti. Sorun değildi; bu saçmalıkların çoğundan *hoşlanmamıştım*. Hepimiz anlaşılabildik. Bram beni Grimaldi'den çıkarmıştı ve benim için Dex'in ağzını burnunu dağıtmış, bana zarar vermesini engellemişti. Bram'in bu konudaki değerlendirmesine güvenebilirdim.

"Yani... sadece takılıp bekleyecek miyiz?"

John dikkatle bana bakarken, Bram başını salladı. "Evet. Hemen hemen. Uno falan oynamak ister misiniz?"

Alay ettim ve kahvemın kalanını yudumladım. "Üzgünüm Bramble, hiç şansın yok. Eğer bugün kanlı ve dramatik bir şekilde bitecekse, ben de lanet olasıca bir şekilde taşaklarımı boşaltarak başlayacağım." Boş fincanımı lavaboya bıraktım ve mutfaktan çıktım. "Geliyor musunuz, Profesör?"

"Tabii ki geliyorum," diye heyecanla arkamdan koştu. "Birden fazla şekilde, umarım."

Güldüm, o arkamdan gelirken merdivenleri koşarak çıktım. Birden fazla şekilde ve bir *kereden* fazla, umarım.

yirmi dokuz

JOHN

Ben onun daracık amcığına dalarken, kızımın en lezzetli küçük inlemeler ve sızlanmalar kaçtı, gerçekten de -bana göre- ona verilen görevi en iyi şekilde yerine getirdi: bağırsaklarını içeriden yeniden düzenlemek.

"Aman Tanrım..." diye inledi, boşalırken iç kasları etrafımda kenetlendi. "John... siktir... yapma... evet, devam et..."

Böyle bir yönlendirmeye, kadınların yatakta ne istedikleri konusunda kimin kafasının karıştığını anlamıyordum. Her şey çok açıktı. Yemyeşil kalçalarını kavradım, onu yataktan kaldırdım ve daha derine sürdüm, o da bunu nefes nefese bir yessss ile ödüllendirdi ve henüz boşalmamak için yanağımı ısırmanam gerekti. Eğer Venüs bu orgazmı ikiye katlamak istiyorsa, ben de bunu başaracaktım.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandım, amının sikimi sanki benim için yapılmış gibi yuttuğu yere bakma hatasını yaptım. Neredeyse kontrolümü kaybederek inledim, ama kızım başka bir doruk noktasının kıvılcımıyla titremeye başladı, ben de gözlerimi tekrar yüzüne diktim.

Gözleri ağırdı, koyu kirpikleri düşüktü ama mavinin parıltısı ağzıma kilitlendi ve elini uzattı. "John, öp beni."

Evet, hanımefendi.

Eğildim, ağzını ağzıma aldım ve sevdiği gibi alt dudağımı emmesine izin verdim. Sonra klitorisiyle oynamak için bir elimi aşağı kaydardım ve patladı. Çok tatlıydı.

"Oh..." diye nefes nefese kaldı, dudaklarımız birbirine yapışırken nefesi benimkine karışıyordu. "Oh... evet... John..."

"Hmm?" İtişlerimi yavaşlatarak ve derin kalarak cevap verdim. Vücudunun her kasılmasını ve çırpınışını hissedebilmeyi seviyordum. Patlamaya çok yakındım, ama eğer üçüncü bir tane isterse...

"Benim için gel Profesör," diye fısıldadı, sonra alaycı bir ısırıkla dudağımı dişleriyle yakaladı.

Venüs'üm ne isterse onu alırdı. Bu benim ona her gün her dakika ettiğim sessiz yemindi. İlişkimizde hâlâ yapmamız gereken bir sürü restorasyon vardı ama buna değerdı. Çalışmaya değerdı.

Onu öpölmeyi hak ediyormuş gibi, sanki tüm yaşam sebebim oymuş gibi öpüyordum -ve öyleydi- kalçalarını salladım ve kontrolüm üzerindeki demir tutuşumu bırakmadan önce sadece birkaç dakika daha hızlı pompaladım.

Öfori bedenimi sardı, ayak parmaklarını kıvrıldı ve-

Bam!

"Siktir."

İkimiz de bunu söyledik ve dirseklerimizi Tris'in başının iki yanındaki yastığa dayadım.

"Bram bunu halledebilir," diye mırıldandı, gözleri uykulu ve donuktu. Kızım orgazmın doruklarındaydı ve dışarıdaki silah sesleri bile onu dünyaya geri getirmiyordu. Onu o kadar çok seviyordum ki.

Gülümseyerek onu tekrar öptüm, sonra tekrar, sonra aletim içinde seğıirdiğinde kendimi geri çekilmeye zorladım. Bana verdiği surat ifadesi, odanın hemen dışındaki neredeyse kulakları sağır eden kurşun seslerini görmezden gelmeme yetiyordu ama onun güvenliği her şeyden önce geliyordu.

"Bu son, Venüs," diye fısıldadım suçluluk ve pişmanlığın ağırlığı göğsümde otururken. "Bundan sonra özgürüz."

Dağınık yatakta doğrulup ofladı. "Yani kıyafetlerimi giymem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Ne yazık ki evet," yerde onun atılmış giysilerini buldum ve kendi pantolonumu giymeden önce onlara uzandım. "Bir bez getirmemi ister misin?" Her ne kadar döllerimin üzerine damlayacağını bilmek hoşuma gitse de, temizlik teklif etmemek kabalık olurdu.

Başını sallayarak sırttı. "Hayır, ben böyle iyiyim."

Aletime sıcaklık hücum etti ve bunu hayal ederken parmak eklemlerimi ısırarak inledim. Kahretsin, bir tur daha atacak vaktimiz yoktu. "Sonra," diye söz verdim, "seni öyle uzun süre öyle sert sikeceğim ki yürüyemeyeceksin."

"Buna güveniyorum," diye karşılık verdi, üstünü çekip o muhteşem göğüslerini gözlerden gizleyerek.

Dışarıdaki silah sesleri biraz azalıyor gibiydi ve dinlemek için başımı eğdim. Oradan buradan bir iki patlama sesi geliyordu ama onun dışında... Her şey bitmiş miydi? Tris'in Hank'i görmesine bile gerek kalmadan mı?

"Hadi gel." Mürekkep rengi saçlarını dağınık bir topuz yaparak kapıya doğru yöneldi. "Şu işi bitirelim de tekrar rahat bir nefes alalım."

Kapı koluna uzandığında panikle parladı ve ben öne atılarak elini savuşturdum. "Venüs, bebeğim, sadece... temkinli olalım. Dışarıda silahlı insanlar var, unuttun mu? Çapraz ateşe yakalanmana izin veremem."

Yüzünü buruşturarak elini göğsüne çekti. "İyi noktalara değindiniz Profesör. Bırakayım da işinizi yapın."

Sırıtarak belini kavradım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Siktir, seni seviyorum. Hadi gidelim."

Derin bir nefes alarak kapıyı birkaç santim açtım ve dışarı baktım. Odamızın dışındaki koridor boş ve sessizdi ve bir anlık kulak kabartmam *misafirlerin* hepsinin aşağıda olduğunu gösteriyordu. Ama asıl soru Bram'in durumu *gerçekten* kontrol altına alıp almadığı ya da Hank'in kendi desteğini getirip üstünlüğü ele geçirip geçirmediği idi.

"Arkamda kal," diye fısıldadım Tris'e, temkinli adımlarla yatak odasından çıkıp usulca yürüdüm. Ev *eskiydi* ve döşeme tahtaları her an gıcırdayabilirdi ama şans bizden yanaydı, daha fazla dinlemek için duraklamadan önce merdivenleri yarılamıştık.

Bram'in rahat ve kendini beğenmiş sesiyle omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı uçup gitti.

"Bram?" Tereddütle seslendim.

"Evet," diye cevap verdi sesini yükselterek, "kontrol altında."

Hemen hareket etmedim ama Tris beni yanımdan dürttü ve son merdiveni inip köşeden bakarken çenemi sıktım. Açık mutfak-yemek alanında beni bekleyen manzara... Bram'in dediği gibiydi. Her şey kontrol altında.

Tris'in geri çekilmekten dolayı hayal kırıklığına uğradığı belliydi ve odaya girebilmek için beni bir kez daha iterek yolumdan çekildi, sonra her şeyi kavradığında keskin bir nefes verdi.

Bram mutfak adasının kenarında rahatça oturduğu yerden, "Bize katılmanız ne güzel," diye alay etti. Siyah savaş kıyafetlerini giymiş ve tepeden tırnağa silahlanmıştı, ilk kez gerçekten paralı asker gibi görünüyordu.

Odanın etrafında tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş ve küçük bir ordudan daha fazla silaha sahip yarım düzine kadar isimsiz paralı asker daha vardı. Yerde birkaç ceset cansız ve kanlar içinde yatıyordu ama bir davetsiz misafir hayatta kalmayı başarmıştı.

Sadece bir kişi.

Hank güzel boho yer halısının üzerine diz çökmüş, elleri arkadan fermuarla bağlanmış, ağzı tıkaçla kapatılmış ve Glock 19'un burnu arkasında duran paralı asker sayesinde başının arkasına dayanmıştı.

Tris boğuk bir sesle, "Lanet olsun," diye haykırdı. Beti benzi atmıştı, bakışları Hank'e kilitlenmişti ama yanaklarında gözyaşı lekesi yoktu. Bu hain için ağlamaktan bıkmıştı. "Hank."

"Bram, sen en iyisisin, sana hep güvendik..." Bram bize doğru bakarak falsetto bir sesle mırıldandı, sonra normal sesine geri döndü. "Teşekkürler çocuklar. Hayranlığınızı kusmanıza gerek yok; bu utanç verici olmaya başladı."

Bu Tris'i trans halinden çıkarmışa benziyordu ve güzel yüzünde şaşkın bir ifadeyle bakışlarını paralı asker arkadaşımıza çevirdi. "Daha önce fark etmemiştim ama sen ve Tink bir psikiyatristin ofisinde yaratılmış bir eşleşmesiniz."

Bram'in buna yanıtı geniş bir sırıtış oldu. Manyak herif. Yüzünde ona ait olduğunu bir an bile düşünmediğim kan lekeleri vardı ve gözlerinde tüm Lonca askerlerinin öldürdükten sonra aldığı dopamin parıltısı vardı. İşlerini yapmak için özel bir tip gerekiyordu...

Tris odaya bir adım daha attı ve elimi beline koymaktan kendimi alamadım. Onu tutmuyordum, sadece ne olursa olsun onun yanında olduğumu bilmesini istiyordum.

Hank'in kafasına silah dayamış olan paralı askere, "Ağızındaki tıkaç çıkarabilir miyiz?" diye sordu. "Lütfen? Bazı cevaplara ihtiyacım var."

Paralı asker konuşmadı ama öne uzanıp Hank'in ağızındaki siyah paçavrayı çekip çıkardı.

"Teşekkür ederim," dedi Tris kısık bir sesle, tekrar yaklaşırken narin kaşları çatılmıştı. Onunla birlikte hareket ettim, bir şeye ihtiyacı olursa diye yanında durdum.

Hank hiçbir şey söylemedi. Kızıma yönelttiği bakışlar bir atı yere düşürecek kadar zehirliydi, bu yüzden yakın zamanda konuşmamasını tercih ederdim. Dudaklarından çıkan hiçbir şey kızımın kalbinde açtığı yaraları iyileştiremezdi.

"Hank," diye fısıldadı, sesi keder ve kafa karışıklığıyla kalınlaşmıştı. "Neden?"

İşte buydu. Onu içten içe parçalayan tek soru buydu.
Neden?

Onu yere yatırıp cevapları ağzından almak istedim. Onu en keskin kâğıtlarla defalarca kesmek, ta ki çatlayıp Tris'e çok ihtiyacı olan kapanışı verene kadar.

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diye homurdandı Hank, sesi sertti. Yüzündeki çizgiler her zamankinden daha derin, gri saçları ise daha önce hiç görmediğim kadar dağınıktı. Rutin olarak üç parçalı takım elbise giyen bir adam için bu ciddi bir farktı.

"Saçmalık!" Tris ayağını sertçe yere vurarak patladı. "Saçmalık. Bok. Bunun benimle çok ilgisi var Hank, çünkü beni sen büyüttün! Biz bir *aileydik* ve sen-" Sesi göğsünün derinliklerinde bir hıçkırıkla kesildi. "Nasıl yapabildin? *Nelson'ı* nasıl böyle incitebildin?"

"Biz bir *aile* değildik, Ivy, biz bir ortaklıktık. Karşılıklı fayda sağlayan bir iş anlaşması. Eğer farklı gördüysen özür dilerim ama yanılıyorsun." Sesindeki buz *beni* ürpertti, bu yüzden Tris'in irkilerek elime yaslanmasını suçlayamazdım.

Bıçağı bu kadar acımasızca çevirdiği için Hank'in kafasını omuzlarından ayırmaktan başka bir şey istemiyordum. Orada sessizce durup Tris'in bu yüzleşmeyi kendi başına halletmesine izin vermek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Bram çenesini yukarı kaldırdı, gözleri benim de kendimle boğuştuğum soruyu soruyordu... Onu vurup bu işi bitirmeli miydik?

Bu çok cazipti ama Tris derin bir nefes aldı ve bir adım öne çıktı. Kararını vermişti ve ne kadar acı verirse versin kapanışını yapmak için kendi ayakları üzerinde duruyordu.

Tek yapmam gereken her şey bittiğinde onun yanında olmaktı.

otuz

TRIS

"Sen bir yalancısın," diye suçladım önümde diz çökmüş yaşlı adamı. "Yüzün mosmor olana kadar kendine umursamadığını söyleyebilirsin ama ben gerçeği biliyorum. Beni bir zamanlar sevmiştin. Ve ikimiz de Nelson'ı sevdiğini biliyoruz. Hiçbir inkâr bu gerçeği değiştiremeyeceği gibi, *onu öldürdüğün* gerçeğini de değiştiremez."

Hank, tüm soğukkanlı öfkesine rağmen, bu gerçeğe birlikte içine kapanmış gibiydi. Sert gözleri hüznünlendi ve gözlerimin önünde yaşlandı.

"Onu ben öldürmedim," diye cevap verdi sert bir sesle. "Ölmesine gerek yoktu. Bunların hiçbirinin olması gerekmiyordu ve eğer ikiniz arkamdan paralel bir dolap çevirmeseydiniz bunlar önlenebilirdi. Birini mi suçlamak istiyorsun? Kendini suçla, Ivy."

Ağzım açık kaldı ama hiç ses çıkmadı. Buna ne diyebilirdim ki? Zaten kendimi yeterince suçlamıştım ve bu beni hiçbir yere götürmemişti. Nelson'ın ölümünden John kadar ben de sorumlu değildim.

"Bana inanmıyor musun?" Hank alay etti. "Erkek arkadaşına sor. O her şeyi gördü. Nelson'a nasıl seçim şansını verdiğimi gördü. İkinizin benden çaldığınızı ve *Poppy Flowers'ı* gizli galeriye sakladığınızı öğrendiğimde çok mantıklıydım. Ondan sadece kapıyı açmasını *istedim* ve her şey yoluna girecekti. Hepimiz iyi olacaktık. Kimsenin ölmesine gerek yoktu. Özellikle de onun."

John yanımdan kıpırdamadı ama çevremde başını bana doğru eğdiğini gördüm. Bana daha önce tüm detaylara hazır olmadığımı söylemişti ve haklıydı. Belki de şimdi mesele benim hazır olmam değildi. Ne kadar acı verse de bilmem gerekiyordu.

"Kafasına silah dayadığın zamanı mı kastediyorsun?" John alçak ve öfkeli bir sesle sordu. "Ona galeriyi açmasını yoksa onu vuracağını ve cinayeti Tris'in üzerine atacağını söylediğin zaman mı?"

Tepki göstermemek için kendimi çok zorladım ama burnumdan çektiğim nefesi durduramadım. Bana söylememekte haklıydı.

Hank ters ters baktı. "Bu yine de bir seçimdi. O *lanet şeyi açabilirdi*. Bunun yerine, aptal şehit bubi tuzağı teline kasten takıldı."

Vay anasını. Nelson... böyle ölmeyi mi *seçmişti*? Hank'e lanet tabloları vermeliydi. Galerimi kablolarla takılmadan açabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti ve Tanrı aşkına, onlar *sadece tabloydu*. Ne kadar güzel ve değerli olsalar da Nelson'ın hayatı daha değerliydi.

"O intihar etmedi Hank, bunu açıklığa kavuşturalım," diye araya girdi John. "Patlamanın *senin* sonunu getireceğini umuyordu. Kendini korumak için onu gerçek bir insan kalkanı olarak kullanacağını hiç düşünmemişti."

Oh *Tanrım*. Boğazımda safra birikti ve kendimi toparlamak için bir an gözlerimi kapatmam gerekti. Kendi gözlerimle görmemiş olmama rağmen zihnimdeki görüntüler bana saldırdı ve sertçe yutkundum. Yeni bilgiler derimin üzerinde bir balçık tabakası gibi duruyordu ve kendimi tekrar temiz hissedebilmemin biraz zaman alacağından şüpheleniyordum.

"Neden?" Sesimin bu kadar bozuk çıkmasından nefret ederek tekrar sordum. "Neden şimdi? Neden *bu* Oyun?"

Hank bir an bana baktı ve ben odada kaç kişi olduğunun farkına vardım. Bizi korumak için hazır bekleyen tüm meçhul paralı askerler. Beni. Bram tarafından yönetiliyorlardı ve Hank sinsice bir şey yapmaya kalkışırsa harekete geçmeye hazırdılar. Güvendeydim... ama hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

Acaba Hank cevap vermemeye mi karar verdi diye düşündüm. Gözleriyle buluştum, kendi bakışlarımla yalvardım. "Sadece bana gerçeği söyle," diye fısıldadım. "Lütfen, neden her şeyi mahvettiğini anlamama yardım et. Bunların herhangi biri gerçek miydi?"

Dudaklarını ıslattı, bakışları yere kaydı. "Evet. Elbette öyleydi, Ivy. Ama Oyun her zaman böyle oynanmak içindi. Kanlı, vahşi, acımasız. Christophe, doğal seçilimin sürüyü seyreltmesi gerekirken oyuncularını *güvende* tutmak için çok fazla kural koydu."

Şaşkınlık beni sarstı ve John'a baktım. Şoktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bu yüzden Hank ve büyükbabasının birbirlerini tanıdıklarını bilmediğini varsaymak zorundaydım.

"Onu nereden tanıyorsun?" John sessiz kalınca sordum. "Christophe, yani."

Hank'in dudakları zalim bir gülümsemeye kıvrıldı. "Artık bunun bir önemi yok. O öldü ve ben de elli yıl önce benden çaldığı hazineyi geri almak için bu aptal oyunu oynuyorum."

Zihnim dönmeğe başladı ve John'un eline uzanıp parmaklarımızı birleştirdim. Bu, Nelson'ın ölümü ve tüm sahte hayatının ikiyüzlülüğü hakkında Hank'ten istediğim kapanıştı... ama aynı zamanda John'la da ilgiliydi. Büyükbabasının korumak için çok mücadele ettiği mirası hakkında. Bu işte birlikteydik ve bu beni ne kadar suçlu hissettirse de mutluydum.

John elimi desteklemek için biraz sıktı ve bu göğsümü sıcaklıkla doldurdu. Daha iyi bir suç ortağı düşünemezdim - çünkü burada suç işlenmemesine imkân yoktu.

"Ne çaldı?" Zihnim boş kaldığında John sordu. "Büyükbabam senden ne aldı da onu geri almak için *bu kadar* uzun bir Oyun oynadın? Ve tüm bunlar Tris ve Nelson ile nasıl sonuçlandı?"

Hank irkildi, şaşkınlık yüzüne yayıldı, hemen ardından farkına vardı ve alçak sesle kıkırdadı. "John Smith. Başından beri sahte bir isim olduğunu biliyordum. Ivan, sanırım?" John'a kurnaz bir ifadeyle baktı. "Benzerliği şimdi anlıyorum. Daha önce görmeliydim ama Oyun'a fazla daldığım için bu benim suçum."

Kafasında hâlâ bir silah olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi başını yana eğdi. Şaşırtıcı ama vardı. Paralı asker hiç ses çıkarmadı, sadece konuşmasını ve John'un sorularına cevap vermesini söyler gibi namluyla Hank'in kafatasına vurdu.

Anlaşılan Hank'in itiraflarını duymak isteyen bir tek biz değildik.

"Tabii, siktir et, fırsatım varken tarihi düzeltelim bari. O iki yüzlü piç Christophe'u bir tür efsane olarak bırakmaktan iyidir."

Hank'in küfrettiğini duymak beynime bir peynir rendesi gibi saplandı. O değildi, ama bu sadece bunca yıldan sonra onun kim olduğunu hiçbir zaman gerçekten bilmediğime dair daha fazla kanıt olarak hizmet etti.

"Christophe ve ben bir zamanlar arkadaştık. Ortaktık. Hazine avcılığı konusunda ortak bir tutkumuz vardı ve zamanımızın çoğunu özellikle bir hazineyi arayarak geçirirdik. S.S. Minden. Paha biçilmez sanat eserleri ve mücevherlerle dolu bir gemi, 1939'da Faroe Adaları ile İzlanda arasında bir yerde battı. Onu *birlikte* bulduk, sonra..." Omuz silkti, başını salladı. "Puf. Hepsi yok oldu."

John alçak sesle, acı bir kahkaha attı. "*Faroeice*. Faroe Adaları, İzlanda. Oyun takma adın."

"Kendini kötü hissetme, Ivan. Sadece Christophe bu bağlantıyı kurabilirdi ve o da öldü." Hank çok soğuk ve gerçekçi bir tonda söyledi. Tanıdığım sıcak, sevecen adamla çok sert bir tezat oluşturunuyordu.

Hank'in kafasına silah dayamış olan paralı asker güldü. Gerçekten güldü. Bu, Bram dışında herhangi birinden duyduğum ilk sestiydi ve beni biraz ürküttü.

"Tabii," diye bir erkek sesi geldi maskeli yüzden, "değil. Valenshek Mirası'nın cazibesine karşı koyamayacağınızı bildiği için bu Oyunu sizi sonsuza dek saf dışı bırakmak için kullanmadıysa... *Hans Künsberg*."

Maskeli paralı asker serbest elini kullanarak siyah maskeyi çıkardı ve ortaya yakışıklı, yaşlı bir adam çıktı... hayatımda hiç tanımadığım biri. Ne-

"Christophe?" John dehşete düşmüş bir fısıltıyla haykırdı.

Adam sıcak bir gülümsemeyle John'a doğru döndü, gözleri samimiyetle kırışıyordu. "Özür dilerim, Ivan. İhtiyaçlar gerektiği gibi olmalı."

"Hayır!" diye bağırdı Hank, bunca zamandır tam arkasında duran adama daha iyi bakabilmek için dizlerinin üzerinde dönerek. "Hayır, bu mümkün değil. Sen öldün! Öldün sen! İyi para ödedim-"

"Yanlış örgüte, Hans," diye alay etti Christophe. "Benden saklanarak o kadar uzun zaman geçirdin ki, pek çok hayati bilgiyi kaçırdın. Nadia'nın beni öldürtmek için para ödediğin Lonca'da nasıl güvenilir bir pozisyon kazandığı gibi."

Hank'in tüm yüzü grileşti ve ben John'un yanına eğildim. Şok geçiriyor olmalıydı. Büyükbabasının ölümünün *yasını tutmuş*, onun kaybını çok ağır karşılamıştı ve bunların hepsi bir oyun muydu? Affedilemezdi.

"Telafi etmem gereken çok şey var Ivan ve özür dilerim. Ama Hans'la aramızdaki bu kan davası çalınan hazineden çok daha fazlası hakkında." Christophe dikkatini tekrar Hank'e çevirdi. "İşte bu yüzden yapmak üzere olduğum şey için en ufak bir suçluluk bile hissetmeyeceğim, eski dostum."

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi. Christophe diğer paralı askerlerden birine elini uzattı, o da ona usulca bir kılıç fırlattı. Ne yapacağını tahmin ettiğim için çılgılık attım ama işe yaramadı. Kılıç savruldu ve Hank'in kafası vücudundan ayrılarak halının üzerinde yuvarlandı, ta ki ayaklarımın üzerinde durana kadar.

Tüm vücudum sarsıldı ve çaresizce arkamı döndüm, tüm kahvem geri gelirken ve kapalı bir saksıya kusarken biraz mesafe yaratmak için. Kustuğumda, zihnim az önce olanları tekrar tekrar düşünürken kılıcı tanıdım.

SS-Ehrendegen. Sanki Christophe'un bunca zamandır oyunun arkasında olduğuna dair başka bir kanıtı ihtiyacımız varmış gibi, ezeli düşmanının kafasını kesmek için SS-Ehrendegen'i kullanmıştı.

Bunu asla atlatamayacaktım. Paranın satın alabileceği en iyi terapiyle bile.

Bram ada tezgâhının üzerindeki tembel tüneğinden, "Vay anasını," diye yorum yaptı. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim, ya sen?" Bana ve John'a gevşek bir gülümseme verdi, sonra yüzünü buruşturdu. "Ah, sanırım göremedim. Hayır. Bu mantıklı. Ben sadece... çenemi kapatacağım. Öyle mi?"

Başım dönüyordu. Bayılmak üzere miydim? Tanrım, umarım bayılmamışımdır.

Christophe kibarca, "Tekrar özür dilerim," dedi ve Hank'in kesik başını kır saçlarından tutarak kaldırdı. "Torunumun kız arkadaşı üzerinde bırakmak istediğim ilk izlenim bu değildi. Tristian, eğer teselli olacaksa, bir süredir yeteneklerine uzaktan hayranlık duyuyordum. İkinizi bir araya getirmenin, Oyunu düzenlediğim bunca yıl boyunca başardığım en iyi şeylerden biri olduğunu söylemeliyim."

John ırkıldı, sanki büyükbabasının dirilişiyle içine düştüğü trans halinden tokatla çıkarılmış gibiydi. "Sen... ne?"

Christophe, "Bu başka bir günün hikâyesi, Ivan," dedi.

-Bence oldukça geçerli bir soru. "Tabak bizde mi?" Bu soru kılıcı temin eden paralı askere yöneltilmişti. Sırt çantasından süslü bir gümüş servis tabağı çıkardı ve Christophe Hank'in kafasını kanıyla birlikte dikkatlice tabağın ortasına yerleştirdi.

"İşte oldu. Mükemmel oldu. Öldürüp kaçırmaktan nefret ediyorum ama bunu çok uzun zaman önce söz verdiğim çok özel bir hanımefendi var." Christophe, John ve bana göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı, ardından aynı paralı asker yardımcısına tabağı taşımasını işaret etti. "Bu Oyun sırasında dönüştüğün adamlar gurur duyuyorum Ivan. Yakında seninle temasa geçeceğim."

"Yapma," diye bağırdı John, sesi duygusallıktan kalınlaşmıştı. "Hiç zahmet etme."

Christophe kaşlarını çatı ama sonra başını salladı. "Pekâlâ. Tristian'a iyi bak. Tek gerçek aşkını kaybeden bir adamın ne kadar ileri gidebileceğine inanamazsın."

Bununla birlikte, tüm isimsiz paralı askerleri de yanına alarak gitti.

Onu

. "Sanırım hepimiz adına konuşacak olursam, tüm bu oyun Beklediğim gibi sonuçlandı," diye açıkladı Bram ortaya çıkan sessizlikte. "En azından geri kalanını alabilirlerdi."

İşte o zaman aşağıya bakma hatasını yaptım. Hank'in başsız bedeni hâlâ yerde kanlar içindeydi ve çıplak ayaklarım kıpkırmızı olmuştu. Karnım guruldadı ve bu sefer gerçekten bayıldım.

otuz bir

JOHN

Nelson'ın cesedinin gömülmek üzere serbest bırakılması için Hank'in ölümünden ve Christophe'un dirilişinden sonra neredeyse tam iki hafta geçmesi gerekti. Tris nihayet onun şüpheli ölümünde herhangi bir suçu olmadığı konusunda aklanmıştı ve polis, isimsiz olarak gönderilen bazı video görüntüleri sayesinde Hank için resmen tutuklama emri çıkarmıştı.

Tabii ki onu asla bulamayacaklardı. Tris o gece bayıldıktan sonra, Bram başsız cesedi ortadan kaldırmak için benden göz yaşartıcı miktarda para istedi. Ve yaptı da. Ben Tris'i yatak odasına götürüp kanlı ayaklarını yıkarken, Bram cesedi arabasına yüklemeye ve zemini üzerinde ameliyat yapılabilecek kadar temizlemeye başladı. Ne yazık ki halı kurtarılamadı. Hestia müşteri hizmetleri, birden fazla merminin saplandığı tuğla kaplamanın onarımı gibi masrafların da teminatımdan düşleceğini bildirdi.

Tris uyandığında ev tertemizdi ve Bram çoktan gitmişti. Sözleşmesi tamamen sona ermişti.

Cloudcroft House'daki o geceden on dört gün sonra Nelson nihayet Whispering Willows mezarlığında toprağa verildi. Katılım oldukça etkileyiciydi; nüfusun yarısı olağanüstü yaşlı bir adama gözyaşlarıyla veda etmek için orada bulunuyordu.

On yıllar boyunca gerçekleştirdiği sanat soygunları ve replika takasları hakkında bildiklerimin farkında *olarak*, yeraltı suç dünyasından düzinelerce tanıdık yüzle karşılaşmak beni hiç şaşırtmadı. Yine de Tris hiç dikkat etmedi. Hank'in ölümünden sonraki sabah kederi iki katına çıkmıştı. Birdenbire artık sadece Nelson'ın değil, Hank olarak tanıdığı adamın da yasını tutmaya başlamıştı... çünkü her şeyin altında kim olduğu ortaya çıkarsa çıksın, onun için o bir aileydi.

Yine de çok güçlüydü. Benim kızım çelikten yapılmıştı ve yaşadığı acının Nelson'a hak ettiğı cenaze törenini yapmasına engel olmasına izin vermedi. O

Tabutun arkasında durdu, Nelson'ın methiyesini gözyaşları içinde okudu ama hiç duraksamadı.

Onunla tanışana kadar bir insanın bir başkasını ne kadar sevebileceğine hiç inanmamıştım. O benim her şeyimdi ve arkamda durup yas tutanlarla duygularını paylaşmasını dinlerken kalbim gururla dolup taşı.

Sözlerini bitirdiğinde yukarıdaki kara bulutlar açıldı ve gökyüzü Tris'in gözyaşlarıyla yankılandı. Herkes mezar alanının etrafında toplandı ve şemsiyeler açarak cemaati siyah kubbelerden oluşan bir denizle örttü, ancak ben sadece kenarda durup Tris'in apartmandan yaşlı bir çiftin taziyelerini kabul etmesini bekledim.

Uzakta, devasa bir söğüdün altında duran bir kadın gözüme çarptı.

Tris'e dönüp baktığımda, onu Nelson'ın cenazesindeki varlığı beni şaşırtan Luther Grimaldi ile yoğun bir sohbete kilitlenmiş buldum. Yine de Tris'i kontrol etmek istediğinden şüphelenmiştim; tüm şiddet eylemlerine rağmen Venüs'ü gerçekten önemsiyor gibiydi. Ayrıca sözünün eri bir adamdı. Ben de çimlerin üzerinden kadının durduğu yere doğru ilerledim.

"John, canım," diye sıcak bir gülümsemeyle karşıladı beni, resmi olarak hiç tanıştırılmamış olmamıza rağmen. "Çok güzel bir ayindi. Tristian çok güzel bir konuşmacı, sözleriyle çok duygusal bir sanat yaratıyor."

Ellerimi ağır siyah paltomun ceplerine soktum, yağmurun gözlerime damlamasını görmezden geldim. "Neden buradasın, Nadia?"

Büyükbabamın uzun zamandır kayıp olan aşkı yas tutanlara baktı ve iç çekti. "Bunun gecikmiş bir ziyaret olduğunu düşündüm. Çok fazla hata yapıldı ve sizin neslinizin, hiçbir dahlinizin olmadığı günahların bedelini ödemesinden üzüntü duyuyorum."

Başımı sallayarak acı bir kahkaha attım. "Bu yetersiz bir ifade. Neden o değil de *sen* buradasın?"

Yıpranmış yüzünde kaşları kalktı. "Christophe senin isteklerine saygı gösterecek ve sen onu dinlemeye hazır olana kadar uzak duracak."

"Ama sen yapmayacaksın?"

Omuz silkti. "Sana bir teşekkür borçluydum ve bunu uzun zaman önce yapmalıydım." Kaşlarımı çatığımda kıkırdadı. "Yumurtam için. Birkaç yıl önce bana paha biçilmez bir Fabergé yumurtası getirmiştiniz ve bu benim kalan yıllarımdan gidişatını en dramatik şekilde değiştirdi."

Şimdi hatırladım. Bir gece çok fazla viski içtikten sonra Christophe'un ağzından kaçmıştı. Ya da ben öyle sanıyordum. Ben de bir viski dükkanının izini sürmeye karar vermiştim.

Genç ve aptal oldukları zamanlarda aşkına verdiği hediyeı onı iade etmek. Yeteneklerimi keskin tutmak ve bir nevi evrene geri vermek için sık sık yaptığım türden bir şeydi... Yine de her şeyden sonra, o "hazırlıksız yorumun" gerçekten ne kadar sahnelenmiş olduğunu tahmin ediyordum. Beni manipüle etmişti ve ben fark etmemiştim bile.

"John," dedi yaşlı kadın, elini koluna koymak için uzanarak. "Teşekkür ederim. Hayatımın o noktasında bu jest ne kadar ihtiyacım olduğunu asla ifade edemem."

Büyükbabama fokur fokur kızırıyordum ama aynı öfkeyi Nadia'ya karşı toplayamıyordum. Çok sıcak görünüyordu. Şefkatli. Bir büyükannenin olacağını hayal ettiğim gibi.

"Bana Christophe ve Hank'e, Hans'a ne olduğunu anlatabilir misin?" Tris'i kontrol etmek için ona baktım ama o hâlâ bir uşağın tuttuğu şemsiyenin altında Luther'le konuşuyordu.

Nadia'nın bana hayır demesini bekliyordum. Bu onun anlatacağı bir hikâye değildi. Ama bunun yerine başını salladı ve kolumu sıktı. "Elbette anlatabilirim John. Sen ve Tristian'ın kabaca içine sürüklendiğiniz bir çatışma bu, en azından kendi gerçeğimizi sunabiliriz. Üçümüzün başlangıç hikâyesi." Gülümsemesi hüzünlüydü ve göğsümde rahatsız edici bir his kıvrıldı. "Cenaze töreninde konuşalım mı? Bu yağmur biraz berbat ve bence genç hanımınız da bu hikâyeyi dinlemeli."

Başımı sallayarak bir adım uzaklaştım, sonra bir parça güneş ışığı Nadia'nın elinde göz kamaştırıcı bir parıltıya neden oldu. Neredeyse kendi avucumun içi kadar iyi tanıdığım antika bir nişan yüzüğüydü bu. Kendimi bildim bileli Christophe'un komodininin üzerinde dururdu. Her zaman Magdalena'nın -büyükannemin- olduğunu düşünmüştüm ama şimdi daha iyi biliyordum. Her zaman Nadia'nındı ve parmağına takacağı günü bekliyordu.

Ona sırtımı dönerek Tris'e doğru ilerledim ve kibarca onu Luther Grimaldi'nin pençelerinden kurtardım.

Gerçi biz uzaklaşırken Tris gülümsüyordu, bu yüzden onu tehdit ettiğini düşünmedim... bu sefer.

"Her şey yolunda mı?" Elini elime alıp diğer elimi onunkinin altına koyarak sordum. Her zaman yaptığım gibi onu yakınımda ve güvende tutuyordum. "Onun adamını *vurduğuna* dair kanıtlar silindi, değil mi?" Tris yas tutarken uğraştığım ilk şeylerden biri buydu. Biraz teknik yardım gerekmişti ama artık var olmaması gerekiyordu.

"Evet, tamamen yok oldu. Sunucusunun nasıl kızardığı konusunda kafası çok karışık ama artık yok ve benim üzerimde hiçbir etkisi kalmadı. Bu sadece geri dönüp onun için tam zamanlı çalışmam için çok cömert bir teklifti." Geniş geniş sırttı ve merakım daha da arttı.

"Ne kadar cömert?"

Cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkardı ve bana uzattı. Üzerine zarif bir el yazısıyla bir rakam karalanmıştı ve bir üniversite öğrencisi için çok fazla olsa da, onun değerinin bir kısmı bile değildi.

"Aylık," diye ekledi ve gözlerim büyüdü.

"Anlıyorum. Çok cömert bir teklif o zaman. Bunu düşünüyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ama yeteneğimin fark edilmesi güzel bir şey, biliyor musun?"

Biliyordum, ama onun ne kadar yetenekli olduğunu *Edebi Kadın'ı* gördüğüm andan beri biliyordum. Grimaldi partiye geç kalmıştı ve sırf onu kendime saklamak için teklifini iki katına çıkarmaya fazlasıyla hazırdım. Hem de fazlasıyla. Her gün bütün gün çıplak resim yapma özgürlüğü onu etkileyebilir miydi? Ya yaratıcılığı teşvik etmek için saatlik orgazmlar ekleseydim? Bir oyuncak mağazasına ömür boyu abonelik?

Kendi kirli düşüncelerime gülümseyerek şemsiyesini aldım ve ikimizin üzerine tuttum.

"Bana Sin'den haber alıp almadığımı sordu. Görünüşe göre radardan düşmüş."

"Huh." Bu beni pek şaşırtmadı. Bir sözümü yerine getirmiştım.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Daha fazla yalan söylemeyeceğime söz vermişim. "Bazı fikirlerim olabilir." Elbette sarışın çoktan gitmişti ama ona fotoğrafın nereden geldiğini söyledim.

"Paylaşmayı düşünüyor musun?" Bana baktı.

"Sonra," diye söz verdim. Şu anda Grimaldi'ler hakkında düşünmek istemiyordum. Ya da herhangi bir anı, gerçekten. "Cenaze töreninde seninle buluşmak isteyen biri var, eğer kendini iyi hissediyorsan," dedim ona, Nadia'yla yaklaşan sohbetimizi hatırlayarak. "Hank'le ilgili kafadaki soru işaretlerini giderebilir."

Tris başıyla onayladı ve arabamıza doğru yürürken bana yaslandı. "Bu hoşuma giderdi. Teknik olarak senin ailenin hikâyesi olduğunu biliyorum ama Hank..."

"O *senin* ailendi. Onun için her şey sahte olsa bile, senin için gerçektir. Kimse bunu elinden alamaz Venüs." Saçlarına bir öpücük kondurdum.

Yolcu tarafındaki kapıyı onun için açtım, şemsiyeyi o oturana kadar yukarıda tuttuktan sonra kapıyı sıkıca kapattım.

Nelson'ın cenaze töreninin yapıldığı şarap barına doğru hızlı bir yolculuk yaptık ve ön kapıdan içeri girer girmez Nadia'yı fark ettim. Bizden hemen önce gelmişti, hâlâ ceketini çıkarıp odaya bakıyordu, ben de Tris'i doğrudan ona yönlendirdim. Kasaba halkıyla saatlerce çene çalmaktansa bu hikâyeyi dinlememiz daha iyiydi. Ya da daha kötüsü, hakkımda hiçbir şey bilmemelerini tercih ettiğim profesyonel meslektaşlarımla uğraşmaktansa... ya da Tris'le.

"Dışarıda oturalım," diye önerdi Tris, üstü kapalı verandayı işaret ederek. "Yağmur herkesi içeride tuttuğu için daha sessiz olur."

Nadia ve Tris rahatça oturduktan sonra, onlara içki getirmek için içeri girdim ve geri döndüğümde onları biraz çılgınca bir şekilde gülerken buldum. Gül ya da ağla gibi bir şeydi.

"Ne kaçırdım?" Merakımı yenemeyerek sordum.

Karşısına oturduğumda Nadia, "Önemli bir şey değil canım," diye cevap verdi. "Tristian nişan yüzüğümü fark etti ve Christophe'un nasıl evlenme teklif ettiğini sordu."

Hâlâ kafam karıştı ve Tris'e baktım, içtenlikle gülümsüyordu ama aynı zamanda mide bulantısıyla biraz grileşmişti. Oh. Şimdi anladım. Şimdi anladım. "Hank'in kellesi gümüş tepside, ha? Bu... benzersiz."

Nadia biraz omuz silkti. "Christophe uzun zaman sonra hayatıma yeniden girdiğinde hemen evlenme teklif etmeye çalıştı. Genç değiliz ve kalp kırıklıklarıyla çok uzun yıllar kaybettik... ama zaman her yarayı iyileştirmiyor. Hans'ın icabına bakılmadan, tabiri caizse, sonsuza dek mutlu yaşayamazdık. Christophe onu aramaya başladı ve Hans peşine düşüldüğünü anlayınca ilk o saldırmaya karar verdi."

"Christophe'u öldürmesi için bir tetikçiye para mı ödemeye çalıştı?" Tris sessiz ve dalgın bir sesle sordu.

Nadia'nın dudakları gülümsedi. "Paralı asker, *malyshka*, tetikçi değil. Ama evet, öldürdü. Fark etmediği şey, Lonca hizmetinde uzun yıllar geçirdiğim ve Çember içinde çok değerli ilişkiler kurduğumdu. İşte yönetim bu."

"Yani Christophe'un sahte ölümüne yardım ettiler ve sonra... Hans'ı saklandığı yerden çıkarmak için mi bu Oyunu başlattı? Christophe'un temelli gittiğini düşünürse mirası için geleceğini bildiği için mi?" Bir şeyler yapmaya çalıştım.

Her şeyi kafamda anlamlandırmaya çalışıyordum ama bulmacanın çok fazla eksik parçası vardı.

"Basitçe söylemek gerekirse, evet. Hans yıllar boyunca kendini gizlemek için çok çaba sarf etti ve Nelson'ın öldüğü geceye kadar yeni kimliğinden emin olamadık. O zamana kadar da ortalıkta görünmüyordu ve biz de Oyun'a devam ederek onu ortaya çıkarmak zorunda kaldık." Nadia içini çekerek Tris'in elini okşamak için uzandı. "Tehlikeye atıldığın için gerçekten üzgünüm *malyshka*, ama anında doğaçlama yapıyorduk."

"Ve Carol bana bir ders vermek istedi," diye mırıldandım, hâlâ kızgındım. Ceh

enn Nadia başını eğdi. "Evet. O da var."

em. Tris düşünceli bir ifadeyle, "Bu Oyun'u açıklıyor," dedi, "sanırım. Ama Tüm bunlara ne sebep oldu? Onca yıl önce bu *kadar uzun* süre kin tutmaya degecek ne oldu? Elli yıl mı? Bu bir ömür demek."

Nadia konyak bardağına uzandı ve cevap vermeden önce bir yudum aldı. "Aslında elli sekiz yıl. Ve bu kin tutmaya değerdı, çünkü oğlumu hiç tanıyamamamın nedeni Hans'tı." Durakladı, bir an için acı dolu anıların içinde kendini kaybeder gibi oldu. "Hepimiz genç ve aptalken... birbirimizden ayrılmazdık. Christophe ile... ilk görüşte aşktı. Vahşi, tutkulu, inkar edilemez bir aşktı ve ailelerimiz bunu pek onaylamazdı. Hans onun en iyi arkadaşıydı ve benim de arkadaşım oldu. İkisi de çok yetenekliydi, soygunları ve hazine avlarıyla kısa sürede ünlendiler."

Bu, büyükbabamdan hep duyduğum hikâyeyle örtüşüyordu, Hans hariç. Ama şimdi düşündüm de, zaman zaman onunla birlikte SS Minden için avlanan bir arkadaşından söz etmişti.

Nadia derin bir üzüntüyle, "Sizi ayrıntılarla sıkmayacağım," dedi, "ama hamile kaldım. Bu korkunç bir skandaldı, çünkü evli değildik ve babam *asla* izin vermezdi. Bu yüzden kaçtık ve ben gizlice doğum yaptım. Bebek ölü doğdu ve ben yıkıldım. Keder dayanılamayacak kadar fazlaydı, Christophe ve ben kavga etmeye başladık ve ailemin yanına döndüm. Acıdan kaçtım, bir şekilde olmamış gibi davranabileceğimi düşündüm. Vücudum daha iyileşmeden babam başka bir adamla evlilik ayarladı ve Amerika'ya taşındım."

Tris öne doğru eğildi, Nadia'nın hikâyesine kendini kaptırdığı çok belliydi. Kafam karışmıştı. Christophe'un bana anlattığı hikâyenin aynısıydı ama çok daha fazlası vardı.

bilgi. Eskiden anlattığı hüznü aşklar masalını dramatik bir şekilde karartan gerçekler.

"Peki, tüm bunların Hans'la ilişkisi neydi?" Tris dikkatle Hank'in gerçek adını kullanarak sordu. Belki de bu, zihninde ikisini birbirinden ayırmasına yardımcı oluyordu.

Nadia içkisini tekrar yudumlarken gözleri dalgındı. Geçmişte kaybolmuştu. "Ben evlenip Amerika'ya taşındıktan birkaç yıl sonra Christophe ve Hans beyaz balinalarını buldular. S.S. Minden. Kutlamaları sırasında aşırı sarhoş olan Hans, Christophe'a yaptıklarını itiraf etti. *Nadia sorununu* hallederek arkadaşını sıra dışı bir hayattan nasıl *kurtardığını*. Kıskançlık ve açgözlülük onu, Christophe ve ben çocuğumuzla birlikte kaçarsak Hans'ın geride kalacağına ikna etmişti. Gelecekteki kazançlarından mahrum kalacaktı. Bu yüzden ne pahasına olursa olsun eve dönmemi sağlamak için babamdan yüklü bir ödeme aldı. Bebeğimi çaldı ve onu yan odadaki ölü doğmuş bebekle değiştirdi."

Vay anasını.

"Hans bana bebeğimin öldüğünü düşündürdü, oysa bebeğim hayattaydı ve ailemle aynı kasabada yaşayan bir çift tarafından büyütülüyordu. Christophe tabii ki dehşete kapıldı ve o gece Hans ile tüm bağlarını kopardı. Bana birçok kez mektup yazarak çocuğumuzun hayatta olduğunu söyledi ama mektupları bana hiç ulaşmadı. Kocam... iyi bir adam değildi. Tüm mektuplara el koyup yok etti ve sonunda Christophe hayatıma devam ettiğimi sandı. Kocamdan bir kızım ve Amerika'da yepyeni bir hayatım vardı. Sonunda pes etti."

Tris kesik kesik bir nefes verdi ve ben de gözlerinin altındaki ıslaklığı fark ettim. Nadia'nın onlarca yıllık acısını paylaşan kızımın kocaman bir kalbi vardı. "Çocuğunuza ne oldu?" diye sordu usulca.

"Hans itirafını yaptığında oğlum neredeyse beş yaşındaydı. Christophe'un onu yetiştiren çiftin izini bulması birkaç ay sürdü ama buldu. Kadının adı Magdalena'ydı ve kocası Borys, Christophe onları bulduktan kısa bir süre sonra trajik bir araba kazasında öldü ve Magdalena'yı geçimini sağlamak için mücadele eden bekâr bir anne olarak bıraktı." Nadia boğazını temizledi, hikâyesinin bir sonraki kısmı rahatsız ediciymiş gibi koltuğunda kıpırdandı.

Gerçi bunun nereye varacağını zaten biliyordum. Magdalena büyükanneimin adıydı.

"Christophe onunla evlendi, değil mi?" "Christophe onunla evlendi, değil mi?" diye sordum, olanları iliklerime kadar biliyordum. Trajik bir araba kazası olmadı. Christophe Borys'i öldürmüş sonra da Magdalena ile evlenerek onun geri almıştı.

Biyolojik çocuk. Igor. Şimdi Igor ve Christophe'un ilişkisiyle ilgili pek çok şey anlam kazanmıştı.

Nadia iç çekerek başını salladı. "Benim izleyeceğim yol bu değildi, ama o sırada bunların olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bunun için çok üzgünüm John. Keşke seni bir çocuk olarak tanıyabilseydim. Torunum olarak."

"Kahretsin," diye nefes aldı Tris, bakışları endişeyle benimkilere kaydı.

Ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim ve bu bilginin benim için *sorun* olmadığını söyledim. Büyükanneimin hayatta olduğunu bilmek dışında hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

"Igor'un bunlardan haberi var mı?" Hayatımda ilk kez beleşçi babam için gerçekten üzüldüğümü hissederek sordum. Çocukken "babası" öldürülmüş, sonra da muhtemelen annesini *hiç* sevmemiş bir adam onun yerine geçmişti. Evet, birden Igor'un Christophe'a karşı neden bu kadar sert olduğunu ve yaşlı adam Nadia'dan her bahsettiğinde neden bu kadar kızdığını anlayabildim. Annesinin evliliğine musallat olan hayalet oydu.

Nadia yüzünü buruşturarak ellerini dizlerinin üzerinde düzeltti. "Biliyor. Magdalena ölmeden önce her şeyi çözdüğü için benim bile bildiğimden daha uzun süredir biliyordu. Ne yazık ki gerçeği görmeyi reddediyor ve her şeyin bir aldatmaca olduğuna inanıyor. Umarım belki bir gün kabul eder... çok geç olmadan."

Burnumun kenarını ovuşturarak onun yürek parçalayıcı hikâyesini anlamaya çalıştım. "Yani... tüm bunlar kayıp bir Fabergé yumurtasını sana getirdiğim için mi oldu?"

Gülümsemesi saf güneş ışığıydı. O yumurta onun için çok şey ifade ediyor olmalıydı. "Evet. Christophe ile beni tekrar bir araya getirdi ve tüm gerçekler ortaya çıktı. Kör bir nefret ve öfke anında Hans'ın kellesini gümüş bir tepside istedim... Christophe'u öldürtmeye çalışana kadar bunun sadece tazminat için bir metafor *olduğunu* belirtebilirim. Ondan sonra... şey. Her şeyin nasıl sonuçlandığını biliyorsunuz."

"Evet, biliyoruz," diye kabul ettim, elimi yüzümde gezdirerek. "Hikâyeni bizimle paylaştığın için teşekkürler Nadia. Minnettarız."

"Bizim hikâyemiz, John. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu senin de hikâyen. Hazır olduğunda Christophe bunu telafi etmeyi çok ister." Bakışları ağır ve yoğun, üzüntü ve pişmanlıkla doluydu. Bu beni öldürdü.

Tris boğazını temizleyerek gerginliği bozdu. "Sanırım bunun çok erken olduğu konusunda hemfikirsiniz, değil mi? John hiç ölmemiş bir adamın yasını tutmak için çok zaman harcadı. Bu hızlı bir özürle silinemez."

Nadia başını salladı. "Evet, haklısın. Sadece çok fazla zamanınızı almamaya çalışın, canlarım. Çok fazla yılınız kalmadı." Daha fazla bir şey söylemeyi düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü ama sonra başını salladı. "Artık gitmeliyim. Buradan Shadow Grove'a uzun bir yol var. Eğer şehre yolunuz düşerse, lütfen bir kek ve kahve için uğrayın. İkinizi de tanıma fırsatını çok isterim."

Ne Tris ne de ben cevap verdik ama o bir şey beklemiyor gibiydi.

Verandada oturmuş, yaşlı kadının bardan çıkıp yağmura karışmasını izliyorduk. Efsanevi Nadia. On yıllar boyunca büyükbabamın kalbini elinde tutmuş olan kadın. Büyükannem.

Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

Epilog

TRIS

Ayak parmaklarım giydiğim pahalı topuklu ayakkabıların içinde kıvrıldı ve tırnaklarımı John'un ensesine o kadar sert geçirdim ki kesinlikle kan akıyordu. Lanet olsun, bazı şeyler için biraz kan dökmeye değirdi ve onun da aynı fikirde olduğunu biliyordum.

"Evet," diye nefes aldım, ilk orgazm dalgasıyla mide kaslarım kasılıyordu, "Evet, John, aman Tanrım durma. Evet. Evet. *Yesss...*" Yüksek sesle inledim, kalçalarımı yüzünün etrafına kilitleyip onu amcığımla boğarken etrafta duyacak biri olup olmadığını umursamıyordum.

Bana istediğimi verdi, kalın parmaklarını içime pompalarken gür dudakları klitorisimle dünyadaki herhangi bir vibratörden daha iyi sevişti. Beni ağzıyla Bang Bang Bunny'den daha hızlı boşaltmayı kendine görev edinmişti ve pratik yaparken benden hiçbir şikâyet almadı.

Yine de zaman ve mekân üzerinde hâlâ çalışıyorduk. Şu anda katıldığımız süslü partiden bir garson köşeden yürüdü ve bizi yakaladı, tam ben doruğa ulaştığımda nefes nefese kaldım, ama ikimiz de ona aldırış etmedik. Ç a b u c a k gözlerini kapadı ve yine de ortadan kayboldu.

"Lanet olsun," diye haykırdım, orgazm azalmaya başladığında nefes nefese kalmıştım. John toprakta dizlerinin üzerindeydi ve sırtım evin kenarına yaslanmıştı, bacaklarım omuzlarına dökülmüştü. Beni ayakta tutan tek şey onun dengesi ve beni içine alan eliydi. Yerçekimi her şeyi çok daha sert yapıyordu ve ben buna bayılıyordum.

"Tekrar gelmek ister misin?" diye sert bir sesle sordu, bakışlarımla buluşurken beni şekerden yapılmış gibi yaladı. Onun dizlerinin üzerinde olmasını seviyordum.

Dudağımı ısırdım ve partinin olduğu yöne doğru baktım. Teknik olarak oynamak için burada değildik; bir iş üzerindeydik. Ama yine de...

"Evet, lanet olsun, evet. Ama çabuk ol." Bacaklarımı omuzlarından indirdim ve yüzümü duvara dönerek sırtımı kamburlaştırdım.

John hiç vakit kaybetmeden hacimli elbisemi kaldırdı ve kalın sikini bir iniltiyle içime sokmadan önce pantolonunu indirdi.

"Hırsızların kutsal annesi," diye nefes aldım, görüşüm o ilk itme ile lekeli hale geldi. "Kahretsin, bu iyi hissettiriyor."

"Şşş, Venüs bebeğim, şimdiden çok yaklaştım," diye itiraf etti John, özenle kıvrılmış saçlarımı kavradı ve başımı geriye doğru çekerken saçlarımı darmadağın etti. Kalçaları sallanıyor, uzun, kalın siki g noktamın üzerinde en lezzetli şekilde sürtünürken ağzı benimkini sahiplendi. Onu tam olarak öpebilmek için rahatsız edici bir şekilde arkaya doğru eğilmem gerekiyordu ama az önce amıma nasıl taptırdığımı bilerek ağzının her yerinde kendimi tatmak buna değerdi.

Beni becerir gibi öptü, sert ve şiddetle sahiplenici ve hiç vakit kaybetmeden beni başka bir doruğa çıkardı. Ben boşalırken o da bana katıldı, inleyip bana sarılırken yükünü derinlere boşalttı. Tüm vücudum kollarında titriyordu ve ben bir an için tatlı ısıltının tadını çıkarırken boğazıma öpücükler kondurdu, amımın duvarları onu içinde sıkı sıkı tutuyordu.

"Mmmm, böyle sıkmaya devam et ve tekrar yapabiliriz, tam burada, hemen şimdi," diye alay etti, nazik dişleriyle boğazımı ısırdı.

Sırıttım, endorfinle kafam güzeldi. "Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etmeyin Profesör."

Kıkırdaması karanlık ve müstehcendi, ama hayal kırıklığıma rağmen bir süre sonra aletini pantolonuna sokmak için geri çekildi. İkimiz de iç çamaşırı giymemiştik, çünkü toplum içinde çok sık sevişiyorduk. İç çamaşırı bizi yavaşlatıyor ve engel oluyordu.

Tabii ki bu, birkaç dakika sonra partiye yeniden katıldığımızda, amımı kaplayan ve iç uyluklarımdan aşağı damlayan kaygan bir ıslaklığa sahip olduğum anlamına geliyordu. John da bunu biliyordu ve çok hoşuna gitmişti.

"Şampanya, bayan?" diye sordu bir garson, sırtarak bana bir bardak uzattı. John'la beni bahçede yakalayan kesinlikle oydu.

İçkiyi kabul ettim ve bir elimi dağınık saçlarımda gezdirerek düzeltmeye çalıştım. Bulaşmaya karşı dayanıklı ruj sürmüştüm ama yine de yüzüme bulaştığı için paranoyak olmuştum, bu yüzden makyaj odasına giderken şampanyamı da yanıma aldım.

John beni dışarıda bekledi, beni gelen özel konuklarla yalnız bırakmaya gönlü razı olmadı ve tekrar içeri girdiğimde elimi tuttu

onu.

"Çok güzelsin Venüs," diye fısıldadı beni öperken.

Saç. "Şu işi bitirelim de şu güzel elbiseyi üzerinden yırtıp atayım ve gerçek bir ziyafet çekelim."

Arzuyla titriyordum. Bugünlerde birbirimize doyamıyorduk. Nelson'ın cenazesinden bu yana altı ay geçmişti ve şok edici bir şekilde, Oyun Konseyi resimlerim ellerine hiç geçmemiş gibi davranmıştı. Bu yüzden John ve Tink - geçmeyen kafa travmasına rağmen- her bir tabloyu bana geri getirmeyi tek amaçları haline getirmişlerdi.

İnanılmaz da bir iş çıkarmışlardı. Bu gece son tablo olacaktı ve sonra işimiz bitecekti. Oyun bitmiş olacaktı.

Ana parti salonunun karşısında, Tink ışıltılı bir zevk içindeydi ve gecenin zavallı, şüphesiz sevgilisiyle - yedinci Bartholomew adında bir vakıf fonu bebeği ya da başka bir şey - çok dramatik bir sevgili kavgası sahneleyerek dikkat dağıtıcı bir şey yaratıyordu.

John bana sinsi bir göz kırptı. "Bu bizim işaretimiz."

Heyecanla konuklardan uzaklaştık ve muhbirimizin son tabloyu yerleştirdiği üçüncü kata çıkan merdivenleri kullandık. John ofisin kapısının kilidini açarken ben gözcülük yaptım, sonra bana onunla birlikte girmemi işaret etti.

"İşte orada," diye mırıldandım yüksek sesle, gözlerimi tüm destanımızı başlatan lanetli Van Gogh tablosuna dikerek. "*Gelincik Çiçekleri*. Belki de bunu geri istemiyordur?"

John alay etti. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Onu alıyoruz ve yatağımızın üstüne asıyoruz." Çerçeveyi ve montajı her türlü alarm sistemi için özenle kontrol ettikten sonra paha biçilmez sanat eserini çıkardı.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp masanın üzerine tırmandım ve parmak uçlarımla tavan panelini iterek Tink'in günler önce oraya sakladığı sanat eserini aldım.

"İşte," diye mırıldandım ve John'a uzattım. Açtı, benim sahteciliğimi çıkardı ve eldivenli elleriyle değiştirdi. Çantayı tekrar kilitleyip bana geri verdi ve ben de bir kez daha tavana geri koydum. İçimizde kanaldan geçip onu alabilecek kadar küçük olan tek kişi Tink'ti ve biz partiye dönerken o da bunu yapacaktı.

Tüm bu işlem on beş dakikadan fazla sürmedi ve sonra arkamıza yaslanıp oyunlardan birinin duvarında sergilenen sahteciliğe hayranlıkla baktık.

Konsej'in ofisleri.

"Sence fark edecek mi?" Kendi işimi incelemek için başımı yana eğerek sordum.

John kıkırdadı. "Hiç şansın yok. Sen bir sebepten dolayı en iyisisin, bebeğim." Eldivenlerini çıkardı, sonra beni öpmek için yüzümü kavradı. "Hadi partiye dönelim ve Tink'e işaretini verelim."

Mırıldanarak onayladım ve ofisten çıkıp kapıyı arkamızdan kilitlerken elimi onunkiyle birleştirdim. Zemin kata döndüğümüzde parti hâlâ devam ediyordu ve kalabalığın arasına karışır karışmaz Tink gözüme çarptı. Keten bir mendile hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, gerçekten de hor görülmüş kadın rolünü oynuyordu, ama göz kırptığımda gözyaşlarını çabucak sildi.

"Siz ikiniz bir şeylerin peşindeymişsiniz gibi görünüyorsunuz," dedi bir kadın, dikkatimi Tink'ten çekerek ve nefesimi keserek. "Bu gece bir şey çalmayı planlamıyorsunuz, değil mi?"

John'un eli belimi okşadı ve ben de ona yaslandım. "Aklından *bile* geçirme Carol," diye cevap verdi biraz alaycı bir tavırla. "Biz sadece kanepeler ve eğlence için geldik."

Gözlerini ikimize de dikti ve kıyafetlerimize bir bakış attı. "Pantolonunda biraz çamur var, John."

Aşağı baktı, sonra elini kir izlerinin üzerinde gezdirdi. "Ah evet, dışarıdaki gülleri kokluyordum. Güzel çiçekler."

Neredeyse kahkahalarla gülecektim ve kendimi tutabilmek için yanağımı ısırdım. Carol biraz bile aldanmamıştı, ama bizim sevişmek için değil, çalacak bir şeyler bulmak için pencerelerden baktığımızı düşündüğünden şüpheleniyordum.

"Hmmm," diye cevap verdi, hâlâ kuşkuluydu.

Bir garson yaklaştı, elinde bize uzattığı bir tepsi şampanya kadehi vardı. Carol ve John aynı anda bir tanesine uzandılar, elleri çarpıştı ve bardaklar tepside düştü.

"Tanrım, çok özür dilerim," diye bağırdı John, önlüğünün cebinden garsonun bezini kaptı ve Carol'ın üzerine alkol dökülen kolunu hızla kuruladı. "Ne kadar sakarım. Bu sadece kuru temizleme için mi?"

Carol kolunu John'un elinden çekip aldı, yüz ifadesi paranoyaya varan bir şüpheyile donanmıştı. "İyi deneme, *Hermes*," diye mırıldandı başını sallayarak. Çok dikkatli bir şekilde, tüm mücevherlerinin hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etti. Gerçekten de haklı bir endişeydi. *Çok fazla* elmas takıyordu ve hiçbirinin çalınmadığını kontrol etmek için her birine dokundu.

Yüzüklerini kontrol ederken kaşlarını çatı ve daha iyi görebilmek için bir adım öne çıktım.

"Hepsi tamam mı?" John, dizlerinin üzerine çökmüş kırık camları toplamakta olan garsona bezi geri uzatarak muzipçe sordu.

Carol değerli eşyalarını kontrol etmeyi bitirdi ve dudaklarını büzdü. "Seni izliyorum, John Smith. Benimle oyun oynama."

"Emredersiniz hanımefendi," diye cevap verdi, lanet bir *melek* gibi.

"Duydum, yüksek sesle ve net.

Carol'la oyun oynamak yok."

Kadın bir süre daha gözlerini kısarak ona baktı, sonra da bıkkın bir iç çekişle oradan uzaklaştı.

John bana sessizce, "Gitmeliyiz," dedi ve sırtımı çıkışa doğru hafifçe itti. "Şimdi."

Ona soru sormadım, aceleyle -ama koşarak değil- gösterişli partinin en yakın çıkışına yöneldim. Dışarı çıktıktan sonra hızımızı artırdık ve bizi bekleyen kaçış arabasına ulaştığımızda depar atmaya başlamıştık. Yüksek topuklu ayakkabılarla beklenenden daha zordu ve neredeyse garaj yolunda rölantide duran genel siyah limuzinin arkasına kafa üstü düşüyordum.

"Yürü!" John havladı ve araç daha kapı kapanmadan hareket etmeye başladı.

Sırttım, sanki bizi takip eden birini görecekmışim gibi arka camdan dışarı baktım ama orada kimse yoktu. Kimse Van Gogh'un *Gelincik Çiçekleri* tablosunu çaldığımızı bilmiyordu... yine.

"Eğlenceliydi," diye heyecanla arka koltuktaki John'a yaklaştım. "Carol'la konuşurken çok tuhaf bir deja-vu hissine kapıldım."

"Öyle mi?" diye sordu, beni kaldırdı ve kucağına oturttu. Elbisemin eteği kıvrılmıştı ve bahçe buluşmamızın kanıtlarının takım elbisesinin pantolonuna bulaşacağını biliyordum. Bu çok kötü oldu. "Ne hakkında?"

"Yüzüğü," diye belirttim sağ elime vurarak. "Dört uçlu pençe ayarında üç karat yastık kesim. Çok tanıdık geliyordu. Nelson'ın ölmeden önce bu yüzüğün bir kopyası üzerinde çalışıyor olabileceğini düşünmem garip mi?"

John'un elleri elbisemi daha da yukarı itti, sertliği pantolonunun üzerinden bana çarparken elleri çıplak kalçalarımı kavradı. "Hmmm, o kadar da garip değil. Nelson çok mücevher takardı, değil mi?"

Başımı salladım, onu düşündüğümde her zaman olduğu gibi içimi bir hüznün dalgası kapladı. "Evet, sanırım. Belki de sadece benzerdi."

"Yine neye benziyordu?" Ben ona yüzüğü tekrar tarif ederken John'un elleri popoma masaj yaptı. Sonra bana düşünceli bir bakış attı ve popomun yanağını okşadı. "Kulağa çok tanıdık geliyor."

Bir elini elbisemin altından çekti ve smokin ceketinin iç cebine uzandı.

"Böyle mi görünüyordu?" Üç karatlık maytabı baş ve işaret parmakları arasında gösterdi ve ben keskin bir nefes aldım. "Sen-"I gaped

içinde Şok, bakıyor itibaren onun Neşeyle yüzüğe doğru eğlenen bir ifade takındı ve tekrar geri döndü. "Nasıl? Yüzüklerini kontrol etti ve

hepsi oradaydı!"

Gülümsemesi yumuşadı. "Nelson'ın kopyaladığı şey buydu. Öldüğü gece, bir sebepten dolayı bunu çalışma istasyonundan aldım. Sonra bu gece... Değişimi yaptım. Carol fark etmedi bile."

Çenem düştü. "Şu anda... delicesine etkilendim ve inanılmaz derecede tahrik oldum Profesör. Ama... neden? Doğrudan Carol'ın elinden çalmak büyük bir risk."

"Neden?" diye tekrarladı. "Çünkü sana evlenme teklif ettiğimde Venüs, sana vermek için daha mükemmel bir yüzük düşünemezdim."

Bütün dünyam durdu. Sadece *durdu*.

"Yani... beni bu dünyadaki en mutlu adam yapacak mısın? Benimle evlenir misin, Tristian Ives?"

Gözlerimi kırıştırdım, nutkum tutulmuştu. Sonra ifade edecek kelimelerden yoksun olduğum duygu derinliğini aktarmak için dudaklarımı sıcak ve ağır bir öpücükle onunkine çarptım. "Evet," diye fısıldadım dudaklarına, saf coşku içimi astral seyahat noktasına kadar doldurmuştu. "Evet, John. Yapacağım."

O da beni şiddetle öptü ve bakmadan yüzüğü parmağıma taktı. Ağırdı ama iyi anlamda.

"Seni seviyorum Venüs," dedi sert bir sesle.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bunu bana sayısız kez söylemesine rağmen bunca zaman karşılık vermeyi reddetmişim. Bunun için onu zorluyordum ama artık bunu inkâr edemezdim.

"Seni seviyorum John Smith," diye cevap verdim, varlığımın her zerresiyle bunu kastederek. "Dünyadaki her şeyden daha çok."

Elleri tekrar elbisemin altına kaydı ve ben inledim, eski moda bir araba sikişiyle anlaşılmayı mühürlemeye hazırdım.

"Hey, çocuklar!" Tink ön yolcu koltuğundan haykırdı. "Bu *çok* tatlıydı, beni yanlış anlamayın, sadece ne kadar tatlı olduğunuzu dinlerken çürüklerim var. Ama bedava porno şovuna ihtiyacım *yok*. Yalnız kalana kadar sakla, tamam mı?"

Çılgınca bir kahkaha attım çünkü yalnız olmadığımızı *tamamen* unutmuştum.

"Dostum, onu annemin elinden mi çaldın?" Bram bizi son sürat şehir dışına çıkarırken dikiz aynasına bakarak sordu. "Eğer öğrenirse seni öldürecek."

John boğazımı öptü, seyircilerimizi zerre kadar umursamıyordu. "Hayır, bunu bana borçlu."

Bram alay etti. "Yüzüğü kastetmedim, *onun elinden* çalma cüretini gösterdiğin için söyledim. Seni tanımak güzeldi, John Smith."

Müstakbel kocam hınzırca sırıttı. "Buna değer." Çok haklıydı. Sonunda her şeye değmişti.

İlk gülen Nelson olurdu.

SON.

ayrıca tate james tarafından

Madison Kate

#1 NEFRET

#2 YALANCI

#3 SAHTE

#4 KATE

#4.5 VAULT (Hades serisinden sonra okunmalıdır)

Hades

#1 7th Circle

#2 Anarşi

#3 Kulüp 22

#4 Timber

Lonca #1 Bal

Tuzağı

#2 Dead Drop

#3 Öldürme Emri

Valenshek Mirası

#1 Soygun

#2 Sahtecilik

#3. Restorasyon

Bellerose

Çocukları #1

Zehirli Güller

#2 Kirlî Gerçekler

#3 Parçalanmış Hayaller

#4 Güzel Dikenler

Kraliyet Davaları

#1 Sahtekar

#2 Arayıcı

#3 Numaralı Varis

Kit Davenport

#1. Vixen'in Kurşunu 2.

Ejderhanın Kanadı 3.

Kaplanın Pususu 4.

Engerek Yuvası

#5 Karga Cinayeti #6

Alfa'nın Sürüsü

Novella: Cehennem Köpeği'nin Lejyonu

Kutu Seti: Kit Davenport: Komple Seri

Karanlık Miras

#1 Kırık Kanatlar

#2 Kırık Güven

#3 Kırık Miras

#4 Dylan (bağımsız)

Arbon Akademisi Kraliyet

Ailesi #1 Prenses Oy

Pusulası

#2 Playboy Prensleri

#3 Zehirli Taht

Hijinx Harem

#1. Fesat Unsurları 2.

Yıkım Unsurları 3. Arzu

Unsurları

Vahşi Av Motosiklet Kulübü #1

Koyu Parıltı

#2 Cruel Glamour (TBC)

#3 Torn Gossamer (TBC)

Foxfire Burning

#1 Dokuzlar

#2 Kuyruk Oyunu (TBC) #3

TBC (TBC)

Gizli Günahkarlar #1

Ateşle Değiştirilmiş

#2 Kurşunla

Değiştirilmiş

#3 Acı Tarafından Değiştirildi (TBC)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

